

கலாஷ்யாக

வடிவாந்தக்குமாரத்துவாமி

709.4

இணை

SL/PR

வெள்ளூர்

- ச. அம்பிகைபாகன்

கலாயோகி

ஆன்துமாரசவாயி

ச: அம்பிகைபாகன், பி.ஏ.

[வெத்தீஸ்வர வித்தியாலய முன்னால் அதிபர்]

வரதர் வெளியீடு

‘கலாயோசி ஆனந்தகுமாரசுவாமி’

முதற்பதிப்பு: ஜூலை, 1978

ஆக்கம்: ச. அம்பிகைபாகன்

மேலட்டை ஒவியம்: ரமணி

வெளியீடு: வரதர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்

விற்பனை: ஆனந்தா புந்தகசாலை,

225, காங்கேசன்துறை விதி, யாழ்ப்பாணம்.

விலை:

அச்சப்:

₹120/-

| தா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

சமர்ப்பணம்

எனது கல்விக்கும்

ஈசவ வாழ்வுக்கும் வித்திட்ட,

தெல்லிப்பழை பிரசித்த நொத்தாரிசுவாகவும்
மக்காகம் இந்தூக் கல்லூரி முகாமையாளராகவும்

இருந்த

எனது பெரிய தந்தையாராகிய

அமரர் தெ. க. துரையப்பாயின்ஸீஸ்

அவர்களுக்கு

இந்தூரைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

ச. அ.

முன்னுரை

நான் மாணவனுயிருந்த காலந் தொடர்க்கி, ஆனந்தகுமாரசவாமியிடம் ஈடுபாடுடையவனை விருந்து வந்துள்ளேன். கேம்பிறிட்ச் சினியர் பரிட்சைக்குத் தோற்றியமின் நூல்கள் வாசிப்பதில் ஆர்வம் ஏற்பட்டது. அக்காலத்தில் கல்லூரிகளில் நூல்க வசதி குறைஷாக இருந்தது. இச் சந்தர்ப்பத்தில் சிறந்த பல நூல்களைச் சேகரித்து வைத்திருந்த கலைப்புவைர் நவராத்தினம் அவர்களுக்கு, என்னை அளவெட்டி திரு. செ. மயில்வாகனம் அவர்கள் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். கலைப்புவைர் இந்துசமயம், கலை, தேசியம், சமயம் சம்பந்தமான விஷயங்களில் ஆர்வமுடையவராயிருந்தார்.

இவரின் நூல்கமே அக்காலத்தில் எனது அறிவுத் தாக்கத்தைத் தீர்த்து வைத்தது. இவரது நூல்கத்திலிருந்து ஆனந்தகுமாரசவாமியின் ‘கலையும் தேசியமும்’, ‘தேசிய இலட்சியங்கள் பற்றிய கட்டுரைகள்’ என்னும் நூல்களைப் படித்தேன். இந்துங்களை என்னை ஆனந்தகுமாரசவாமியின் பக்தனுக்கியவை. ஆனந்தகுமாரசவாமியை அறிந்து கொள்வதற்கு முதலில் எந்த நூலை வாசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டால், ஒருவித சந்தேகமுமின்றி ‘தேசிய இலட்சியங்கள் பற்றிய கட்டுரைகள்’ என்ற நூலையே குறிப்பிடுவேன். அவரின் பிற்கால வளர்ச்சிக்குரிய வித்தை இந்தநூலில் காணலாம்.

1950-ம் ஆண்டில் கலாயோகி பற்றி ஆராய்வதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் எனக்கு ஏற்பட்டது. பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற நான்காவது தயிழ் விழாவுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்ய வந்திருந்த ‘கல்கி’ கிருஷ்ண மூர்த்தி அவர்கள், இராமநாதன் குடும்பத்தார் பல்வேறு துறைகளில் ஆற்றிய அரும்பெருக்க சேவைகளைக் கூளவிப்பட்டதும், அவர்களைப் பற்றி 1950-ம் ஆண்டு ‘கல்கி’ திபாவளி மலருக்கு ஒரு கட்டுரை எழுதும்படி கேட்ட

டார்.இதற்காகப்பல்வேறு நூல்களைப்படித்து, ‘சழநாட்டுப் பெருங்குடி’ என்னும் கட்டுரையை எழுதினேன். அதில் கலாயோகி பற்றிய முக்கிய குறிப்புகளையும் கொடுத்தேன்.

மேற்குறித்த கட்டுரையைப் படித்து ‘கலைக்களஞ்சியம்’ ஆசிரியர் திரு. பெரியசாமிதூரன், ஆனந்தகுமாரசவாமி பற்றி கலைக்களஞ்சியத்துக்கு ஒரு கட்டுரை எழுதும்படி கேட்டார். நான் எழுதிய அக்கட்டுரை கலைக்களஞ்சிய முதல் தொகுதி யில் காணப்படுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து இலங்கை வானையிலிரும், பத்திரிகைகளிலும் கலாயோகிபற்றி பேசியும் எழுதியுமின்னேன்.

இது வரையும் இலங்கையில் ஆனந்தகுமாரசவாமிபற்றி கட்டுரைகளும் சிறு பிரசுரங்களும் வெளியான போதிலும், ஆங்கிலத்திலோ தமிழிலோ ஒரு நூலேனும் வெளிவர வில்லை. இது வருத்தத்துக்குரியது. இந்தியாவில் ஆங்கில நூல்கள் சில வெளியாகியுள்ளன. மலேசியா திரு எஸ். துரைசிங்கமும் ஆங்கிலத்தில் சில நூல்களை எழுதி வெளி யிட்டுள்ளார். அமெரிக்காவிலிருந்து டாக்டர் லிப்சி என்பவரால் எழுதப்பட்டும் தொகுக்கப்பட்டுமுள்ள மூன்று தொகுதிகளைக் கொண்ட நூலானது பிறின்சன்றன் பல்கலைக் கழகத்தால் வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.

இலங்கையில் பல நூல்கள் வெளிவராத குறை, கலா யோகியின் நூற்று ஸ் டு விழாக்காலத்திலாவது தீர்க்கப்படுமென்று எதிர்பார்த்தேன்! இதுயற்றி இலங்கை அரசாங்கமும் மக்களும் வாளாவிருப்பது கண்டு, டெயிலி நியூஸ் பத்திரிகைக்கு கடிதங்கள் எழுதினேன். இவை யெல்லாம் பயன்தராத காரணத்தால் என் சொந்த முறையில் ஏதாவது செய்யவேண்டு மென்று துணிந்தேன்.

கலாயோகியின் முதாதையர்களைப்பற்றி ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதி, யாழ்ப்பாண வளாக ‘தென்கிழக்கு ஆசிய வியல், ஆதரவில் படித்தேன். இக் கட்டுரை பிரதி செய்யப்பட்டு அங்கு வந்தோருக்கு வழங்கப்பட்டது. அப்பிரதி ஒன்றைப் பெற்று ‘சழநாடு’ வாரமலரில் வெளியிட்டார்கள். ‘சழநாடு’ வாரமலர் இக்கட்டுரையை வெளி

யிட்டமையால், ஆனந்தகுமாரசவர்மிபற்றிய மறு கட்டுரை களையும் இப்பத்திரிகையிலேயே வெளியிடத் தீர்மானித்தேன். ஏறக்குறைய ஐந்து மாதங்கள் வரையில் இக் கட்டுரைகள் 'ஸம்நாடு' வாரமலரில் தொடர்ந்து வெளி வந்தன. பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள், முதுபெரும் வைத்தியக் கலாநிதிகள், சிறந்த வழக்கறிஞர்கள் முதலியோர் இக் கட்டுரைகளைப் படித்ததோடு, ஆனந்தகுமாரசவாமியை தமிழுலகுக்கு அறிமுகம் செய்துவரும் எனது பணியைப் பாராட்டி ஊக்கப்படுத்தினார்கள். இவற்றுக்கு மேலாக இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளை அவர்களும் இக்கட்டுரைகளைப் படித்து வந்தது எனக்கு மிக மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. இக் கட்டுரைத் தொடரை 'ஸம்நாடு' வாரமலரில் பிரசரம் செய்த பத்திராசிரியருக்கும், சிறப்பாக வாரமலரின் பொறுப்பாசிரியருக்கும், எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இப்பொழுது 'ஸம்நாடு' ஆசிரியராயிருப்பவர் எனது பழைய மாணவர் என்பதில் பெறுமையடைகிறேன்.

இக் கட்டுரைத் தொடரைப் படித்துவந்த அன்பார்கள் பலர், அவற்றை ஒரு நூலாகத் தொகுத்து வெளியிடவேண்டுமென்று கேட்டார்கள். நர்னும் கலாயோகியின் நூற்றுண்டு விழாக்காலமாகிய இந்த வருடத்தில் இந் நூல் வெளிவரவேண்டுமென்று விரும்பினேன்.

நூலை எப்படி வெளியிடுவது என்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது 'வரதர்' (திரு.தி.ச.வரதராசன்)ஞாபகம் வந்தது. நான் வைத்திஸ்வர வித்தியாலயத்தில் இருந்த காலத்தில், இவர் ஒரு எழுத்தாளன் என்ற முறையிலும், பெற்றுர் என்ற முறையிலும் என்னுடன் நன்கு பழகிய வர். இவரிடம் முதலில் தொடர்பு கொண்டபோது, இது பற்றி முடிவு தெரிவிப்பதற்கு இரண்டுநாள் அவகாசம் கேட்டார். இரண்டு நாள் கழித்து நூலை வெளியிடும் பொறுப்பு முழுவதையும் தாமே ஏற்றுச்செய்வதாக வாக்களித்தார். எனக்குப் பெரியதோர் பாரம் நீங்கியது போல மகிழ்ச்சியாயிருந்தது. மேலும், 'வரதர் வெளியீடு' என்ற பெயரில் வருவதால் இந் நூலுக்கு பெருமதிப்பு ஏற்

படுமெனக் கருதினேன். வரதருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந் நூலை எழுதுவதற்கு என்னிடமிருந்த நூல்களே பெரிதும் உதவின. இவற்றுக்கு மேலாக தேவைப்பட்ட நூல்களையாற்பொண்ண வளாக நூலங்களிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டேன். இவ்விஷயத்தில் எனக்குப் பேருதலி புரிந்த யாற்பொண்ண நூல்கள் திரு. ஆர். எஸ். தம்பையா அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பந்திரிகையில் வெளிவந்த கட்டுரைகளை செப்பம் செய்வதிலும், அச்சுத்தாள்களைத் திருத்துவதிலும் எனது அன்புக்கும் மதிப்புக்குமுரிய ஒரு தமிழ் அறிஞர் பேருதலி புரிந்தார். பெயரை வெளியிட விரும்பாத அப்பெரியாருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி ஏரித்தாகுக.

இந்நூலுக்கு வாழ்த்துரையும் அணிந்துரையும் வழங்கிய தமிழ்ச் சான்றேரான பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனுட்சி சுந்தரனார் அவர்களுக்கும், இலக்கிய கலரநிதி, பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கும் எனது பணிவான வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந் நூல் ஒரு புது முயற்சி, ஆதலால் இதில் குறைகள் இருத்தல் கடும். அவற்றை ஏடுத்துக் காட்டினால் அடுத்த பதிப்பில் திருத்திக்கொள்வோம்.

எனது எழுப்பாவது வயது நிறைவருங் காலத்தில் இந் நூலை வெளிவரச் செய்த திருவகுளை வாழ்த்துகிறேன்;

மனிமனை,

மல்லகம். 29-7-78

ச. அம்பி கைடாரகன்

வாழ்த்துக்கள்

மதுரைப் பல்கலைக் கழக முன்னாள் துணைவேந்தர்,
பன்மொழிப் புலவர், பேராசிரியர்,
திரு. செ. பொ. மீனுட்சிசுந்தரனுர் அவர்கள்

கலைப்புவர் நவரத்தினம் அவர்கள் ஈழநாட்டு மறுமலர்க் கிக்கு உழைத்த அறிஞர். அவர் அதில் ஈடுபடக்கூடிய இளை குர்களைத் திரட்டினர். அத்தகைய குழநில் சிறந்த இடம் பெற்றவர் திரு. அம்பிகைபாகனுர். கல்வித்தொண்டாற்றி ஒய்வு பெற்றபின்னரும் வாளாவிராமல் தமிழ் ஏழுத்தாளராய்த் தொண்டாற்றி வருகின்றார். யோச கவாமிகளைப் பற்றி முன்னர் எழுதினார். இப்பொழுது, ஈழத்தில் பிறந்த உலக அறிஞராய் ஒங்கி வளர்ந்த ஆனந்தகுமாரசுவாயியைப்பற்றிக் கட்டுரைகள் வரைந்து நூலாக வெளியிடுகிறார். நுணிப்புல் மேப்பவர் ஆனந்தகுமாரசுவாயியை அறிந்து பாராட்ட முடியாது. கீழைப்பன்பாடு, இந்தியப் பன்பாடு, கலையுள்ளம்—இவற்றின் நூட்பத்தை உள்ளராயின்துவர்களே அறி ந்து கொள்ளமுடியும். அத்தகைய வகையில் தமிழுள்ளத்தையும் அறிவையும் பண்படுத்திக் கொண்ட அம்பிகைபாகனுர் மிகச்சுருக்கமாக, ஆனால் மிகத் தெளிவாக இந்த நூலில் விளக்கியுள்ளார். ஆனந்தகுமாரசுவாயியின் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டும் திறவுகோவாக இந்நூல்விளங்குகிறது.

வாழ்க ஆனந்தகுமாரசுவாயியின் புசழ்.

வாழ்க கலை.

வாழ்க அம்பிகைபாகனுர்.

வாழ்க இந்தால்:

அ ணி ந் து ரீ

இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை
அவர்கள்

வேதம் வல்ல மகாமுனிவர்களின் வழிவழிவந்தது-சனதன
மானது - பாரத கலாசாரம். அவ்வாரூய கலாசாரத்துக்
குத் தமிழை அர்ப்பணிக்கும் ஆராமைப்பாடு மிக் கவர்
ஆனந்தகுமாரசவாமி.

தம் காலத்தில் வாழ்ந்த மகாத்மா காந்தியடிகள், இரவீந்
திரநாத மகாகவி உட்பட உலக மகாமேதைகள் என்று
எண்ணப்படுவார் அனைவரதும் பெருமதிப்பைப் பெற்றவர்
ஆனந்த குமாரசவாமி.

மேலைத் தேச வெள்ளை மாதரசியார் ஒருவர் வயிற்றில்
உதித்து, இளம் வயதில் தந்தையாரை இழந்து, மேத்தீலை
தேசத்தில் வளர்ந்து, அத்தேசத்துக் கலவி கலாசாரங்
களில் முழுகித் திணைத்தவராயிருந்தும்,

தந்தையார் திரு. முத்துக்குமாரசவாமி அவர்களையும்,
அருமை மைத்துனர்களாகிய சேர். பொன். இராமநாதன்,
சேர். பொன். அருணசலம் என்பவர்களையும்,

பாரத கலாசாரப் பண்பாட்டைத் தலைமேற் கொள்வதில்
வென்றுவிட்டார் ஆனந்தகுமாரசவாமி. மேல்நாட்டு நாக
ரிகம் அவரை எட்டியும் பார்க்கவில்லை.

ஒருமுறை கலைப்புலவர் திரு. நவரத்தினம் அவர்கள், கலா
நிலையத்தில் ஆனந்தகுமாரசவாமியின் படத்தைச் சுட்டிக்
காட்டி.

‘இந்த மகாமேதைக்கு எந்தக் கலைத்துறைதரன் வாராது.
ஒவ்வொரு துறையிலும் அப்பப்பா! எவ்வளவு தூரம்
போயிருக்கின்றார்’ என்று கூறித் தலைக்குமேற் கைவைத்து
விம்மிதமுற்று நின்றநிலை இன்றும் என்மனக்கள் முன்
காட்சியளிக்கின்றது.

கலைப்புவர் அவர்களைப் பின்பற்றி திரு. ச. அம்பிளைபா கன் அவர்கள், ஆனந்தகுமாரசவாமியின் அருமைபெருமை களில் ஈடுபட்டு ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியோடு கூடிய சரித்து ரம் பத்திரிகைமூலம் தொடர்ந்து வெளிவந்திருக்கின்றது. பத்திரிகையில் வெளிவந்தவைகள் புத்தக வடிவில் வருவது கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியண்டாகின்றது.

நாவலர் பிரபந்தத்திரட்டில் வரும் குமாரசவாமி, ஆனந்தகுமாரசவாமியின் தந்தையார் சேர். முத்துக்குமாரசவாமி அவர்களே என்பது குறிப்பிட்டகட்டுரைகள் மூலம் தான் அறியத்தக்கதாயிருந்தது.

கட்டுரைகளில்,

“இந்தியக் கலைகள் இயற்கையைப் பிரதிபலிப்பனவால்ல. இயற்கைக்குப் பின்னால் இருக்கும் இறை சக்தியைப் பிரதிபலிப்பதே அவற்றின் நோக்கமாகும்.

“இலங்கையில் அவர் செய்த சேவை, மேல்நாட்டு நாகரிகத்தில் மூழ்கியிருந்த மக்களை எழுப்பி, சகலதுறைகளிலும் —கல்வி—சமூகம்—சமயம்—இவற்றிற்கே உயிர்ப்பு நல்கக் கூட்டது.

“காந்தியடிகளுக்கு முன்பே சுதேசியத்தைப் பற்றிப் பிரசாரங்கூட்டுதார் கலாயோகி அவர்கள்.

“இறுதிக்காலத்தில் தமது பொழுதைச் சமய ஆராய்ச்சிக்கே அர்ப்பணித்தார்கள்.

“இந்தியாவில் முத்திரை வெளியிட்டு வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தைப் படமாக்கியிருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவில் கலாநிதி விபசே என்பவர் பிறில்ஸ்ரன் பல்கலைக் கழகத்தில் *Ph.*, க்கு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதியிருக்கின்றார். குறித்த சர்வகலாசாலை இருபெரிய வெளியீடுகளில் ஆனந்தகுமாரசவாமியின் கட்டுரைகளை வெளியிட்டுள்ளது. கட்டுரைகள், சிந்தனைகள் எல்லாம் இறை சம்பந்தமானவை. இறைவணை மறந்ததினாலேதான் உலகத்தார்க்குக் கஷ்டம் ஏற்பட்டது என்று ஆனந்தகுமாரசவாமியின் நூலுக்கு

மதிப்புரை எழுதிய தெயின் என்ற கவியரவி ராஜப்பிட்டுள்ளார்' என்கின்ற,

இப்பகுதிகள், சரித்திர நரயகரின் பெருமையும், சிந்த ஜீன் களின் அருமையும் ஒரளவுக்காயினும் புலப்படுதற்குஇங்கே அறுவதிக்கப்பட்டன.

வருங்கால மாணவர் மனசில் திரு. ஆனந்தகுமாரசவாயி அவர்களின் அருமந்த சரித்திரம் குடியிருக்கவேண்டும்.

சரித்திரம் உயர்தர வகுப்பு மாணவருக்குப் பாடபுத்தக மாதல் சாலவும் நன்று.

கலாபோக
ஆனந்தகுமாரசாமி அவர்கள்

[22.8.1877 — 9.9.1947]

கலாயோகி

ஆணந்த குமாரசுவாமி

1. குடும்ப விளக்கை ஏற்றி வைத்தவர்

யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற நான்காவது தமிழ் விழாவுக்கு ஒழுங்கு செய்யும் பொருட்டு ஆசிரியர் கல்கி அவர்கள் 1950-ம் ஆண்டு மத்தியில் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தார். அப்பொழுது, சேர். பொன்னம்பலம் இராம நாதனும் அவர்கள் குடும்பத்தாரும் ஈழநாட்டுக்கு ஆற்றிய புலவேறு பணிகளைக் கேள்விப்பட்டதோடு, சிறையிடப் பட்ட சிங்களத் தலைவர்கள் சார்பாக வாதாடும் பொருட்டு முதலாம் யுத்தகாலத்தில் இராமநாதன் இங்கி லாந்து சென்று திரும்பியபொழுது, அவர்களுக்கு கொழும்புத் துறைமுகத்தில் அளித்த வரவேற்பைச் சித்திரிக்கும் படத் தைக் கண்டதும், இராமநாதனை மையமாக வைத்து அக் குடும்பத்தைப்பற்றி அவ்வாண்டு தீபாவளி மலருக்கு ஒரு கட்டுரை எழுதும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அவர் கேட்டுக்கொண்டபடி ‘�ழநாட்டுப் பெருங்குடி’ என்னும் தலைப் பில் ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். இப்பெருங்குடிக்கு விளக் கேற்றி வைத்தவர் கலாயோகியின் பாட்டஞர் குமாரசுவாமி முதலியாராவர்.

குமாரசுவாமி முதலியார் பருத்தித்துறையைச்சேர்ந்த கருடாவில் என்னுங் கிராமத்தில் ஆறுமுகம்பிள்ளைக்கு இரண்டாவது புதல்வராக 1783-ம் ஆண்டில் தோன்றினார். ஆறுமுகம்பிள்ளை ஒரு பிரபல்யமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வர். இவருடைய முத்த மகனின் பெயர் வாரித்தம்பி. தகப்பஞர் இறந்ததும் குடும்பத்தைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பு வாரித்தம்பியைச் சார்ந்தது. இதனால், வியாபாரமுலம் பொருள் ஈட்டும் பொருட்டு கொழும்பு சென்று செட்டித் தெருவில் வசித்து வந்தார், அக்காலத்தில்

கொழும்பு செல்லும் தமிழர் வட கொழும்பில் செட்டித் தெரு, கொச்சிக்கடை, முகத்துவாரம் முதலிய இடங்களில் வசித்து வந்தார்களென்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

வாரித்தம்பி கொழும்பு வந்தகாலத்தில் ஒல்லாந்தருக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் பெரும்போர் ஏற்பட்டது. இப்போரில் ஆங்கிலேயர் வெற்றியீட்டியதோடு, இலங்கையின் கரையோரப்பகுதிகளையும் கைப்பற்றினர். கிழக்கிநதியை கம்பனியாரின் படைகளே இலங்கையைக் கைப்பற்றியதால், இலங்கையை ஆஞ்சூம் பொறுப்பு முதலில் கம்பனியாரிடம் ஓப்படைக்கப்பட்டது. கம்பனியார் இலங்கையில் வரி வசூலிப்பதற்கு ஏராளமான தென்னிந்தியத் தமிழர்க்கொண்டு வந்தனர். இதனைக் கண்ட வாரித்தம்பி, கருடாவிலில் வசித்துவந்த தாயாரையும் தம்பியாரையும் கொழும்புக்கு அழைத்து, தம்பியாருக்கு ஆங்கிலக்கல்வி கொடுத்து அரசாங்க சேவையில் ஈடுபடுத்தத் தீர்மானித்தார்.

கொழும்பு வந்த இளைஞர் குமாரசுவாமி—அப்பொழுது அவருக்கு வயது பதின்மூன்று—உயர்குடிப் பிள்ளைகள் படிப் பதற்கென கொழும்பில் அமைக்கப்பட்டுள்ள செமினரியில் சேர்ந்து படித்தார். இவர் இளம் வயதிலேயே அழகான வசீகரமான தோற்றமுடையவராய்க் காணப்பட்டார். இது இவரின் வழித்தோன்றல்களிடமும் காணப்பட்ட சிறந்தஅம்சமாகும்.

குமாரசுவாமிக்கு முன் அந்த செமினரியில் படித்த ஒரேயொரு தமிழ் மாணவன் கொழும்புச் செட்டிவமிசத்தைச் சேர்ந்த கபிரியல் சௌமன் காசிச்செட்டியாகும். அவர் அங்கு கல்வி கற்று முடிந்ததும் அரசாங்கத்தில் மொழி பெயர்ப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார். கொழும்புச் செட்டிகள் 16-ம் நூற்றுண்டுவரையில் இந்தியாவிலுள்ள திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் இருந்து வந்த தமிழராவர் இவர்கள் உயர்குடியைச் சேர்ந்தவர்களானபடியால் இவர்களுடைய பெண்கள் இவர்களுடன் வரவில்லை. இந்தியாவிலுள்ள உயர்குடிப் பெண்கள் கடல்கடந்து வேற்றுநாடு

கஞக்குப் போகும் வழக்கம் அக்காலத்திலிருக்கவில்லை. இதனால் இலங்கை வந்த தமிழர் அருகில் வசித்துவந்த சிங்களக் குடும்பங்களில் விவாகம் செய்தனர். இப்படி விவாகம் செய்தபோதிலும் தங்கள் மொழி, சமயம் முதலியவற்றைப் போர்த்துக்கேயர் வரும்வரைக்கும் கைவிட வில்லை. போர்த்துக்கேயர் வந்ததும் கொழும்புச்செட்டி களிற் பலர் கத்தோலிக்க சமயத்தைத் தழுவினர்.

கொழும்பு செமினரியில் திறமையான மாணவராகக் காணப்பட்ட குமாரசவாமி முதன்முதலில், அதாவது 1805-ம் ஆண்டில் கொழும்புத்துறைமுக நீதிபதியின்மொழி பெயர்ப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார். இந்நீதிபதியின் திபாரிசின்பேரில் 1808-ம் ஆண்டில் இவர் தொமாஸ்மெயிற் ஸன்ட் என்னும் தேசாதிபதியின் மொழி பெயர்ப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார். 1810-ம் ஆண்டில் இவர் தேசாதிபதியின் மொழி பெயர்ப்பாளராகவும், இராசகாவல் முதலியாராகவும் நியமிக்கப்பட்டார்.

கௌரவம்

குமாரசவாமி முதலியாருக்கு இப்பதவிகளைல்லாம் கிடைத்தத்தைக்கண்ட கொழும்புச் செட்டிகள் மிகவும் ஆத்திரப்பட்டனர். தங்களுக்கு ஏகபோக உரிமையாக இருந்த பதவிகள் புதிதாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்துவந்த ஒருவருக்குப் போவதை அவர்களால் சகிக்கமுடியவில்லை. அக்காலத்தில் அரசாங்க உத்தியோகங்களைல்லாம் உயர்குடிப் பிறந்தவர்களுக்கே கொடுக்கப்பட்டபடியால் கொழும்புச் செட்டிகள் குமாரசவாமியின் குலத்தைப்பற்றி ஐயம் கிளப்பி, அதைப்பற்றி விசாரிக்கவேண்டுமென்று அரசர்ங்கத்துக்கு முறையிட்டனர். அரசாங்கம் விசாரணைசெய்த பொழுது அவர் உயர்குடிப் பிறந்தவரெனக் கண்டனர். 1830-ம் ஆண்டு கொழும்புச் செட்டி ஒருவரோடு கொழும்புத் தமிழரின் தலைமைப் பதவிக்கு போட்டியிட்டு குமாரசவாமி முதலியார் வெற்றி பெற்றார். இப்பதவிக்குரிய பத்திரத்தை குமாரசவாமி முதலியாருக்கு வழங்கியதோடு,

அவருக்கு பொன்வேலை செய்யப்பட்டதும் முடிக்குரிய முத்திரை பொறிக்கப்பட்டதுமான ஒருபிரம்பை அப்பதவிக்குரிய சின்னமாக வழங்கினர்.. இதனால் இவரின் நிலை மிகவும் உயர்ந்தது. தமிழரின் விசேட வைபவங்களுக்கெல்லாம் இவர் அழைக்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டார்.

1815ம் ஆண்டில் ஆங்கிலேயர் கண்டி இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றியதும், நாயக்க வமசத்தைச் சேர்ந்த கடைசிக் கண்டி அரசனுன் ஸ்ரீவிக்கிரமராசசிங்கனும், அவனுடைய சுற்றுத்தாரும் நாடுகடத்தப்பட்டபோது இராசாவின் சுற்றுத்தாருக்கும் ஆங்கிலேய அரசுக்கும் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கையை இராசாவின் சுற்றுத்தாருக்கு விளக்கி அவர்களிட்ட கையொப்பங்களை குமாரசுவாமி முதலியார் ஆங்கிலத்தில் உறுதிப்படுத்தினார். மேலும் அவர்களைக் கண்ணியமாக நடத்துவதற்கு ஆவன செய்தார். அவர் உறுதிப்படுத்திய உடன்படிக்கையின் கடைசிப் பகுதியை, பாலையைத் திருத்தனுசெய்யாமல் அப்படியே இங்கு திருக்கிறேன்.

“இதுவுபவனியிலெங்களை வடதேசத்திலெங்களுர்க்கு அனுப்ப ஏதுவாயிருக்கிற செய்தியையும் அவ்விடங்களில் முறைமையான வத்தியோகஸ்தர்களுடைய மேற்பார்வையின் கீளிருக்கும்படி மறியற கணக்கில்லாமல் விடுதலைபண்ணப்படுமென்கிற செய்தியையும் நாங்களதிகமாகவறிந்த படியால் நாங்கள்பண்ணுமதனவாக்குப் பிறமாணமாவது முதலாவது

உத்தம இங்கிரேச இராசாவுக்குச் சேர்ந்த அரசாட்சி களுக்கெதிரிகையாயென்குதல் சங்கை போந்த கொம்பனியாருக்கெதிரிகையாவென்குதல் ஆயுதங்களெடுக்கமாட்டோமென்பது மல்லாமல் யாதொரு சண்டையல்லது யுத்தங்களைச் செய்யவதுகளிலேற்படவல்லது சேரவுமாட்டோமாகவும்

இச்சன்டாவது

உத்தம இங்கிரேச இராயருக்குச் சேர்ந்த இலங்கை அரசாட்சியாருடைய வல்லது சென்னப்பட்டண த்துச்

சங்கை போந்த கொவுறன்தோருடையவொருவெழுதப் பட்டவுத்தாரமில்லாமல் எப்பேர்ப்பட்ட சாட்டுச் சொல் விக்கொண்டாகுதல் இலங்கைத் தீவுக்கு திரும்பி வரமாட்டோமென்பதுமல்லாமல் அதற்குச் சேராத யாதோரு திக்குகளில் அல்லது நாடுகளிலிருங்கமாட்டோமாகவும்

முன்றுவது

சங்கைபோந்த கொம்பனியாருக்குச் சேர்ந்த அதிகார வான்களாகிய நீதிமகிளதிருத்துமார் மற்றும் உத்தியோகஸ்தர்கள் சொல்லுகிற மாற்கட்டியபடியே யவர்களாற் காண்பிக்கப்படுகிற எல்லைகளுக்குள்ளிதாக சொல்லப்பட்ட வெங்களெங்கள் ஊர்களுக்குள்ளேயிருப்போமாகவும்”

மேற்படி உடன்படிக்கைக்குச் சிலர் தமிழிலும் சிலர் தெலுங்கிலும் கையொப்பமிட்டுள்ளார்கள். கையொப்ப மிடமுடியாதவர்கள் கைக்கீறிட்டுள்ளார்கள். குமாரசுவரமி முதலியார் ஆங்கிலத்தில் கையொப்பமிட்டு உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

குமாரசுவாமி முதலியார் பிரதம நீதியரசராயிருந்த அலெக்சாண்டர் ஜோன்சனுக்கு, அடிமை முறையை நீக்க வும் யூரிமுறையை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரவும் உதவிசெய்தார்.

1833-ம் ஆண்டில் இலங்கையில், ஏன், ஆசியாவில் முதல்முதலில் சட்டநிருபணசபை நிறுவப்பட்டதும் தமிழர் பிரதுநிதியாக குமாரசுவாமி முதலியார் நியமிக்கப் பட்டார். 1836-ம் ஆண்டு அவர் இறக்கும்வரைக்கும் இப்பதவியைத் திறம்பட நடத்திவந்தார்.

2. தந்தையும் தாயும்

குமாரசுவாமி முதலியார் இறந்தபின் இரண்டுவருடங்களாக அவருடைய இடத்துக்காக ஒருவரும் நியமிக்கப்பட வில்லை. காரணம், இப்பதவிக்கேற்ற தகுதியும் ஆங்கில அறிவுமுடையவர் ஒருவர் கிடைக்காமையே. கடைசியில் 1838-ம் ஆண்டில், சிறந்த கல்விமானும் வழக்கறிஞரும் கல்பிட்டியைச் சேர்ந்தவருமான சைமன் காசிச்செட்டி நியமிக்கப்பட்டார். இவருக்குப்பின் குமாரசுவாமி முதலியாரின் குடும்பத்தினரே இப்பதவியை நெடுங்காலம் வசித்துவந்தனர். சைமன் காசிச்செட்டிக்குப் பின் குமாரசுவாமி முதலியாரின் மருமகன் எதிர்மனசிங்கமும், அவருக்குப் பின் முதலியாரின் மகன் முத்துக்குமாரசுவாமியும் அவருக்குப் பின் முதலியாரின் பேரன் இராமநாதனும் நியமிக்கப்பட்டனர்.

குமாரசுவாமி முதலியார் மாணிப்பாய் காராளசிங்க முதலியாரின் வம்சத்தில் தோன்றியவரும், வைரவநாதரின் மகனுமான விசாலாட்சியை மனந்தார். இதன்பெயருக்குமாரசுவாமியென்னும் மகனும், செல்லாச்சி யென்னும் மகனும் தோன்றினர். செல்லாச்சி மாணிப்பாய் பொன்னம்பல முதலியாரை விவாகம்செய்து குமாரசுவாமி இராமநாதன், அருணசலம் என்னும் மும்மணிக்களைப் பெற்றனர். விசாலாட்சி தெய்வ பக்தியில் சிறந்து விளங்கிய தோடு, தமிழிலும் சங்கிதத்திலும் நல்ல ஞானம் படைத்திருந்தார். இவருடைய தெய்வபக்தியைப்பற்றி சேர். அருணசலம் தமது ‘முரு கவழிபாடு’ என்னும் நூலில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

“தனது மகன் முத்துக்குமாரசுவாமி சிறுபிள்ளையா யிருந்தபொழுது ஏற்பட்ட நோய் மாறவேண்டுமென்று செய்துகொண்ட நேர் த்திக்கட்டணை நிறைவேற்றும் பொருட்டு எனது பேர்த்தியார் சீரானபாதையில்லாத அக்காலத்தில் கால்நடையில் கதிர்காம யாத்திரை செய்தார்.”

முத்துக்குமாரசுவாமி இரண்டு வயதுக் குழந்தையா யிருக்கும்பொழுதே தகப்பனார் இறந்துவிட்டார். அதனால்

அவருக்குச் சிறந்த கல்வி யூட்டி வளர்க்கவேண்டிய பொறுப்பு தாயாராகிய விசாலாட்சியைச் சார்ந்தது. அவர் தமது கடமையை எப்படி நிறைவேற்றினாரென்பதை, மகனின் பிற்கால வாழ்க்கையிலிருந்து அறியலாம்.

முத்துக்குமாரசுவாமியே கலாயோகியின் தந்தையார், நாம் முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல் குமாரசுவாமி முதலியாருக்கும் விசாலாட்சி அம்மையாருக்கும் ஏக புதல்வராக 1834-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 23-ம் திங்டி கொழும்பு முகத்துவாரம் என்னும் இடத்தில் தோண்றினார். இவருடைய தந்தையார் இவர் இரண்டு வயதுக் குழந்தையாக இருக்கும்பொழுதே இறந்துவிட்டபடியால் இவர் தாயாரின் பராமரிப்பில் வளர்ந்து வந்தார். இவருடைய ஆரம்பக் கல்வி வீட்டிலேயே சிறந்த ஆங்கில ஆசிரியர்களால் கொடுக்கப்பட்டது. பின்னர் ஒன்பது வயதில், தகப்பனார் படித்த செமினரியில் -(மகன் காலத்தில் கொழும்பு அக்கடமி யென்று அழைக்கப்பட்டது.) சேர்க்கப்பட்டார். அங்கு ஆங்கிலம், தயாறு, சிங்களம், பாளி, லத்தீன், கிரேக் கம் முதலிய பாஷாக்களைக் கற்றார். முத்துக்குமாரசுவாமி அந்தக் கல்லூரியில் முதல்மாணவராக விளங்கியபடியால் இவருக்கு ரேனர் பரிசு வழங்கப்பட்டது. இவருக்குப் பின்னர் இவர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மூவர் - பொன்னம்பலம் அருணைசலம், அருணைசலம் மகாதேவி, மகாதேவா பாலகுமார் - அடுத்துடுத்து இப்பரிசைப் பெற்றனர். பாலகுமார் மகனுக்கும் இப்பரிசு கிடைத்திருக்கவேண்டும். ஆனால் காலமாறுபாட்டினால் இவருக்குக் கிடைக்கவில்லை யென்பர். முத்துக்குமாரசுவாமி கல்லூரியில் படித்ததற்கு மேலாக வண். டாக்டர். மக்வர் (Rev Dr. Mciver) என்பவரிடம் தத்துவ சாத்திரத்தை விசேடமாகக் கற்றுக் கொண்டார்.

1851ம் ஆண்டில் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரியின் மகன் ஸ்ரான்லி பிரபு இலங்கைக்கு வந்தபொழுது, அவருக்கு முத்துக்குமாரசுவாமியின் இல்லத்தில் ஒரு விருந்துப

சாரம் நடைபெற்றது. அவ்வுபசாரத்தில் தேசாதிபதி அண்டர்சன் பிரபு இலங்கை வாழ் தமிழருக்கு நல்வாழ்த் துக்கூறி ஒருரை நிகழ்த்தினார். இதற்கு விடையிறுக்குமுக மாக, பதினெட்டு வயது நிரம்பாத முத்துக்குமாரசவாமி அரியதோருரை நிகழ்த்தினார். இதனால் கவரப்பட்ட தேசாதிபதி முத்துக்குமாரசவாமியை 'சிவில் சேர்விஸ்' உத்தி யோகத்தராக நியமித்தார். இவர் முதலில் கொழும்புக் கச்சேரியிலும், பின்னர் மூலஸீத்திவில் நீதிபதியாகவும் கடமையாற்றினார். மிகவும் இளம் வயதில் நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டபடியால் இவர் “பையன் நீதிபதி” (Boy magistrate) என்றழைக்கப்பட்டார் இவருடைய ஆற்றல் களுக்கு அரசாங்க உத்தியோகம் உகந்ததாக அமைய வில்லை. ஆகவே அவ்வேலையை விட்டு சேர் ரிச்சேட் மோர்கன் என்னும் பிரபல அப்புக்காத்தின் கீழ் சட்ட மாணவனுக்கப் பதிவு செய்து சட்டத்தைப் பயின்று வந்தார். 1856-ம் ஆண்டில் சத்தியப்பிரமாணம் செய்து கொண்டார். இவருடைய பேச்சு வள்ளமையினால் அப்புக்காத்துத் தொழிலில் முன்னேறி சிறிது காலத்தில் கொழும்பில் இவரே சிறந்த அப்புக்காத்தாக விளங்கினார்.

இவர் அப்புக்காத்தாகவிருக்குங்காலத்தில் சமயத் துறையிலும் அரசியல்துறையிலும் அதிக ஊக்கம் காட்டினார். 1857-ம் ஆண்டில் - அப்பொழுது இவருக்கு வயது 23 வரையில்தானிருக்கும். இலங்கை ரேயல் ஏஸ்யாற்றிக் சங்கத்தின் (C. R. A. S.) ஆதரவில் ‘சைவ சித்தாந்தம்’ என்னும் பொருள்பற்றி ஒரு கட்டுரை படித்தார். இக்கட்டுரை அச்சங்கத்தின் சஞ்சிகையில் பிரகரிக்கப்பட்டுள்ளது. பின்னர் 1860-ம் ஆண்டில் “இந்திய தத்துவ சாத்திரம்” என்னும் பொருள்பற்றி அதே சங்கத்தில் ஒரு கட்டுரை படித்தார். இவற்றிலிருந்து தமிழிலும் சமயசாத்திரங்களிலும் இவருக்கு எவ்வளவு அறிவிருந்திருக்கிறதென்பது புலப்படுகிறது. அக்காலம் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் அச்சில் வராத காலம். அக்காலத்தில் எப்படி இவ்விஷயங்களைப் படித்து ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதினாலென்பது புதிராகவிருக்கிறது. ஆனால் ஒன்று நன்கறியக்கூடியதாக விருக்கிறது. கொழும்பு அக்கடமியில் படி தத தமிழர்

தமிழை நன்கு கற்றார்கள். முத்துக்குமாரசவாமிக்கு முன் தமிழர் பிரதிநிதியாக இருந்த சைமன் காசிச்செட்டியும் இவரும் அக்கடமியில் படித்தவர்கள். இருவரும் நல்ல தமிழ் அறிவுடையவராகி இருந்தனர். பின்னர் இந்நிலை மாறிவிட்டது. முத்துக்குமாரசவாமியின் சைவசித்தாந் தம்பற்றிய கட்டுரை அவ்விஷயம்பற்றி ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்த முதல் கட்டுரையாகக் கொள்ளலாம்.

இக்கட்டத்தில், பின்பு இவர் வெளியிட்ட நூல்களைப் பற்றிக்குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதாகவிருக்கும். 1863ம் ஆண்டில் இவர் இங்கிலாந்திலிருந்தகாலத்தில், அரிச்சந்திர நாடகத்தைத் தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் பொழி பெயர்த்து, விக்ரோறியா ராணிமுன் அவரது அரண்மனையில் நடித்துக்காட்டி அவருடைய பாராட்டைப் பெற்றார். இந்நாடகத்தில் அரிச்சந்திரனுக இவரே நடித்தாரென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நூலை அச்சிட்டு வெளியிட்ட பெர்முது அதனை விக்ரோறியா ராணிக்கு அர்ப்பணம் செய்தார். 1874ம் ஆண்டில் புத்தரின் தந்தத்தின் சரித்திரத்தைக் கூறும் ‘‘தத்வம்சம்’’ என்னும் நூலை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்ட அதேஆண்டில் புத்தரின் சம்பாஷணைகளையும், உபதேசங்களையும் கொண்ட ‘‘சுத்தநிபாதம்’’ என்னும் பாளி நூலையும் ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டார். கலாயோகியும் தந்தையாரின் வழியைப் பின் பற்றி ‘‘புத்தரும் புத்தரின் போதனைகளும்’’ ‘‘இந்துசமயமும் புத்தசமயமும்’’ என்னும் நூல்களைப் பின்னர் ஆங்கிலத்தில் எழுதி வெளியிட்டார். முத்துக்குமாரசவாமி தாயுமானவர் பாடல்கள் சிலவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து குறிப்புகளுடனும் முன்னுரையுடனும் அச்சிடுவித்தார். ஆனால் இந்நூல் வெளிவரவில்லை. சில பிரதிகள் அரிதர்க்கக் கிடைக்கின்றன.

முத்துக்குமாரசவாமி பல்திறப்பட்ட ஆற்றல் கள் பொருந்தியவராக இருந்தபோதிலும் அரசியலிலேயே அவருடைய ஆற்றல் முழுப்பிரகாசம் பெற்றது. அரசியலில்

பிரவேசிப்பதற்கு இவருக்கு 1861-ம் ஆண்டு ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. இவருடைய மைத்துனர் எதிர்மனிசிங்கம் தமிழர் பிரதிநிதியாகச் சட்டசபையிலிருந்த காலம் முடிவடைந்ததும், இவரையே நியமிக்கும்படி மக்கள் கேட்டுக் கொண்டனர். அரசாங்கமும் இதற்குடன்பட்டு இவரைத் தமிழர் பிரதிநிதியாக நியமித்தது. இவர் சட்டநிருபணசபைக்கு நியமிக்கப்பட்டதும், இவருடைய புகழ் இங்கிலாந்து முதலிய தேசங்களுக்கெட்டியது. இதனால் அந்தநாடுகளுக்கு வரும்படி அழைப்புக்கள் வந்தன. இவற்றை ஏற்று 1862-ம் ஆண்டில் இங்கிலாந்து சென்றதும் இவர் பரிஸ்டராக வர முயன்றார். இதற்கு முதலில் பல தடைகள் ஏற்பட்டன. அக்காலத்தில் பரிஸ்டராக வர விரும்பியவர்கள் கிறிஸ்தவர் அல்லது யூதராகவிருக்க வேண்டும். இந்நிபந்தனையை முறியடித்தது. எல்லாக் சமயத்தவரும் பரிஸ்டராக வர வழி வகுத்தவர் முத்துக்குமாரசுவாமியே. இவருக்கு பல பிரபுக்களின் நட்பிரிந்தபடியால் தான் இதனைச் சாதிக்க முடிந்தது.

முத்துக்குமாரசுவாமி சென்னை நீதிமன்றத்தில் ஏற்படுத்திய ஒரு பெருமாற்றத்தை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாயிருக்கும். 1867-ம் ஆண்டில் இவர் சென்னைக்குச் சென்றிருந்த பொழுது அங்குள்ள உயர்நீதிமன்றத்தில் அப்புக்காத்தாகச் (Advocate) சத்தியப்பிரமாணம்எடுக்க விரும்பினார். அப்பொழுது அங்கிருந்த நடைமுறைப்படி, அப்புக்காத்தாகச் சத்தியப்பிரமாணம் செய்ய விரும்புவோர் பைபிளைக் கொண்டு சத்தியம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. இந்து சமயத்தவரான முத்துக்குமாரசுவாமி இப்படிச் செய்ய விரும்பவில்லை. கோட்டார் கிறிஸ்தவரல்லாத ஒரு வரைப் பைபிளைக் கொண்டு சத்தியப்பிரமாணம் செய்ய வேண்டு மென்று நிர்ப்பந்தப்படுத்தல் முறையல்ல வென்று வாதாடினார். மேலும் தாம் ஸண்டனில் பரிஸ்டராகச் சத்தியப்பிரமாணம் செய்தபொழுது பைபிளைக் கொண்டு சத்தியம் செய்யவில்லையெனச் சுட்டிக்காட்டினார். அப்பொழுது நீதிபதி அவ்விஷயத்தை உயர் நீதிபதிகள் எல்லோரும் கூடித் (Full bench) தீர்க்க வேண்டுமென்றார். அப்படியே எல்லா

நீதிபதிகளும் கூடி, முத்துக்குமாரசவாமியின் கோரிக்கை நியாயமானதெனக் கண்டு, கிறிஸ்தவரல்லாதார் சாதாரணமாகச் சத்தியம் செய்தால் (Simple affirmation) போது மெனத் தீர்மானித்தார்கள். முத்துக்குமாரசவாமியும் அப்படியே செய்தார். இதனால் முத்துக்குமாரசவாமி இந்துக்களின் சுயமரியாதையைக் காப்பாற்றினார்.

இவரது அப்பழக்கற்ற உடையும், மேதாவிலாசமும், இனிமையான சபாவமும், வழுவற்ற ஆங்கிலப்பேச்சும் பெரிய இடத்து நட்பையும் மதிப்பையும் இவருக்குத் தேடிக்கொடுத்தன. ஒக்ஸ்போர்ட் சர்வகலாசாலைக்கு சென்றபொழுது பெஞ்சமின்யோவெற் போன்ற மேதாவிகளைச் சந்தித்தார். பின்னால் பிரதமரான ‘பார்மஸ்ரன்’ போன்ற அரசியல் தலைவர்களின் நட்பையும் பெற்றார்:

இங்கிலாந்தில் தங்கியிருந்த காலத்தில் “அதினீயம்” போன்ற பிரபல்யமான சங்கங்களில் அங்கத்தவரானார்; பிரிட்டனில் விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்காகத் தாபிக்கப்பட்ட சங்கத்தின் (British Association for the Advancement of Science) ஆதரவில் 1863-ம் ஆண்டில் “இலங்கை வாழ் இனங்கள்” (Ethnology of Ceylon) என்னும் பொருள் பற்றி நீண்டாகில் என்னுமிடத்தில் ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார்.

இவரைப் பலருக்கு அறிமுகங்க்கொடு பலவிதமான உதவிகளைச் செய்தவர் மொங்கற்றன் மில்ன்ஸ் (Monckton Milnes) என்பவராவர். இங்கிலாந்தில் இவர்கடுஞ்சுகளீனுமற்றபோது. அவரின் பராபரிப்பிலேதான் உயிர் பிழைத்தார். அரிச்சந்திர நாடகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து, விக்ரோறியா ராணிமுன் நடித்துக்காட்டியதும் இப்பிரயாணத்தின்போதே.

1865-ம் ஆண்டில் இங்கிலாந்திலிருந்து இலங்கை திரும்பியதும் மறுபடியும் சட்ட நிருபணசபையில் அங்கத்தவராகி அரசியல் வாழ்வில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். சட்ட நிருபணசபையில் நடைபெறும் முக்கிய விவாதங்களில் எல்லாம் பங்கு பற்றினார். ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிப்பேச

முன் அதனை நன்காராய்ந்த பின்னரே பேசவார்: ஆயத் தனு செய்யாடல் பேசமாட்டார். இச்சிறந்த குணம் இவருடைய மருமகர் இராமநாதனிடமும் காணப்பட்டது: அரசாங்கம் இலங்கையில் கல்வியை நிர்வாகம் செய்வதற்கு ஓர் அதிகாரியை நியமித்தபோது, அவர் எதேச்சாதி காரமாக நடப்பதைத் தவிர்ப்பதற்கு ஓர் ஆலோசனைச் சபையை நிறுவுமாறு முத்துக்குமாரசவாமி கேட்டார்: ஆனால் அப்பொழுது அரசாங்கம் அதனை ஏற்கவில்லை. பின்னர் நெடுங்காலம் கல்விமான்களைக் கொண்ட ஓர் ஆலோசனைச்சபை இருந்து வந்தது. இவருடைய முயற்சியினாலேயே 1865-ம் ஆண்டு ஒரு கல்வி விசாரணைச் சபை நிறுவப்பட்டது. இலங்கையில் விஞ்ஞானக் கல்வியின் வளர்ச்சிக்கு வழிவழகுத்தவர் இவரே. இவரின் ஆலோசனைப்படியே கெரும்பு ரேயல் கல்லூரியில் விஞ்ஞானகூடம் நிறுவப்பட்டு விஞ்ஞான ஆசிரியரும் நியமிக்கப்பட்டார். கொமும்பு நூதனசாலை 1877ம்-ஆண்டில் ஸ்தாபிப்பதற்கு இவர் அருஞ்சைவை புரிந்தார்.

அக்காலத்தில் இலங்கையின் அங்கிலிக்கன் சபை (Anglican Church) நடத்துவதற்கு அரசாங்கம் பண உதவி செய்துவந்தது. முத்துக்குமாரசவாமி இதனை வன்மையாகக் கண்டித்து சட்ட நிருபணசபையில் நீண்டதோர் சொற் பொழிவு நிகழ்த்தினார். அதில் பெளத்தர், இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள் முதலியோரிடமிருந்து பெறப்படும் வரிப்பணத்திலிருந்து கிறிஸ்தவசபையை நடத்துவதற்கு பொருள் உதவி செய்வது ராஜதந்திரத்திற்கு முரணைனது, அநீதியானது, கிறிஸ்தவ தர்மத்துக்கு மாறுங்கெனச் சுட்டிக்காட்டினார். இச்சொற்பொழிவை படித்த குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி, இச்சொற்பொழிவை நிகழ்த்தக்கூடியவரிருக்கும் நாடு, சுதந்திரம் பெறுவதற்குத் தகுதியுடையதெனக் கூறினாராம்.

முத்துக்குமாரசவாமி மறுபடியும் 1874-ம் ஆண்டில் இங்கிலாந்திற்குச் சென்றார். அவ்வாண்டு ஆகஸ்ட் மார்தும் 11-ம் திகதி முத்துக்குமாரசவாமி அவர்களுக்கு விக்ரோ றியா ராணி சேர் பட்டம் வழங்கினார். இவ்வைபவத்துக்கு

முத்துக்குமாரசவாமியை முன்னள் பிரித்தானிய முதன்மந் திரியான டிஸ்ரேலி அழைத்துச் சென்றார். டிஸ்ரேலி தாம் எழுதி முற்றுப்பெறுத் நாவலில் முத்துக்குமாரசவாமியை ஒரு பாத்திரமாக வைத்துள்ளாரெனக் கூறப்படுகின்றது.

இம்முறை இவர் இங்கிலாந்தில் தங்கியிருந்தபொழுது தான் இவருக்கு விவாகம் நடைபெற்றது. இவர் விவாகம் செய்த பெண் அழகிலும் அறிவாற்றலிலும் சிறந்து விளங்கியவர். இவருடைய பெயர் எலிசபெத் பீபி. இவருடைய குடும்பம் இந்தியாவோடு வியாபாரத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததோடு இந்துசமயம், இந்துகலாச்சாரம் முதலியவற்றில் ஈடுபாடுடையவராயிருந்தனர். சேர். முத்துக்குமாரசவாமி வண. மொன்சியர் கொன்வே என்பவரால் நடாத்தப்பட்ட மதப்பிரிவுகளைச் சாராத பிரார்த்தனை மன்றபத்தில் இந்திய தத்துவசாத்திரத்தைப்பற்றிப் பல சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினார். சவாமி விவேகானந்தரின் அமெரிக்க ஐரோப்பிய விஜயத்துக்கு ஏறக்குறைய கால் நூற்றுண்டுக்கு முன் சேர். முத்துக்குமாரசவாமி லண்டனில் இந்திய தத்துவசாத்திரம்பற்றிச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இச்சொற்பொழிவுகளுக்குச் சென்றிருந்தபோதே எலிசபெத் பீபி சேர். முத்துக்குமாரசவாமியைச் சந்தித்தார். அப்பொழுது எலிசபெத் பீபிக்கு வயது 23. சேர். முத்துக்குமாரசவாமிக்கு வயது 40. இவர்களின் விவாகம் 1875-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 18-ம் திகதி பன்கிறியாஸ் என்னுமிடத்தில் செய்யப்பட்டது. இதற்கு அக்காலத்தில் கேம்பிறிட்ஸ் சர்வகலாசாலையில் படித்த இவரின் மருமகர் அருணசலம் சாட்சியர்க்க கையொப்பமிட்டுள்ளார். இவ்விவாகத்தினே ஒம் இவரது பேச்சுக்களினாலும் எழுத்துக்களினாலும் அங்கு ரார்ப்பணம் செய்யப்பட்ட கிழைத்தேச மேலைத்தேச உறவு இவரதுமகன் கலாயோகியினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

விவாகஞ்செய்து இலங்கை திரும்பியதும் சேர். முத்துக்குமாரசவாமிக்கும் அவரது பாரியாருக்கும் ஒரு மகத்தான வரவேற்பளிக்கப்பட்டது. இவ்வரவேற்பில் ஒரு தங்கப்

பேழையும் சங்கிலியும் இவர்களுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கப்பட்டன. கொழும்பில் கொள்ளுப்பிட்டியிலுள்ள ‘றயின் ஸண்ட்’ என்னும் இல்லத்தில் சிறந்த இல்வாழ்க்கை நடாத்தினர்.

இவ்வில்லத்தில்தான் இவருடைய ஒரேயொரு குழந்தையான ஆனந்தா கென்ரிஷ் குமாரசவாமி எனப் பிற்காலத்தில் உலகப் புகழ் பெற்றவர் 22-8-1977 ல் தோன்றி ஞர். பிள்ளையின் நாமத்தில் மூன்று பெயர்கள் இருப்பதைக் காணலாம். கடைசியிலுள்ள குமாரசவாமி என்பது தகப்பனாரின் குடும்பப் பெயராகக் கொள்ளலாம். நடுவிலுள்ள ‘கென்ரிஷ்’ என்பது தாயின் தொடர்பைக் குறிக்கும். தாய் பிரிட்டனிலுள்ள கென்ற் பகுதி யில் தோன்றியவர். ‘ஆனந்த’ என்பதுதான் சிறப்புப் பெயராகக்கொள்ளலாம். ‘ஆனந்த’ என்பது புத்தரின் பிரதம சிடரின் பெயரைக் குறிக்கும் என்பர்; ஆனால் ‘ஆனந்த’ என்பது இந்துக்களாலும் கொள்ளப்படும் பெயராகும்.

இங்கிலாந்தில் சேர். முத்துக்குமாரசவாமி ஈட்டிய புகழைக் கேள்விப்பட்ட, பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட தஞ்சாவூர் மகாராணி தமக்கும் தமது பேரனுக்கும் இழந்த பதவியைப் பெற்றுத்தரும்படி இவரை வேண்டினர். தஞ்சாவூர் மகாராசா தமக்கு ஆண்மகவில்லாதபடியால் தமது பேரணைத் தமது வாரிசாக நியமித்திருந்தார். டல்குவசி காலத்தில் இயற்றப்பட்ட சட்டத்தின்படி ஒரு தேசமன்னர் ஆண்மகவில்லாமல் இறந்து விட்டால். அவருடைய ராச்சியத்தை ஆங்கில அரசு எடுத்துக் கொள்ளலாம்: தஞ்சாவூர் மகாராணியும் பேரனும் இச்சட்டத்தின் சீழ்த்தான் பதவி நீக்கம் செய்யப் பட்டனர். இராணியின் தூதுவராகச் சேர் முத்துக்குமாரசவாமியிடம் வந்தவர் இலக்கணம் இராமசாமிப்பிள்ளையாவர். இவர் இராமநாதனின் மருமகர் கலாநிதி ச. நடேசபிள்ளையின் கெரளாஞ்சியாட்டானாவர். இவரே பிற்காலத்தில் அருள்பரானந்த சவாமிகள் என்னும் நாமத்தோடு சிறந்த ஞானியாக விளங்கியவர். இவர் தான் சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதனுக்கும் அவர் தம்பி அருணைசலத்துக்கும் ஞானகுருவாய் அமைந்து.

அவர்களை மேனூட்டு நாகரிகத்திலிருந்து மீட்டு சமயத் துறையில் அரிய சாதனைகள் புரிய வழிவகுத்தவர்:

சேர் முத்துக்குமாரசவாமி மகாராணியின் சார்பில் எவ்வளவோ பிரயாசசெய்தும் மகாராணியின் குடும்பத் தினருக்குள் ஏற்பட்ட பின்குகள் காரணமாக அவர்களுக்கு இழந்த பதவியை எடுத்துக் கொடுக்கமுடியவில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு பென்சன் முதலிய பல சலுகைகளைப் பெற்றுக்கொடுத்தார். இவர் செய்த உதவிகளுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் முகமாக இவருக்கு யானைத் தந்தத்தினாலும் பொன்னாலும் செய்யப்பட்ட ஒரு நடராச திருவுருவத்தை மகாராணி அன்பளிப்பாக வழங்கினார்:

இக்கட்டத்தில், ஆறுமுகநாவலருக்கும் சேர் முத்துக்குமாரசவாமிக்கும் இருந்த தொடர்பை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும். யாழ்ப்பாணத்தில் ஆறுமுகநாவலர் ஆற்றிவந்த சேவைகளை சேர் முத்துக்குமாரசவாமி நன்கறிந்திருந்தார். முன்பு குறிப்பிடப்பட்ட கிறிஸ்தவசபைக்கு அரசாங்கம் பண்டதவி செய்துவருவதைப் பற்றிய விவாதத்தில் நாவலரைப்பற்றி சேர் முத்துக்குமாரசவாமி பின்வருமாறு கூறினார். ‘‘இந்துக்களில் சிறந்த இந்துவாக விளங்கும் ஆறுமுகநாவலரைப்பற்றியே நான் இங்கு குறிப்பிடுகின்றேன். ராணியின் அப்புக்காத்தோடு (கனம் கெய்வி) வாதத்தில் சரிநிகர் சமானமாக ஈடுபடக்கூடிய கீழைத்தேச வாதிகளுள் இவர் ஒருவராவர். இவர் வாழ்நாள் முழுவதும் கிறிஸ்தவ சமயத்துக்கு எதிராக போதிப்பதிலும் எழுதுவதிலும் செலவாகியுள்ளது. இவருக்கு இருக்கும் மக்கள் ஆதரவைப் புறக்கணிக்க முடியாது’’

1877-ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் கொள்ளைநோயினாலும், மழையின்மையினாலும் பஞ்சமேற்பட்டது. அதனால் மக்கள் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பொருட்படுத்தாது அரசாங்க ஏஜன்டாக இருந்த துவையினம் ஈவிரக்கமின்றி வரிப்பணங்களை அறவிட்டார். அதோடு விவசாயிகளுக்கு வழங்கும்படி அரசாங்கம் கொடுத்த விதைதநெல்லையும் மக்களுக்கு சரியானமுறையில் வழங்கவில்லை.

இவற்றை எதிர்த்து நாவலர் பிரசாரஞ் செய்தார். இதனால் அரசாங்கம் ஒரு விசாரணைச் சபையை நியமித்தது. இவ்விசாரணைச் சபை உண்மையை அறியாதபடி அரசாங்க உத்தியோகத்தர் தடுத்துவிட்டனர். விதை நெல்லை ஒழுங்காகப் பெற்று விட்டதாக மக்களிடமிருந்து பொய்ப் பற்றுச் சீட்டுக்களைப் பெற்றுக்கொண்டனர். இவ் விஷயம் பற்றி சேர் முத்துக்குமாரசவாமி சட்ட நிருபண சபையில் ஒரு கேள்வி கேட்டார். இதுபற்றி நாவலர் பத்திரிகைக்குப் பின்வருமாறு எழுதினார். ‘‘கமிஷனர்களுடைய ரிப்போர்ட்டுப் புத்தகம் பொய்யென்பது உங்களுக்குத் தெரியும். பத்திரிகைக்காரர்களுக்குத் தெரியும். உங்கள் பிரதி நிதியாகிய ஸ்ரீ குமாரசவாமிக்குத் தெரியும். புதுக்கவர்னருக்கு எப்படித் தெரியும்? மனவஞ்சலையில்லாது கமிஷனர்களுடைய பொய் ரிப்போர்ட்டினுலேயே மயங்கிவிட்ட புதுக்கவர்னரிடத்திலே ஸ்ரீ குமாரசவாமி யாதுசெய்யலாம்? ஆயினும், அந்த மகானுபாவர் ஒன்று செய்தார்! அது என்னை? கொழும்புச் சட்ட நிருபண சபையிலே ஒரு கேள்வி கேட்டார். அது என்னை? போன வருஷம் விளைவில்லாததினாலே இந்த வருஷம் விதை நெல்லுக்கு முட்டுப்படுகிற ஜனங்களுக்கு விதை நெல்லு கொடுக்கும்பொருட்டு கவர்னர்மென்ட் கட்டளை செய்ததன்றே? அந்தக் கட்டளைப்படி விதை நெல்லு கொடுக்கப்பட்டதா? எங்கெங்கே கொடுக்கப்பட்டது? அவ்விஷயத்தில் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கை என்ன?’’ என்றுதான் கேள்வி. இந்தக் கேள்வி லட்சம் பொன் பெறுமே! எப்படி? விதை நெல்லு கொடுக்கப்படவில்லை என்ற உண்மையை நன்கறி நிதியையும், வன்கண்மையையும், பொய்ம்மையையும், புதுக்கவர்னருக்கு மெல்லென விளக்கி, திக்கற்ற ஏழைகளாகிய உங்களுடைய துன்பத்தை நீக்கும் உபாயம் இதுவெனக் கண்டார்.’’ இப்படி நாவலர் ஒருவரைப் புகழ்ந்தது அரிதினுமரிது. மேலும். நாவலருடைய முயற்சியினுலேயே இவருக்குப் பின்னர் இவருடைய மருமகர் இராமநாதன் தமிழர் பிரதி நிதியாக நியமிக்கப்பட்டார். சேர். முத்துக்குமாரசவாமி பிரிட்டிஷ் பாராஞ்சுமன்ற அங்கத்தவராக வரவிரும்

பினார். அந்நாட்டு அரசியல்துறையில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த நண்பர்கள் மூலம் இதனைச் சாதிக்கலாமென அவர்என்னிடார். இதன் பொருட்டு 1879-ம் ஆண்டு மறுபடியும் இங்கிலாந்து செல்வதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்தனர். தமது மனைவியையும், மகனையும் இங்கிலாந்துக்கு தமது 1879-ம் ஆண்டு ஏப்ரலில் அனுப்பினார். தமது அரசியல் அலுவல்களை முடித்துக் கொண்டு விரைவில் போவதாக விருந்தார். ஆனால் இருந்தாற்போல் கடுஞ்சுக்களை முற்றி 1879-ம் ஆண்டு மே மாதம் 4 ம் திகதி தமது 46-ம் வயதில் அகாலமரண மடைந்தார். இவருடைய சுடுதி மரணம் இலங்கை மக்களைத் துயரக்கடலில் ஆழ்த்தியது. இவருடைய மறைவைப் பற்றி பத்திரிகைகளெல்லாம் பரிந்துரைகள் எழுதி ன. கிழைத்தேசங்களில் முதன் முதல் தொடக்கப்பட்ட உதயதாரகை என்னும் பத்திரிகை இவர்மறைவைப்பற்றி எழுதியதை இங்கு தருகிறோம்.

“இலங்காபுரி மகாராசனாகிய இராவணேசுவரனுடைய செராங்களில் விளங்கா நின்று சூரியப்பிரபைபகான் ற நவரத் தினமகுடங்களைக் குரங்கரசனாகிய சுக்கிரீபன் பறித்தெடுத்து பானங்கள் செய்தானென்ற பழங்கதைபோல மரணேசுரராகிய சூற்றுவனும் இலங்கை மங்கையின் சிரேஷ்ட இரத்தினங்களுள் சிறந்து விளங்கிய சிறீ முத்துக் குமாரகவாமி இரத்தினத்தைப் பறித்தெடுத்து மானபங் கனு செய்து, ஜயையோ! எம் இளஞ்சிங்கமிறப்பதே! யென்னே! யென்னே; என்று எவரையும் இரங்கவுங் கலங்கவும் வைத்துப் போயினன் ஒ! கொடுங்கச்சற்று. பாசிசிங்கம் போன்று சட்ட நிருடனைச் சமரபத்தியிற் கிளர்ந்து ஒருவர் முகத்தையும் டாராது எடுத்த சருபாத்தையே பார்த்து, மேகம் போன் மூழங்கிச் சட்ட திட்டங்கள்னும் போய் நிமிர்ந்து, சுழியோடி. இலங்கை மந்திரத்தவருட் சிறந்த மந்திரத்தவ ரிவரென்று அட்டதிக்கெங்கும் புகழ் விட்டவி வர் 45 வயதிற் தேகவியோகமாவாரெனக் காத்திறந்தவரை? அவ்விராசதானியலுள்ள பெரியோர், சிறோர், துரைமக்கள், பிரபுக்கள், ஜரோப்பியர், சதேசராதியோர்,

என்னிடவிடமின்றி நன்னிடைதானின்றி அவரது வாசநாடி சரிந்தனர். தேசாதிபதியின் படைத்துணவர், சட்டநிருபண சபைப்பிரதிநிதிகள், இராசாங்க மந்திரிமார், சிரேஷ்டநீதிபதியோடு கனிஷ்ட நீதிபதிகள், நாமும் வந்தோம் வந்தோ யென்று அத்தருணம் முந்திச்சென்றனர். அத்துவக்காத்து பேடினந்து, வன்லங்கன்பேக், கிறின்விங்றன், கிறேனியராதியாந் துரை மக்களோடு அவருடைய மருமகனுகிய அத்துவக்காத்து இராமநாதர், சவப்பெட்டி தூக்கி நூதனமாயியற்றறப்பட்ட பாடை மீதேற்ற, சோட்டுக்குதிரை கணில்பாவாடை மேல் நடந்து மூன்று மைல் தூரம் அதை இழுத்துச்செல்லக் குளம்புகள் ஒழுக்கெறும்பு கொடிவிட்டாற்போல மயான்ஸ்தானஞ் சென்றவுடன், சிரேட்டநீதிபதி, ஸ்தாவாட் நீதிபதி, இராணியின் அத்துவக்காத்து பேடினந்து, வேங்துரை அத்துவக்காத்து, லிங்கன்பேக் என்னும் ஐவருடன் மருமகன், அத்துவக்காத்து இராமநாதர் கூடிப் பிரேதப்பெட்டியை இறக்கி, இரண்டு வண்டில் சந்தனக் கட்டைகளூக்கிய ஈமவிறகின் மேல் வைத்தனர். மந்திராலோசனைச்சபையில் எத்தனையோ பேர்களுடைய வாய்ச்சொல்லிலடங்காச் சிறீ குமாரசுவாமிச்சிங்கத்தை அக்கினி பகவான் கணத்திற் சாம்பராக்கினான். .

3. தாயின் அரவணப்பில் கல்வி

தமது உடல்நலக் குறைவு காரணமாக லேடி குமாரசவாமி இரண்டு வயதுக் குழந்தையாக இருந்த தமது மகனுடன் 1879-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் இங்கிலாந்துக்குப் பயணமானார். தமது அரசியல் அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு வருவதாகக் கூறிய சேர் முத்துக்குமாரசவாமிகடும் சுகவீனமுற்றுத் தாம் இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட விருந்த தினத்தன்று(4-5-1879)அகாலமரணமடைந்தார். இப்பேரிழப்புக்குப் பின் லேடி முத்துக்குமாரசவாமி இலங்கைக்கு வர விரும்பவில்லை. இலங்கை வந்தால் பழைய ஞாபகங்கள் வந்து தமது துன்பத்தைக் கூட்டுமென்பதற்கேயே அவர் வர விரும்பவில்லை.

இருபத்தேழாவது வயதில் தமது கணவனை இழந்த லேடி முத்துக்குமாரசவாமி என்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தும் மறுவிவாகஞ் செய்ய விரும்பவில்லை. ஒரு ஜூரோப்பிய மாது இப்படியிருப்பது அழுர்வத்தில் அழுர்வம். சேர். முத்துக்குமாரசவாமி மிகச் செலவந்தராய் இருந்தபடி யால் தமது மகனுக்கும் மனைவிக்கும் ஏராளமான; பொருளை விட்டுச் சென்றார். இதனால் இவர் கள் இருவருக்கும் பணக்கஷ்டமென்பது இருக்கவேயில்லை.

இங்கிலாந்தில் சரே என்னும் பகுதியில் லேடி முத்துக்குமாரசவாமி ஒரு வீட்டை வாங்கினார். லேடி முத்துக்குமாரசவாமியின் தாயும், சகோதரியும் இவ்வீட்டில் இருந்து வந்தனர். வீட்டைச் சுற்றி ஒரு தோட்டம் இருந்தது. தோட்டத்தைக் கவனிப்பதற்கு ஒரு வேலைக்காரன் தது. தோட்டத்தைக் கவனிப்பதற்கு ஒரு வேலையில் ஈடுபட்டனர். கலாயோகிக்குப் பிற்காலத்தில் வேலையில் ஈடுபட்டனர். சகோதரியே ஆனந்த குமாரசவாமிக்கு ஆரம்பக் கல்வியைக் கொடுத்து வந்தார். இரு சட்காதரி களும் விஞ்ஞானத்துறையில் ஈடுபாடு உடையவர்களாய், சில விஞ்ஞானப் புத்தகங்களைப் பெற்றுப் படித்ததோடு,

விஞ்ஞானப் பரிசோதனைகளிலும் ஈடுபட்டனர். அப்படி பரிசோதனைகள் நிகழும்பொழுது பாதுகாப்புக்காக ஆனந்தனை தூரத்தேயிருந்து இவற்றைப் பார்வையிடும்படி செய்தனர். இப்பெண்கள் தாவர போசனத்தையே உண்டு வந்தனர். ஆன்மீகத் துறையிலும், ஆனி உலச ஆராய்ச்சி யிலும் இப்பெண்கள் நாட் முடையவராயிருந்தனர்.

ஆனந்த குமாரசுவாமி 12-ம் வயதில் அதாவது, 1889ம் ஆண்டில், 'விக்ஸிவ்' (Wycliffe) கல்லூரியில் சேர்க்கப்பட்டார். இக்கல்லூரியை தேர்ந்தெடுத்ததன் முக்கிய காரணம் அங்கு தாவர போசனம் கிடைத்ததே. அவர் கல்லூரியில் விஞ்ஞான பாடங்களையே பிரதான பாடங்களாகக் கற்று வந்தார். ஆனால் தாயார் இவற்றேருடு கிரேக்க, வத்தீன் பாஷைகளையும் கற்கும்படி செய்தார். இதுபற்றித் தாயார் கூறியது பின்வருமாறு: "உனக்குப் பற்காலத்தில் இப்பாஷைகள் தேவைய்படும். அப்பொழுது இவற்றைக் கற்றதுபற்றி மகிழ்ச்சி அடைவாய்", ஆனந்த குமாரசுவாமி பிற்கால வாழ்க்கையில் மெய்ஞ்ஞானத்தைப்பற்றி ஆராய்ந்தபொழுது இப்பாஷைகள் அவருக்கு உபயோகமாக இருந்தன.

விக்ஸிவ் கல்லூரியில் இவர் விடுதியில் வசித்து வந்தார். ஆரம்பத்தில், இவர் வேறு தேசத்தவராயிருந்தபடி யாலும் நிறத்தில் வேற்றுமையிருந்தபடியாலும் மற்றமான வர் இவரைக் கேள்விசெய்தனர். இவர் கைகளுக்கும் கால்களுக்கும் எட்டாத தூரத்தில் நின்றுதான் கேள்விசெய்வார்கள். கிட்ட நின்று கேள்விசெய்தால் தங்களுக்கு ஆபத்து வருமென்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். இப்படிக்கேள்விசெய்வது சிறிது காலத்துக்குத்தான் இருந்தது,

கல்லூரி வாழ்வில் இவர் சிறந்தமானவராகக் கருதப்பட்டார். முதலில் 1892-ம் ஆண்டில், 'மொனிற்றராகவும்' (Monitor) அடுத்தாண்டில் 'பிறிவெக்ற்' (Prefect) ஆகவும் நியமிக்கப்பட்டார். இப்படியான பதவிகளில் இருப்பவர்களுக்கு, நிர்வாகப் பொறுப்பும் கொடுக்கப்படும்.

இவர் விளையாட்டுத்துறையிலும் சிறந்து விளங்கினார். கால்பந்து விளையாட்டில் இவர் கல்லூரிக் கோஷ்டியில் ஒருவராகவிருந்து, கல்லூரிக்காக விளையாடினார்.

கல்லூரியில், தாவரசாத்திரத்தையும், புவிச் சரித்திர சாத்திரத்தையும் விசேட பாடங்களாகக் கற்றார். இப்பாடங்களைப் படிப்பதற்கு வேலையில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். இதனால் கல்லூரியின் வெளிக்களைச் சூழுத் (Field Club)தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். கல்லூரிச் சுற்றுடலிலுள்ள நிலங்களையும் கிடங்குகளையும் ஆராய்ந்து, அழுர்வமான கற்களையும் உயிர்ச் சுவடுகளையும் சேகரித்து, கல்லூரி நூதனசாலையில் வைத்தார். விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியில் இவருக்கிருந்த ஆர்வத்தை ஊக்குவிக்கும் வகையில் கல்லூரிப் பகுதியிலிருந்த பிரதேசத்தை ஆராய்ம்படி கல்லூரி அதிபர் பணித்தார். இந்த ஆராய்ச்சியின் முடிவுகள் ‘ஸ்ரார்’ என்னும் கல்லூரிச் சஞ்சிகையில் பிரசரிக்கப்பட்டன. கள் வேலையில் இக்காலத்தில் இவர் பெற்ற அனுபவம் பிற்காலத்தில் இலங்கையில் உலோக ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட பொழுது பிரயோசனமாயிருந்தது.

மிருகக் கொலை ஏதிர்ப்பு

இவர் “விக்ஸிவ்” கல்லூரியிலிருந்தபொழுது நடந்த ஒரு விவாதத்தைக் குறிப்பிடவேண்டும். அவ்விவாதத்தில் இவர் உணவின் பொருட்டு மிருகங்களைக் கொலை செய்வது தேவையற்றது, நன்மை பயக்காதது, பிழையானது என்னும் பிரேரணையைக் கொண்டு வந்தார். இலங்கையிலிருந்தகாலத்தில் தாவர உணவுபற்றி பல கடிதங்களும் கட்டுரைகளும் எழுதினார்.

இவர் 1894ம் ஆண்டில் வண்டன் மற்றிக்குலேஷன் பரீட்சையில் முதலாம் பிரிவில் சித்திமெய்தினார். இச்சித்தியை வெளியிட்ட இலங்கை ‘ஒப்சேவர்’ பத்திரிகை பின்வரும் குறிப்பையும் வெளியிட்டது. “தந்தை சேர். முத்துக்குமாரசுவாமி இறந்தபின் தாயுடன் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்து வந்த ஆனந்த குமாரசுவாமி இப்பொழுது வண்டன் மற்றிக்குலேஷன் பரீட்சையில் முதலாம் பிரிவில்

சித்தியெய்தியுள்ளாரென்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம். பரீட்சைக்குத் தோற்றுக்கூடிய ஆகக்குறைந்த வயதில் தோற்றியவர் இவரே யென்று குறிப்பிடத்தக்கது. இச்சித்தியூரு சிறந்த எதிர்கால வாழ்வுக்கு வித்தானுமென நாம் எதிர்கார்க்கிறோம். ரேயல் கல்லூரியில் சிறந்த மாணவருக இருந்த தந்தையைப்போல் இவரும் விளங்குவாரென நாம் நம்புகிறோம்.”

இப்பரீட்சையில் சித்தியெய்திய பின்பு இலங்கை வந்து சிலகாலம் தங்கினார். மறுபடியும் விக்ஸிவ் கல்லூரியில் சேர்ந்து படித்து வண்டன் ‘இன்றர் ஆட்ஸ்’ பரீட்சையில் சித்தியெய்தினார்.

இதன் பின்னர் வண்டன் சர்வகலாசாலையிற் சேர்ந்து, தாவரசாத்திரத்தையும், புவிச் சரித்திர சாத்திரத்தையும் கற்று வந்தார். ‘இன்றர் சயன்ஸ்’ வகுப்பில் படிக்கும் பொழுது முதலாம் தவணையிலேயே பல தங்கப் பதக்கங்களையும், வெள்ளிப் பதக்கங்களையும், பரிசாகப் பெற்றார். 1898-ம் ஆண்டுப் பரீட்சையில் தாவர சாத்திரத்தில் திறமைச் சித்தியெய்தினார்.

அடுத்து பி. எஸ். சி. வகுப்பில் படிக்கும்பொழுது தாவர சாத்திரத்துக்குரிய பரிசைப் பெற்றார். 1900ம் ஆண்டில் பி. எஸ். சி. பரீட்சையில் திறமையான (First class honours) சித்திபெற்றார். 1903ம் ஆண்டில் வண்டன் சர்வகலாசாலைக் கல்லூரியின் அங்கத்தவரானார் (Fellow University College Lonaon). இதனைத் தொடர்ந்து 1904ம் ஆண்டில் வண்டன் சர்வகலாசாலை அங்கத்தவரானார். இக்காலத்தில் ஆனந்த குமாரசுவாமி இலங்கையில் கனிப்பெராருள் ஆராய்ச்சியிலும் புவிச் சரித்திர ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டிருந்தார்.

இவர் கல்வித்துறையில் பெற்ற பேருகளுக்கெல்லாம் சிகரமாய் அமைந்தது, இவர் 1905ம் ஆண்டில் வண்டன் சர்வகலாசாலையில் பெற்ற டி. எஸ். சி. பட்டமாகும். இப்பட்டம் இவர் இலங்கையில் புவிச் சரித்திரத் துறையில் ஆற்றிய ஆராய்ச்சிக்காக கொடுக்கப்பட்டது.

4. இலங்கையில் கனிப்பொருள் ஆராய்ச்சியும் கலையில் ஆர்வம் அநுமதிலும்

ஆனந்த குமாரசவாமி அவர்கள் 1903-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் இலங்கை கனிப்பொருள் ஆராய்ச்சிப்பகு திக்குதலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். இதற்கு முன்பே இவர் இலங்கைப் புவிச் சரித்திர (Geologist) ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். 1900-ம் ஆண்டு ஆவணி மாதத்தில் “இலங்கைப் பாறைகளும் காரீயமூம்” என்னும் பொருள்பற்றி வண்டன் புவிச் சரித்திரச் சங்கத்தின் சஞ்சிகைக்கு ஒரு கட்டுரை எழுதினார். அதே சஞ்சிகைக்கு 1902-ம் ஆண்டு ஆவணி மாதத்தில் இலங்கையில் காணப்படும் சன்னைம் புக் கற்கள் என்னும் பொருள்பற்றி ஒரு கட்டுரை சமர்ப்பித்தார். 1902-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் ‘பெஸல் வாஸ்ற், (Belfast) என்னுமிடத்தில் நடந்த, பிரிட்டனில் விஞ்ஞான முன்னேற்றத்தின் பொருட்டு தாபிக்கப்பட்ட சங்கத்தின் கூட்டத்தில் “இலங்கையின் இயற்கைக் காட்சிகள்” என்னும் பொருள்பற்றி ஒரு கட்டுரை படித்தார். இச்சந்தரப்பத்தில், இச்சங்கத்தின் ஆதரவில் ஆனந்தகுமாரசவாமியின் தந்தையார் சேர். முத்துக்குமாரசவாமி 1863ம் ஆண்டில் ‘இலங்கைவாழ் இனங்கள்’ என்னும் பொருள் பற்றி ஒரு கட்டுரை படித்தாரென்பதைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாயிருக்கும்.

இலங்கையில் கனிப்பொருள் ஆராய்ச்சி

முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல் ஆனந்த குமாரசவாமி 1903ம் ஆண்டில் இலங்கை கனிப்பொருள் ஆராய்ச்சிப் பகுதிக்குத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். திரு பார்சன் என்பவர் இவருக்கு உதவியாளராக நியமிக்கப்பட்டார். இவர்கள் செய்த வேலைகளின் மூழு விபரங்களும் உலோக ஆராய்ச்சிப் பகுதியின் தலைவரின் ஆண்டறிக்கையில் காணப்படுகின்றன. இவ்வறிக்கைகளிலிருந்து தமது கடமையை ஆனந்த குமாரசவாமி எவ்வளவு ஒழுங்காக வும் திறம்படவும் செய்தாரென்பதை நாமறியலாம். இவருடைய கந்தோர் கண்டியிலிருந்தது. இவர் ஆராய்ந்த விடங்கள் மத்திய மாகாணம், சப்புறுகாம் மாகாணம்,

தென்மாதாணம் என்பவையாகும். வருடத்தோறும் சில மாதங்களை கொழும்பு நூதனசாலையிலும் கழித்தார். எனவேலையின் பொருட்டுச் சென்றவிடங்களுக்கெல்லாம் சீரான பாதைகளில்லாதபடியால் மாட்டுவண்டியிலும் கால்நடையிலுமே சென்றார். இதனால் சென்றவிடங்களையெல்லாம் நன்கறியக்கூடியதாயிருந்தது.

1904-ம் ஆண்டறிக்கையில் இலங்கையில் பாளங்களை விருந்து இரும்பு எடுக்கும் முறையை விரிவாகக் கூறியான ஓரார். இந்தியாவைப்போல் இலங்கையிலும் இருப்பின் உபயோகம் பண்டைக்காலத்தொடங்கி யிருந்துவந்திருக்கிறது. பலாங்கொடையில் பாளங்களைக் காய்ச்சி இரும்பு எடுக்கும் முறையும், அலுத்துவதுவரையில் உருக்குத் தயார் செய்யும் முறையும் மேற்படி அறிக்கையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

புது உலோகம் கண்டு பிடிப்பு

தோரியனைற் (Thorite) என்னும் ஒரு புதுக் கனிப்பொருளை 1904-ம் ஆண்டில் கண்டுபிடித்தார். புதுக் கனிப்பொருளைக் கண்டுபிடிப்பவர் தாங்கள் கண்டுபிடித்தார்களும் கனிப்பொருளுக்கு தங்கள் பெயரைக் கொடுப்பதே வழக்கம். ஆனால் அப்படிச் செய்யாது அந்த கனிப்பொருளில் காணப்படும் ரசாயனப் பொருள்களைக் கொண்டே பெயரிட்டார். இதன்றுவம் தன்னை விளம்பரப்படுத்த அவர் விரும்பவில்லை. அவர் செய்த வேலைகளிலேல்லாம் இந்தப் பண்பைக் காணலாம். இதுபோன்ற கண்டுபிடிப்புக்களே இவருக்கு வண்டன் சர்வகலாசாலையிலிருந்து விஞ்ஞானத்துறையில் டாக்டர் பட்டம் பெறுவதற்கு உதவியாயிருந்தன.

கொழும்பு நூதனசாலையில் ஒரு பகுதியில் இலங்கையில் காணப்படும் கனிப்பொருள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பகுதி புதிய கனிப்பொருள்களைத்தோடு முன்பிருந்த கனிப்பொருள்களை சீராக ஒழுங்குசெய்து ஒவ்வொன்றுக்கும் அச்சிட்ட பெயரை ஒட்டி வைத்தார்.

கவனிப்பாற்றுக்கிடங்த விகாரைகளுடைய தேவாலயங்களும்

கவனிப்பாறுள் ஆராய்ச்சியின்பொருட்டு கண்டிப்பிரதே சத்தில் கால்நடையிலும் மாட்டுவண்டியிலும் பிரயாணம்

செய்தபொழுது பாழடைந்து வரும் பல விகாரைகளையும், தேவாலயங்களையும் கண்டார். கண்டிப் பிரதேசத்தில் இக் கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்கு உபயோகிக்கப்பட்ட பொருள் கள் செங்கட்டியும் மரமுமே. கருங்கல்லைப்போல்லாமல் இவை மழையினாலும் கறையானாலும் இலகுவில் தாக்கப் படுபவை. 1815ம் ஆண்டில் கண்டிப் பிரதேசத்தை ஆங்கி லேயர் கைப்பற்றியதற்கு முன்னும் பின்னும் ஏற்பட்ட குழப்படியான குழ்நிலையில் பல கட்டிடங்கள் பாழடைந்தன.

இப்படிப் பாழடைந்து வரும் கட்டிடங்களில் விலை பதிக்கவோன்னால் சுவர் ஒவியங்களைக் கண்டார். மழையில் நன்னது சுவர்களிலிருந்து ஒவியங்கள் பூச்சோடு விழுந்து வருவதைக் கண்டார். காலந் தாழ்த்தாது நடவடிக்கை எடுத்தால் அநேக விகாரைகளையும் தேவாலயங்களையும் அவற்றில் காணப்படும் ஒவியங்களையும் காப்பாற்ற லாம் எனக் கண்ட ஆண்ட குமாரசுவாமி, கண்டிப்பிரதேசத்திலுள்ள பிரமுகர்களுக்கு (Kandyan Chiefs) ஒரு பகிரங்கக் கடிதம் எழுதினார். இக்கடிதம் 1905-ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாசம் 17-ந் திகதி ஒப்சேவர் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. இக் கடிதமே ஆண்ட குமாரசுவாமி கலை பற்றி எழுதிய முதற் கட்டுரை எனக்கொள்ளலாம். ஆங்கில அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களுக்கு, இப்புனிதக் கட்டடங்களைக் காப்பாற்றுவதில் அக்கறையிருக்காதென் பதை அறிந்தே கண்டிப் பிரமுகர்களை விலிந்து இக்கடிதத்தை எழுதினார். ஆங்கில அரசாங்கத்தின்கீழ் கண்டிப் பிரமுகர்களுக்கு முன்பிருந்து அகிகாரமும் செல்வாக்கும் குறைந்துவந்தபோதிலும், இக்கடிதமைறுவிய மலைக்கு புத்தகோயில்களைச் சேர்ந்த நிலங்களைப் பரிசோஷ்கும் பொறுப்பு இப்பிரமுகர்களிடமே இருந்தது. ஆனாலும் அந்நிலங்களிலிருந்து வரும் வருவாயில் ஒரு பாதியப் பாழடைந்து வரும் விகாரைகளையும், தேவாலயங்களையும் திருத்துவதற்கு உபயோகிக்கலாமென ஈட்டிக்காட்டினார். இக்கடிதத்தில் புத்த பிக்குகளையும் இவ்விஷயத்தில் ஊக்க

மெடுக்குப்படி கேட்டுக்கொண்டார். புத்த பிக்குகளின் வாழ்க்கை இப்புனித சின்னங்களோடு பின்னிப் பிணைந் திருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார். இச் சின்னங்களைக் காப் பாற்றும் பொறுப்பு சிறப்பாகப் பிரமுகர்களிடத்தும், பிக்குமாரிடத்தும் இருந்தபோதிலும் பொது மக்களும் இவற்றில் ஈடுபடவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டார்:

பழைய கலீச் சின்னங்களை புனருத்தாரணம் செய்வ திலும் பார்க்க இவற்றை பழுதடையாமல் பாதுகாப்பது விரும்பத்தக்கது. புனருத்தாரணம் என்னும் பெயரில் அநேக கலீச் சின்னங்களின் தனிச்சிறப்புக்குப் பங்கமேற் பட்டிருப்பதை நாம் கண்டுள்ளோம். இதை ஆனந்த குமாரசவாமி தனது மேற்குறிப்பிட்ட கடிதத்தில் நன்கு விளக்கிக் கூறியுள்ளார். அநேக சவர் ஓவியங்களின் தனித் தன்மை புனருத்தாரணம் செய்பவரால் பங்கப்படுத்தப் பட்டிருப்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். போதிய அறிவின் மையினாலும், சரியான வர்ணங்களை உபயோகிக்காதபடியினாலும் இவ்விளைவு ஏற்பட்டுள்ளதெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

5. இலங்கை சமூக சிர்திருத்தச் சபை

இருபதாம் - நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தில் ஆனந்த குமாரசவாமி இலங்கைக்கு வந்தபொழுது, இலங்கை மக்கள், சிறப்பாகக் கரையோரப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் நெடுங்காலம் அந்நியர் ஆட்சியின் கீழிருந்தபடியால் மேனட்டு நாகரிகத்தில் மூழ்கியிருந்தனர். அநகாரிக தர்மபாலரும், கேணல் ஒல்கொற்றும் இலங்கை மக்களுக்குத் தங்கள் பண்டைப்பெருமையை விளக்கி அவர்களை விழித் தெழச்செய்ய அரும்பாடுபட்டனர். 1904ம் ஆண்டில் இலங்கைப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கடிதங்கள் மூலம் இவர்களின் இயக்கங்களுக்குத் தமது ஆதரவை ஆனந்தகுமாரசவாமி கொடுத்தனர்.

மேலும், இக்காலத்தில் கலை சம்பந்தமான விஷயங்களிலும் மொழி, சமூகம் சம்பந்தமான விஷயங்களிலும் நேரடியாக ஈடுபடத் தொடங்கினார். ஜிந்துப்பிட்டியில் நடைபெற்று வந்த அரிச்சந்திர நாடகத்தை அழைப்பின் பேரில் பார்வையிட்டனர். தகப்பனார் இந் நாடகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து விக்ரோறியா ராணிக்கு முன் நடித்துக் காட்டியபடியால் இதில் இவருக்கு அதிகம் நாட்டமிருந்திருக்கும். நாடகத்தைப் பார்த்த பின்னர் 1904ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 25ந் திகதி கண்டியிலிருந்து ஒப்சேவர் பத்திரிகைக்கு ஒரு கடிதமெழுதினார் அதில், நாடகத்தை ஜிரோப்பிய மயப்படுத்தியிருப்பதை உதாரணமாக நடிகர்களுக்குச் சிவப்புக் கால்மேஸ் போடுதல், இந்திரனுக்குச் சேட்டும் ரையும் அணிதல், விஸ்வாமித்திரரை கதிரையில் இருக்கச் செய்தல் போன்றவற்றைக் கண்டித்துள்ளார். பக்கவாத்தியமாக ஹாமோனியத்தை உபயோகித்திருப்பதையும் கண்டித்துள்ளார். இது இந்திய சங்கீதத்துக்கு-சிறப்பாகக் கர்நாடக சங்கீதத்துக்கு பொருந்தாத வாத்தியமென்பது அவர் கருத்து.

சிங்கள மக்கள் மேல்நாட்டு ஆதிக்கத்துக்கு உடற்றை யாயிருப்பதை 1905ம் ஆண்டு ஓப்ரல் மாதத்தில் எழு

திய சுடிதத்தில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். அந்தக்காலத்தில் அரசாங்கமும், மின்னரிமாரும் நடாத்திய கல்லூரிகளில் சிங்களம் போதிக்கப்படவில்லை. அப்படிப்பட்ட கல்லூரி களுக்கு ஏன் சிங்கள மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்ப வேண்டுமென்று கேட்கிறூர். சிங்கள மக்கள் சம்மதமில் வாமலே, எப்படித் தலதா மாளிகாவுக்கருகில் ஒரு கிறிஸ் தவ தேவாலயத்தைக் கட்டமுடியுமென்றும் கேட்கிறூர். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மாலைநேரத்தில் கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தில் நடக்கும் ஆராதனைக்கு இடையூரும் இருக்குமென்பதினால் அந்நேரத்தில் தலதா மாளிகையில் நடக்கும் பூசைக்குத் தடைபோட்டிருப்பதையும் சுட்டிக்காட்டி வருார்.

இலங்கை மக்கள், அந்நியர் உடையணிவதில் அதிக மோகமுடையவராக இருப்பதைக் கண்டித்து ‘ஜிரவல் புடைவை’ (Borrowed Pleasures) என்னும் ஒரு பிரசரத்தை வெளியிட்டார். இதுபோன்ற இவரது எழுத்துக்களினால் ஒரு சிலர் மத்தியில், இலங்கைச் சமூகத்தைத் திருத்துவதற்கு ஒரு சபை நிறுவுவேண்டுமென்ற எண்ணம் உதித்தது. இச் சங்கத்தைத் தாபித்தலில் திருமதி மொசியஸ் ஹிகின்ஸ், பீற்றர் ஆபுரு என்பவர்களே ஆனந்த குமாரசவாமியுடனும் அவரது மனைவி எதெல் குமாரசவாமியுடனும் தீவிரமாக உழைத்தனர். இந்நால்வருமே முதல் நடைபெற்ற ஆலோசனைக் கூட்டத்திற்கு அழைப்பு அனுப்பினர். இவ்வாலோசனைக் கூட்டத்தின் தீர்மானப்படி 1905ம் ஆண்டு யூலை மாதம் 29ந் திகதி ஒரு பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது. இக் கூட்டத்தில் ‘ஜிலங்கை சமூக சீர்திருத்தச் சபை’ என்னும் ஒரு சபையை நிறுவுவதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டதோடு ஆனந்த குமாரசவாமி அவர்களைத் தலைவராகத் தெரிவு செய்தனர். இவரே இச் சங்கத்திற்கு 1908ம் ஆண்டு வரை யும், இங்கிலாந்திற்கு போன்பிள்ளைக்கூடதலைவராயிருந்தார். இச் சபையின் சஞ்சிகைக்கும் (Ceylon National Review) இவர் டபிள்யூ ஏ.டி. சில்வாவுடன் நெடுங்காலம் ஆசிரியராகவிருந்தார்.

இச்சபையைக் கொண்டுநடத்துவதற்கு உத்தியோகத்திற்கு ஒரு நிர்வாகசபையும், ஒரு ஆலோசனைச்சபையுமிருந்தன. கௌரவ அங்கத்தவர்களுக்கும் இச்சபையிலீடமிருந்தது. இச்சபையோடு அக்காலத்திலிருந்த முக்கிய சிங்கள், தமிழ், மூஸலிம் பிரமுகர்கள் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். ஜூம்ஸ் பீரிஸ், டொனால்ட் ஓபய்சேகரா, ஏ. பத்மநாப, சி. பாலசிங்கம், டி. பி. ஜயதிலகா, ஆர். எல். பெரேரா, எவ். ஆர். சேனநாயக்கா போன்றவர்கள் உத்தியோகத்தர்களாயும், நிர்வாகசபை அங்கத்தவர்களாயும் இருந்தனர். சி. இ. கொறியா, ஏ. நாகநாதமுதலியார். ஏ. சபாபதி, அந்காரிக தர்மபாலா, எவ். எவ். ஞுட்லேட், எல். அப்துல்ஹகீமான் போன்றவர்கள் ஆலோசனைச்சபையிலிருந்தனர். லெடி குமாரசுவாமி (ஆனந்த குமாரசுவாமியின் தாயார்) பெறிபிரபு, தாதாபாய் நவுரோஜி, அன்னிபெசன்ற் அம்மையார், கேணல் ஒல்கொற், சேர். சுப்பிரபணிய ஐயர் போன்றவர்கள் கொரவ அங்கத்தவராயிருந்தனர். இப்படி அறிவிலும், ஆன்டிலும் அனுபவத்திலும் முதிர்ந்தவர்களைக் கொண்ட சபைக்கு, இருபத்தெட்டு வயது நிரம்பாத ஆனந்தகுமாரசுவாமி தலைவராக தெரிவு செய்யப்பட்டாரென்றால், இது அவரிடத்து இப்பெரியார்கள் கொண்டிருந்த மதிப்பையும், நம்பிக்கையையும் காட்டுகின்றதல்லவா?

இச் சபையின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:-

(1) இலங்கை மக்களிடத்து காணப்படும் பழக்கவழக்கங்களில் வேண்டிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தல்; இலங்கையர் தேவையற்ற ஐரோப்பியரின் பழக்க வழக்கங்களைப் பின்பற்றுதலைத் தடுத்தல்.

(2) இலங்கைவாழ் பல்வேறு இனங்களுக்கிடையில் நல்லெண்ணத்தை வளர்த்தல்.

(3) பாளி, சமஸ்கிருதம், சிங்களம், தமிழ் முதலிய பாஸூகளையும் அவற்றிற்காணப்படும் இலக்கியங்களையும் படித்தற்கு ஊக்குவித்தல்.

(4) தேசியக் கலைகள், சாத்திரங்கள் முதலியவற்றுக் குப் புத்துயிர் கொடுத்தல்.

(5) பழையகட்டடங்களையும், கலைப்பொருட்களையும் பரதுகாப்பதற்கு உதவி செய்தல்.

மேலே கொடுக்கப்பட்ட கெளரவ அங்கத்தவர்களின் பட்டியலைக் கொண்டு இச்சங்கம் இந்தியத் தலைவர்களோடு எவ்வளவு நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்த தென்பதை நன்கறியக்கூடியதாயிருக்கிறது.

இச்சங்கம் தனது நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு எடுத்த முயற்சிகளை இச்சங்கத்தின் சஞ்சிகையில் பரக்கக் காணலாம்.

ஆனந்த குமாரசவாமி கண்டி, திருக்கோணமலை, யாழ்ப் பாணம் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று அவ்விடங்களில் இலங்கைச் சமூக சீர்திருத்தச் சபையின் கிளைகளை தாபித் தார்.

6 யாழ்ப்பாணத்தில் ஆனந்தகுமாரசவாமி

இலங்கைச் சமூக சீர்திருத்தச் சபையின் கிளையொன்றை யாழ்ப்பாணத்தில் தாபிக்கும் பொருட்டு ஆனந்தகுமாரசவாமியும் அவர் மனைவி எதெல் குமாரசவாமியும் 1906-ம் ஆண்டு மே மாதம் 28-ம் திகதி முதன் முறையாக யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனர். இவர்களை வரவேற்கும் முகமாக 1906-ம் ஆண்டு மே மாதம் 30-ம் திகதி வெளி வந்த ஆங்கில இந்துசாதனத்தில் பின்வருங்கட்டுரை வெளிவந்தது. அதில், அவருடைய குடும்பத்தின் வரலாறும் அவர் இலங்கைக்குச் செய்த சேவையும் தெளிவாக வும், விரிவாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால் அதன் மொழிபெயர்ப்பை இங்குத் தருகிறேன்:

“இம்மாதம் 28-ம் திகதி காலை இங்கு வந்து சேர்ந்த டாக்டர் ஆனந்தகுமாரசவாமி அவர்களுக்கும் அவருடைய பாரியாருக்கும் நல்வரவு கூறுகின்றோம். டாக்டர் ஆனந்தகுமாரசவாமி அவர்களை நேர்முகமாக அனேக யாழ்ப்பாணத்தவர் அறியாதிருந்த போதிலும் அவரைப் பற்றியும், அவர் ஆற்றியிருக்கும் பணிகளைப்பற்றியும், அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கீர்த்தியைப்பற்றியும் அறியாத தமிழர் ஒரு வரும் கிடையாது என்று கூறுதல் மிகையாகாது. அவர் கொண்டிருக்கும் பெயர் இந்தியாவில் மிகவும் கீர்த்திவாய்ந்தது. அவருடைய குடும்பம் மிகவும் புகழ் பெற்றதாகும்: அவருடைய பாட்டஞ்சான குமாரசவாமி முதலியாரும், தகப்பஞ்சான சேர் முத்துக்குமாரசவாமியும் தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளாய்ச்சட்ட நிருபணசபையிலிருந்தனர். சொலிசிற்றர் ஜெனரல் பதவியில் நெடுங்காலமிருந்து மூன்று முறை அற்றேணி ஜெனரலாக கடமையாற்றியவரான திரு. பொன் இராமநாதன் அவர்களும் தமிழ்ப் பிரதிநிதியர்யிலிருந்து திரு. பொ. குமாரசவாமி அவர்களும் அவருடைய மைத்துனர்களே, ‘சிவில் சேவிஸ்’ உத்தியோகத்தில் மிகவும் புகழ் படைத்து இப்பொழுது ‘றிஜில்தார் ஜெனரலாய்’ இருக்கும் கணம், பொன், அருணசலம் அவர்களும்

அவருடைய மைத்துனரே. தமிழருக்குள்ளாயினும் மறுசா தியினருக்குள்ளாயினும் இப்படிப் புகழ்படைத்த குடும்பத் தைக் காணமுடியாது. இந்தப் பிரபல்யமடைந்த குடும்பத் தைக் சேர்ந்தவரென்ற முறையில் அவர், இலங்கை மக்கள் பாராட்டுதலுக்கும்-சிறப்பாகயாழ்ப்பாணமக்களின் பாராட்டுதலுக்குமுரியவர். ஆனால் பிறப்பினால் மாத்திரம் நமது பாராட்டுதலுக்குரியவரல்லர். இலங்கை மக்கள் முன்னேற் றத்திற்காக அவர் செய்து வரும் பணிகளையாவருமறிவர். அவர் இலங்கைக்கு வந்த காலந்தொடங்கி இலங்கை மக்களின் பொருளாதார, சமூக, கலாச்சார வளர்ச்சிக் காக, இந்நாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்தும், இந்நாட்டிலேயே கல்வி பயின்றும், நாட்டு மக்களுக்குச் சேவை செய்வதற்கு டாக்டர் குமாரசவாமி அவர்களுக்கில்லாத பல வசதிகளில் ருந்தும், ஒரு விதமான சேவையும் செய்யாத இலங்கை வாசிகள் நானும்படி தொண்டாற்றியுள்ளார். இது நாம் ஒன்றையும் ஒளிக்காதும் மறைக்காதும் கூறும் அபிப்பிராய மாசும். இந்த அபிஃபிராயமே தன்னலமற்ற சகவரின் அபிப்பிராயமுமாகும். மேனுட்டு நாகரிகத்தைப் பின்பற்று தல் தேசாபிமானத்துக்குப் பங்கம் விளைவிப்பதோடு இலங்கை மக்கள் பொருளாதார நிலைக்கும் பங்கம் விளைப்பதாகும். சிங்களர், தமிழர் வாழ்க்கை முறையில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டுமென்று முதன்முதற் பிரசாரம் செய்தவர் இவரே. இந்திலையில் அன்றையின் தகப்பஞ்சைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூறுவது பொருத்தமானது. கீழைத் தேச வாசிகளில் முதற் ‘பாரிஸ்டர்’ பட்டம் பெற்றவரும் அவருடைய தந்தையாரே. அக்காலத்தில் கிறிஸ்தவர் களுக்கும் யூதர்களுக்குமே ‘பாரிஸ்டர்’ பட்டம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்ற சட்டம் கடுமைபாக இருந்தது. சௌர் முத்துக்குமாரசவாமிக்கு இங்கிலாந்திலிருந்த செல்வாக்கின் பயனாகவே இச்சட்டம் தளர்த்தப்பட்டுப் பின்னர் மறு சமயத்தவரும் ‘பாரிஸ்டர்’ பட்டம் பெற்று இந்தத்து. இங்கிலாந்தில் குறிக்கப்பட்ட காலம் வசிக்காது முதன்முதல் ‘பாரிஸ்டர்’ பட்டம் பெற்றவர் இவர் மைத்துனரான பொன். இராமநாதனுவர், இவருக்கு ஒரு நாளிலேயே

பட்டம் வழங்கப்பட்டது. இவரைப்போல் சன்மானிக்கப் பட்ட இருவருள் ஒருவர் பிரபல அமெரிக்கநியாயவாதி, மற்றவர் பிரித்தானிய இராசவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்.''

வரவேற்பு

1906-ம் ஆண்டு யூன் மாதம் 4-ம் திகதி மாலை 7-30 மணிக்கு டாக்டர் ஆனந்தகுமாரசவாமிக்கும் அவருடைய மனைவியாருக்கும் இந்துக்கல்லூரி மண்டபத்தில் ஒரு வரவேற்பளிக்கப்பட்டது. தமிழ்ப் பிரதிநிதி அ. கனகசபை தலைமைவகித்தார். பெரிய கோட்டுச்சக்கடத்தார் தி. கந்தையா விருந்தினருக்கு மாலைசூடிடினார். கனம். கனகசபை முன்னுரையாகச் சில வார்த்தைகள் கூறிய பின் முடிக்குரிய வழக்கறிஞர் ரி. சி. சங்கரப்பிள்ளை ஒரு வரவேற்புப் பத்திரம் வாசித்தார். அதற்கு விடையிறுக்கும் முகமாக டாக்டர் ஆனந்தகுமாரசவாமி நீண்ட தொர் சொற் பொழிவு நிகழ்த்தினார். அதன் சாரம் வருமாறு:

“எங்கள் பாஷையாகிய தமிழில் நான் பேசமுடியாமலிருப்பதை மன்னிக்கும்படி முதலாவதாக உங்களைக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். பல சந்தர்ப்பங்கள் என் வாழ் நாட்களிற் பெரும்பாகத்தை இங்கிலாந்திற் கழிக்கச் செய்து விட்டன. எதிர்காலத்திலும் அப்படித்தான் போலிருக்கிறது. இதனால் எனது சொந்தப் பாஷையை பேசமுடியாதவனுயிருந்தபோதிலும், தமிழர் அந்தப் பாஷையைப் படிக்கவேண்டிய அவசியத்தையும் அதன் சிறப்பையும் நான் நன்குணர்ந்திருக்கிறேன். எங்கள் சொந்த இலக்கியங்களைப் பெரும்பான்மை மொழிபெயர்ப்பிலும் சிறுபான்மை மூலத்திலும் படித்துள்ளேன். என்னுடைய பெருவிருப்பம் நீங்கள் என்னை உங்களில் ஒருவனாக ஏற்கவேண்டுமென்பதே. ஆகையால் நீங்கள் என்னை ஒரு தமிழனாகவும் நண்பனாகவும் ஏற்றிருப்பதற்காக உங்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன். நான்கு வருடங்களுக்கு முன் நான் இலங்கைக்கு முன்றாவது முறையாக வந்தபொழுது ஆங்கிலேயரங்கவே வந்தேன். இப்பொழுது நான் இந்தியத்தாயின் புத்திரனாக மறுபிறப்பெடுத்து, ஒரு குழந்தை தன்

பெற்றேரிடஞ் சேருகிறமாதிரி உங்களிடம் வந்துள்ளேன். என் வாழ்நாளிற் பெரும்பாகத்தை இங்கிலாந்திற் செல் வழித்தபோதிலும் இங்கு வந்ததன்பின் எங்கள் பண் பாடடின் சிறப்பை உணர்ந்துள்ளேன். ஆகையால் எங்க ஞான் அநேகர் மேனைட்டு நாகரிகத்தைப் பின்பற்றுவதால் ஏற்படும் தீமைகளை உணர்ந்து அதைப்போக்க என்னொன முயற்சிகளைச் செய்து வருகிறேன். முப்பது வருடங்களுக்கு தமிழ்த் துலைவராக விளங்கிய எனது தந்தையாரும் மேனைட்டாரைப்போலவே வாழ்ந்துவந்தார். அக்காலத்தில் அது ஒருவேளை தேவையாகவிருந்திருக்கலாம். அவர் நெடுங்காலம் சிவித்திருந்தால் மேனைட்டு நாகரிகத்தைக் கண் முடித்தனமாகப் பின்பற்றுவதின் பிழைகளை, எனது மைத்துனர் திருவாளர்கள் இராமநாதன், அருணாசலம் போலு ணர்ந்து சீர்திருத்த இயக்கத் தில் இறங்கியிருப்பார். ஆகவே, அவருடைய மகன் இச்சீர்திருத்த வேலையைச் செய்து வருவது பொருத்தமே. எனது தாயாரைப் பொறுத்த வரையில், தான் என் தகப்பனாரை மணந்ததின் பயனாக ஆங்கிலேயருக்கும் தமிழருக்கும் நல்லுறவு ஏற்படவேண்டுமென்பதே அவர் விருப்பம். நான் இப்பொழுது செய்து வரும் வேலைக்கு அவருடைய முழு ஆசியுமுண்டு. இந்தி யாவின் கடந்த மூவாயிரம் ஆண்டுச் சரித்திருத்தை - நமது சமயம், தத்துவ சாத்திரம், கலைகள் முதலியவற்றை விளக்கும் சரித்திருத்தை, ஆராயும் பொழுது இதனிற் காணப்படுவதிலும் சிறந்த இலட்சியங்களை வேறொங்கும் காணமுடியாதென்ற முடிபுக்கு வருகிறேன். இவ்வன்மையை பலர் உணராதிருக்கின்றனர். தீர்க்காலோசனை செய்யாது, மாற்றம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற விருப்பினால் போலும் எங்கள் பண்டை முறைகளை மாற்றப் பார்க்கிறோர்கள்.

“எங்கள் நாடு சிறுநாடென்றதினால் நாங்கள் தாழ் வுணர்ச்சியடையக் காரணமில்லை. சிறுநாடுகளான கிறீஸ், அயர்லாந்து, ஐஸ்லாந்து உலகநாகரிகத்துக்கு அருஞ்சேவைகள் புரிந்துள்ளன. பணம்படைத்த அமெரிக்காவிலும் பார்க்க வறுமை மிக்க ரூபியாத் தேசத்திலிருந்து அரும் பெரும் இலக்கியங்கள் வெளிவந்துள்ளன,

இந்தச் சீர்திருத்தத்துக்கு நமது அரசினரிடமிருந்து உதவியை எதிர்பார்க்க முடியாது. இவர்கள் அந்நியரா மிருப்பதால், எங்கள் பண்பாட்டை அறியமுடியாதிருப்ப தோடு தாங்கள் எங்களில் மேம்பட்டவர்களென்ற எண் ணமுடையவராயிருக்கின்றனர். ஆகையால் எங்கள்கையே எங்களுக்கு உதவவேண்டும். சனங்களின் அபிப்பிராயத் துக்கு மாருக அரசாங்கத்தை நெடுநாட்களுக்கு நடத்த முடியாது. மக்கள் திரண்டு விஷயங்களை எடுத்துச் சொன்னால் அதை அரசாங்கம் கேட்டேதீரவேண்டும். கல்வி சம் பந்தமாக ஒருவர் பேசுகையில், ஆங்கிலம் இலங்கையில் எல்லா வீடுகளிலும் பேசப்படும் காலம் சீக்கிரம் வரு மென்றார். அப்படியொருகாலம் வருமாயின் தமிழ்ச்சா தியே இல்லாமற் போய்விடும்! ஆங்கில இலக்கியம் எவ்வ எவு சிறந்ததாயினும் அது ஆங்கிலேயருக்குப் பயன்படுவது போல் எங்களுக்குப் பயன்படாது. எங்களுடைய இலட்சி யங்கள் எல்லாம் எங்கள் இலக்கியங்களிலே பொதிந்து கிடக்கின்றன. எம்மவர் விஞ்ஞானக் கல்வியையும் கைத் தொழிற் கல்வியையும் பெற விரும்புகின்றனர். இவை அவசியமானவையே. ஆனால் இவையெல்லாம் பண்பாடு என்னும் அத்திவாரத்திலிருந்து எழும்பவேண்டும்.

“பெண் கல்வி மிக அவசியமாகும். பெண்களை அடக்கி யொடுக்கிவைக்கும் வழக்கம் முகமதியர் ஆட்சியின் பின் ஏற்பட்டதாகும், பெண்களே ஒரு நாட்டின் கலாச்சா ரத்தைக் காப்பாற்றக் கூடியவர்கள். ஆண்கள் வேற்றுநாடு களுக்குப் போய் வேற்று நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களைக் கற்றுக்கொள்ளலாம். பெண்கள் அப்படிச் செய்யமாட்டார்கள். சிறுவர் சிறுமியருக்குச் சங்கீதத்தில் நல்ல பயிற்சி கொடுக்கப்பட வேண்டும். எங்கள் சங்கீதத்தைக் கல்லாது மேனுட்டு சங்கீதத்தைக் கற்பது மிகவும் தவறான காரிய மாரும். எங்கள் கல்வி முறையில் மேனுட்டு முறையிற் காணப்படாத ஒரு விசேஷ அம்சமிருக்கிறது. எம்முறை ஞாபகசக்தியை வளர்த்து மனதை ஒருவழிப்படுத்தப் பயிற்றுகிறது. இந்த நல்ல அம்சத்தை நாம் கைவிடக் கூடாது.

“கல்வி சம்பந்தமாகப் பேசுகையில் இன்னுமொரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன், இங்கிருக்கும் மிழன் பாடசாலைகள் மத மாற்றத்துக்காகவே பிரதான மாக ஏற்படுத்தப்பட்டவை. அங்கு கல்வி கற்றவர்கள் மதம் மாறினாலோ அல்லது அந்நிய நாகரிகம் என்னும் வலையிற் பட்டாலோ எம்மையே நாம் குறைகூறவேண்டும்: இந்நிலைமையை மாற்றி அமைக்க நாம் தீவிரமாய் உழைக் கவேண்டும். ரேயை கல்லூரி போன்ற அரசினர் கல்லூரி களிலும் எமது நாட்டுப் பாஷாக்ஞக்குத் தக்க இடங்களைக் கொடுக்கப்படவில்லை. எமக்குள் மத அபிமானமும் ஒற்று மையும் இருந்தால் இந்நிலைமை நீடித்திருக்க முடியாது”

சமூக சீர்திருத்த சபை

யாழ்ப்பாணம் இந்து வாலிபர் சங்கத்தின் ஆதரவில் இலங்கைச் சமூக சீர்திருத்தச் சபையினர் கிளையொன்றை யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவுவதற் பொருட்டு ஜனன் மாதம் 9-ந் திகதி ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. அதற்குத் திரு. ஏ. மயில்வாகனம் ஜே. பி., யூ. பி. எம். தலைமைவகித்தார்; டாக்டர் குமாரசவாமி ‘சமூக சீர்திருத்தம்’ என்னும் விஷயமாக ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். அதன் பின் னர் திரு. வி. காசிப்பிள்ளை பிரேரணைப்படி ஒரு கிளை தாபிக்கப் பட்டது. குறிப்புரை கூறிய திரு. ஏ. முத்துத் தம்பிப்பிள்ளை யாழ்ப்பாணத்தில் நெசவு செய்யப்பட்ட உடைகளை உபயோகப்படுத்த வேண்டுமென்று கூறினார். திரு. ஜே. எம். ஹென்ஸ்மன் பேசுகையில், பழைய வழக் கங்கள் எல்லாம் நல்லன அல்லவென்றும் சாவதானமாகச் சீர்திருத்தத்திலிறங்க வேண்டும் என்றும் கூறி, தாம் இந்தி யாவிலிருந்த காலத்தில் 25 வருடமாக அணிந்துவந்த தலைப்பாகையை இலங்கைக்கு வந்த பின்னர் அது கூலி யாட்கள் அணியும் உடையாகக் கருதப்படுவதால் விட்டு விட்டதாகக் கூறினார். இதற்கு டாக்டர் குமாரசவாமி தேசிய உடுப்புக்காகப் பிரசாரங்கு செய்வது இச்சபையின் இலட்சியங்களிலோன்றென்று கூறினார்.

பட்டம் வழங்கல்

திருவாளர்கள் த. கைலர்ச்சபிள்ளை, அ. குமாரசவா மிப் புலவர் முதலியோரின் முயற்சியால் யாழ்ப்பாணத்தில்

ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் தாபிக்கப்பட்டு அரிய தொண்டரற்றி வந்தது. இச்சங்கத்தின் பாடத்திட்டங்களையே, இதன் பின் னர் பாண்டித்துரைத்தேவரால் தாபிக்கப்பட்ட மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் பின்பற்றியது. யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கத் தின் ஆதரவில் 1906-ம் ஆண்டு ஜமன் மாதம் 10-ம் திகதி காலை 9 மணிக்கு டாக்டர் குமாரசவாமி அவர்களுக்கு 'வித்தியாவினோதன்' என்னும் பட்டம் வழங்கும் பொருட்டு வண்ணே. நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் ஒரு கூட்டம் கூடிற்று. அதற்குச் சங்கத்தலைவர் திரு.த.கௌலாச பிள்ளை தலைமைவகித்தார். பொலிஸ்கோட் மொழிபெயர்ப் பாளர் திரு. கே. சி. கதிர்காம முதலியார் சங்கச் சரித்து ரத்தை எடுத்துக்கூறி, 'வித்தியாவினோதன்' என்னும் பட்டத்தைப் பெறுவதற்கு டாக்டர் பல்லாற்றுனும் தகுதி வாய்ந்தவர் என்றார். இதன் பின்னர் திரு. கௌலாசபிள்ளை பட்டத்தை வழங்கினார். மூாமதி எதெல் குமாரசவாமி தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியிற் காட்டிய ஊக்கத்துக்காக அவருக்கு சிவஞானபோதுப் பிரதியொன்று வழங்கப்பட்டது.

டாக்டர் குமாரசவாமி யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கிய நாட்களில், அவருடைய முதாதையர் வசித்த கிராமமானிய மானிப்பாய்க்குச் சென்றிருந்தார். அப்பொழுது 150 ஆண்டுகளுக்கு முன் வசித்த அவருடைய முதாதையருள் ஒருவரான கதிர்காமக்கணக்கர் உபயோகித்த ஒரு விசித்திரமான கதிரை அவருக்குக் காட்டப்பட்டது. 12-ந் திகதி காலை டாக்டரும் அவர் மனைவியாரும் கண்டிக்குப் பிரயாணமானார்கள்.

7. இந்தியாவும் இலங்கையும்

இலங்கைச்சமூக சீர்திருத்தச்சபையின் 1907ம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஆண்டுக் கூட்டத்தில் “இந்தியாவும் இலங்கையும்” என்னும் பொருள்பற்றி ஆனந்த குமாரசவாயிதலைமையுரை நிசந்தினார். இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமிடையில் நெருங்கிய உறவை ஏற்படுத்துவது அவருடைய வாழ்க்கையின் ஓர் இலட்சியமாகவிருந்தது. இருநாடுகளினதும் நன்மை கருதி இந்த உறவை வலுப்படுத்த முயற்சித்தார். அந்த நீண்ட உரையின் சாரத்தை இங்கு தருகின்றேன்:

“இந்திய-இலங்கை உறவைப்பற்றிப் பேசும்போது இப்போது நமக்கப்பாற்பட்ட அரசியல் அல்லது பொருளாதரர் உறவைப்பற்றி நான் பேச முன்வரவில்லை. நான் கருதுவது மானசீக, ஆத்மீக உறவையாகும். இந்த உறவை இலங்கை, ஐரோப்பாவோடு அல்லது, இந்தியாவோடு வைத்திருக்கப்போகிறதா என்பதுதான் கேள்வி. இன்றும் இந்தியா நமது தாய்நாடாக விருக்கப்போகிறதா? அல்லது நாம் அனுதைகளாக வாழப்போகிறோமா? இந்தக் கேள்விக்கு விடை காண்பதிலேயே நமது எதிர்காலம் தங்கியிருக்கிறது.

“நம்மவரிற் சிலர் பழமையை இறுக்க கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிலர் புதுமை மோகத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறார்கள். இருசாராராலும் நமது நாட்டுக்கு நன்மை வராது. இடையில் நமது மத்தியில் புகுந்த தீண்டாமை, பால்ய விவாகம் போன்றவற்றைக் கைவிட நாம் தயாராக விருக்கவேண்டும். அதேபோல் மேனாட்டுப் பழக்கவழக்கங்களைக் கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும். நமது பகுத்தறிவை உபயோகித்து நமது பாரம் பரியத்துக்கு ஏற்ற முறையில் வாழவேண்டும்.

“நமது பண்டைப் பெருமையில் நமக்கு நம்பிக்கையிருக்கவேண்டும். இந்தியாவும் இலங்கையும் உலக நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் பண்பாட்டின் வளர்ச்சிக்கும் பெரும் பணியாற்றவிருக்கிறதென்பதை நாம் உணரவேண்டும்.

காலத்துக்குக் காலம் நமது நாடுகளில் பெரியார்கள் தோன்றிக் காலத்துக்கேற்ற மாற்றங்களை செய்துள்ளார்கள். இப்பொழுது நம் மத்தியில் காணப்படும் சூற்றங்குறைகளை இந்திய முறையிலேயே தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

“ஓவ்வொரு தேசத்துக்கும் சில சிறந்த பண்புகள் உண்டு. அவற்றைப் பேணிக் காப்பதனுலேதான் ஒரு தேசம் உலக நாகரிக வளர்ச்சிக்குத் தனது கடமையைச் செய்யலாம். இந்தியருக்கு மிஸ்ரன், சேக்ஸ்பிரியர் முதலியோரின் நூல்களைப் படிப்பதிலும், ஐரோப்பிய உடையை அணிவதிலும் பார்க்க ஒரு கடமை உண்டென்பதை உணரவேண்டும்; எல்லா விஷயங்களிலும் இந்திய மனப்பான்மையுடையவர்களாயிருக்கவேண்டும்; ஐரோப்பியரின் வழியைப் பின்பற்றக்கூடாது. நான் வற்புறுத்துவ தென்னவெனில், உலகுக்கு இந்தியா ஆற்றவேண்டிய பணி இன்னும் முற்றுப்பெற வில்லை. இந்தியா அதனைச் செய்யாவிட்டால் அதனை வெரூருவராலும் செய்யமுடியாது.

“புது அறிவைக் கொண்டு இந்தியா சமூக அமைப்பு, சங்கிதம், கலை, இலக்கியம் முதலிய துறைகளில் வீறு கொண்டுழைத்து நமது முன்னேர்கண்டகளாகிய நாங்களும் ஒத்துழைக்கவேண்டும். நமது சுயதர்மத்தைச் செய்ய வேண்டியதே நமது கடமை. இந்திய நாகரிகத்தின் சிறப்புக்களை அறிய விரும்பிவரும் மேல்நாட்டினர் நாமிப் போது கட்டடம், ஓவியம், சங்கிதம் முதலிய துறைகளில் மேல்நாட்டாரை கணமுடித்தனமாகப் பின்பற்றுவதைக் கண்டு ஏமாற்றமடைகின்றனர், சுதந்திரத்தில் நாட்டமுடையவர்கள் இந்தியாவில் பல தலைவர்கள் விசாரணையில்லாமல் காலவரையறையின்றி மறியவில் போடப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு ஏமாற்றம் அடைகின்றனர்.

“தேசியம் சர்வதேச ஒற்றுமைக்கு தடையாகவிருக்கிறது என்ற போலிக்கூற்றைச் சிலர் எழுப்புகின்றனர்.

தேசியம் ஒருநாடு வாழ்வதற்கு வழிவகுப்பதோடு சர்வதேச ஒற்றுமைக்கும் வழிவகுக்கிறது. தேசியம் ஒரு தேசத் தின் தனிப் பண்புகளை வளர்த்து உலகின் வளர்ச்சிக்கு வழி வகுக்கிறது. சர்வதேச ஒற்றுமை ஒவ்வொரு தேசத்தின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் தங்கியுள்ளது. எல்லாத் தேசங்களும் ஓரேமாதிரியிருந்தால் அதில் என்ன சிறப்புண்டு? ஒருதாய் தன்மகள் தண்ணீப்போல் இல்லையென்பதால் அவளைக் குறைவாக நேசிக்கிறார்களா? நாம் மற்ற வர்கள் எம்மைப்போல் இருக்கவேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பதில்லை. எம்மிடம் இல்லாத சிலபண்டுகளையே மற்ற வர்களிடம் எதிர்பார்க்கிறோம். ஒவ்வொருவருக்கும் அவர்களின் பூரண வளர்ச்சிக்கு இடம் கொடுப்பதில்லையே அவர்களுடைய அன்பைப் பெறலாம். இவ்வுண்மை தேசங்களுக்கும் பொருந்தும்.

“எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்தியாவிலுள்ள பிரதேசங்களுக்கிடையில் மேலெழுந்த வாரியாகக் காணப்படும் வேற்றுமைகளிலும்பார்க்கும் அடிப்படையான ஒற்றுமையைக் காணவேண்டும். இந்திய சரித்திரம், கலைகள் முதலியவற்றைப் படிப்போருக்கு ஜூரோப்பாவின் பலபாகங்களுக்கு மிடையில் காணப்படும் ஒற்றுமையிலும் பார்க்க இந்தியப் பிரதேசங்களுக்கிடையில் காணப்படும் ஒற்றுமை கூடிய தாகத்தோன்றும். மகமதியர் படையெடுப்புக்கு முன் படையெடுத்து வந்தவர்கள் இந்தியாவுடன் ஒன்றுகிவிட்டார்கள். மகமதியர் இப்பொழுதுதான் இந்தியருடன் ஒத்துவாழத் தொடங்கியுள்ளார்கள். ஆங்கிலேயரால் இது முடியுமென நான் நினைக்கவில்லை. இந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு பகுதியும் அதன் சிறப்புக்கு உதவியுள்ளது. இது இலங்கைக்கும் விசேடமாகப் பொருந்தும். இந்தியாவின் பண்டைய சரித்திரத்தை அறிவதற்கு இலங்கை மிகவும் உதவுகிறது. இலங்கை, பாளி இலக்கியத்திற்கும் தேரவாத பெளத்தத்துக்கும் சிறந்து உறைவிடமாகவர்க்கிறது. இலங்கையில் எழுதப்பட்ட மகாவும்சம இந்தியாவில் நிகழ்ந்த முக்கிய சம்பவங்களின் காலத்தை நிர்ணயித்து உதவுகிறது,

மகாவம்சம் போன்ற ஒரு சரித்திரநால் இந்தியாவில் இல்லை. இந்தியாவின் சிறந்த இதிகாசமான இராமாயணம் இந்தியாவையும் இலங்கையையும் இணைக்கிறது. இலங்கையில் சிதை தங்கியிருந்ததாகக் கருதப்படும் இடங்களுக்கு அவர் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிற்சாலத்தில் விஜயன் வருகையும் அசோகனின் மக்களின் வருகையும், பத்மாவதியின் சரித்திரமும் இந்தியாவையும் இலங்கையையும் இணைக்கின்றன. பத்மாவதி என்னும் சிங்கள அரசினங்குமரி இராஜ பத்திர இளைஞனை மனம் செய்த வரலாறும் தனது கற்பைப் பாதுகாப்பதற்கு தீவில் குதித்து உயிர் மாய்த்த கதையும் இப்பொழுதும் வட இந்தியர் நினைவுக்கருகின்றனர்.

‘இப்பொழுது இந்தியாவில் பலதுறைகளிலும் விழிப் பேற்பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாக, கல்கத்தாவில் பங்கிய சாகித்திய பரிஷத் என்னும் தாபனம் இருக்கிறது. அது பழைய நூல்களை அச்சிடுவதிலும், ஏட்டுச் சவடிகளைச் சேகரிப்பதிலும், வங்காள அகராதி ஒன்றைத் தயாரிப்பதிலும் ஈடுபட்டுள்ளது. இங்கும் சிங்கள அகராதியொன்றைத் தயாரிப்பதற்கு வழிவகுத்தால் எவ்வளவு நன்றாகவிருக்கும்! இப் பரிஷத்தின் முயற்சியால் வங்காள அரசாங்கம் ஆரம்ப வகுப்புக்களில் ஆங்கிலத்தை போதனுமொழியாக உபயோகிப்பதைக் கண்டித்திருக்கிறது. இதைத் தொடர்ந்து இந்திய அரசாங்கமும், ஓர் பிள்ளை தாய்மொழியை ஓரளவு கற்குமுன் ஆங்கிலத்தைப் போதிக் கக்கூடாதென தனது கொள்கையை வெளியிட்டுள்ளது. உயர்தர பாடசாலைகளிலும் சதேச பாஷாகள் கட்டாய மாகப் போதிக்கப்பட வேண்டுமென்பதே இந்திய அரசாங்கத்தின் கொள்கையாகும். (ஆக்கர்லத்தில் இலங்கையில் கல்வி முழுவதும் ஆங்கிலமயமாகவேயிருந்தது. ரேயல் கல்லூரியிலும் மறுகல்லூரிகளிலும் சிங்களமோ தமிழோ ஒரு பாடமாகவேனும் போதிக்கப்படாத காலம். இவற்றிலிருந்து இலங்கையராகிய நாம் எவ்வளவு கற்றுக்கொள்ள வாம்!

“இனி, இந்தியாவேர்டு எப்படி தொடர்பை வைத்துக் கொள்ளலாமென்பதைச் சிந்திப்போம். முதலாவதாக, இந்திய சரித்திரம், இலக்கியம் முதலியவற்றைப் படித்தல்: இவற்றைப் படித்தால் நமது சரித்திரத்தையும், இலக்கியங்களையும் விளங்கிக்கொள்வதற்கு உதவியாகவிருக்கும். (இந்தக்காலத்தில் இலங்கையில் பிரித்தானிய, ஐரோப்பிய சரித்திரமும், ஆங்கிலம், லத்தீன், கிரேக்கம் முதலிய பாஷங்களுமே போதிக்கப்பட்டன). சரித்திர அறிவு எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவுவசியம் இந்திய பூரிசாத் திரத்தைப் பற்றிய அறிவு. பழங்காலத்தில் இவ்வறிவையாத்திரைமும் பெற்றுக்கொண்டனர். இப்பொழுது இந்தியாவில் யாத்திரை செய்வது குறைந்து வருவதுமல்லாமல், புதிய போக்குவராசுச் சாதனங்களால் யாத்திரையின் பயனும் குறைந்து வருகிறது. இப்படியிருந்தும் யாத்திரை செய்வது முக்கியமாகும். சமீபத்தில் நான் இந்தியாவில் யாத்திரை செய்தபோது, சென்றவிடமெல்லாம் என்கொ அன்போடு வரவேற்றனர். நானும் எத்தனையோவிஷயங்களைக் கற்றுக்கொண்டேன். இந்தியாவில் யாத்திரை செய்யாவிட்டால் ஒர் இலங்கையரின் கல்வி பூர்த்தியாகாது. இப்படி இந்தியாவில் யாத்திரை செய்வது ஐரோப்பாவுக்கு கடுக்கிப்பிரயாணம் செய்தில்லோம் பார்க்கப் பயனுடையது.

“நாமின்னுமொன்று செய்யலாம். இந்தியாவில் ஆனதோறும் நடைபெறும் இந்திய காங்கிரஸ் மகாநாட்டுக்கு சில பிரதிநிதிகளை அனுப்பலாம், சிலர் கூறலாம், இந்திய அரசியலுக்கும் நமக்கும் தொடர்மில்லையென்று. ஆனால் இந்திய காங்கிரஸ் மகாநாடு வெறும் அரசியல் மகாநாடல்ல. இம் மகாநாட்டைச் சேர்த்துப் பொருளாகார சமூக விஷயங்களும் ஆராயப்படும். இவை நமக்கும் பெரும் பிரயோசனம் தரத்தக்கவை.

“இலங்கைச் சமூகசீர்திருத்தச் சபை, இந்திய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் முதலியவற்றை வரவழைத்து கொழும்பில் ஒரு வாசிக்காலை நடத்தலாம்.

“கடைசியாக, நாம் சில மாணவரை இந்தியசர்வகலா சாலைகளுக்குப் படிக்க அனுப்பாலாம். இவர்கள் படித்துவிட டுத் திரும்பும்போது நவபாரதத்தைப்பற்றிய தெர்முக மாகப் பெற்ற அறிவோடு திரும்புவார்கள். இப்படியான அறிவை, புத்தகங்களைப் படிப்பதினுலோ யாத்திரை செய்வதினுலோ பெற்றமுடியாது.

“நமது தாய்நாட்டோடு தொடர்பு வைத்துக்கொள்வதற்கு மேலே சில வழிவகைகளைக் கூறினேன். இதின் அவசியத்தையும் விளக்கியுள்ளேன். நாம் எவ்வளவுக்கு இந்தியாவிலிருந்து விலகிக் கொண்டு ஜீரோப்பாவோடு நெருங்கிய தொடர்பு வைத்துக் கொள்கிறோமோ அவ்வளவுக்கு நமது கடமையிலிருந்து தவறுவது மாத்திரமல்லாமல் நமது எதிர் காலச் சிறுமைக்கும் வழிவகுத்தவர்களாவோம்.”

8. இந்திய விடுதலை இயக்கமும் சுதேசியமும்

கலாயோகி அவர்கள் இலங்கையிலிருந்த காலத்தில் இந்தியாவில் பெரும் கொந்தளிப்பேற்பட்டது. இதற்குக் காரணம், 1906ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட வங்காளப் பிரிவினையாகும். இதனால் வங்காளத்தில் குண்டுவீச்சுகளும் அரசியல் கொலைகளும் பெருமளவில் நடைபெற்றன. இக்கொந்தளிப்பை அடக்குவதற்கு ஆங்கில அரசாங்கம் பல தலைவர்களை விசாரணையின்றி நாடு கடத்தியது; மறியலில் போட்டது. இக்காலத்தில்தான் சுதேசியியக்கமும் தீவிரமாகச் செயல்முறையில் வந்தது.

பெரும்பாலான இந்தியர்கள், சுதந்திரமென்றால் இந்தியர்வின் ஆட்சி ஆங்கிலேயர் கையிலிருந்து இந்தியர் கைக்கு மாறுவத்தெயெனக் கருதினர். சுதேசியென்றால் வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதிசெய்யும் பொருள்களுக்குப் பதிலாக இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டபொருள்களை உபயோகித்தலேயெனக் கருதினர். ஆனால், கலா போகி இவற்றுக்கு மேலான சிறந்த இலட்சியங்களை எடுத்துக் காட்டினார். இக்காலத்தில் (1906-1909) அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் ‘கலையும் சுதேசியும்’ ‘தேசிய இலட்சியங்கள் பற்றிய கட்டுரைகள்’ என்னும் நூல்களாக வெளிவந்து, இந்தியமக்களிடையில் பெரும் விழிப்பை ஏற்படுத்தின. தென்னுபிரிக்காவிலிருந்த காந்தியடிகள் இவ்விரு நூல்களையும் படிக்கும்படி தமது தொண்டர்களைத் தூண்டினார். இவ்விரு நூல்களே கலாயோகி அவர்களுக்கு இந்தியத் தலைவர்கள் மத்தியில் சிறந்த இடத்தைத் தேடித் தந்தன.

கலாயோகி அவர்கள் இந்திய விடுதலை, சுதேசி என்பவைபற்றி கூறியவற்றின் சாரத்தை இங்கு தருகின்றேன்.

‘இந்திய மக்கள் சுயநலத்துக்கல்லாமல் உலக சேமத்துக்கு மூலக்கும் நோக்கத்துடனேயே சுதந்திரப் போராட்டத்தில் இறங்கவேண்டும். இந்திய

சுதந்திரப் போராட்டம் உலகில் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் தேசியத்துக்குமிடையில் நடைபெறும் போராட்டத்தின் ஓர் அம்சமாகும். ஏகாதிபத்தியம் பலதேசங்களைத் தன்கீழ் அடக்கும் தன்மையது. ஏகாதிபத்தியத்துக்குள் அடங்கி யிருக்கும் நாடுகள் பலதுறைகளிலும் நகூக்கப்படுகின்றன. எங்கள் தேசியத்துக்கும் சர்வதேச ஒற்றுமைக்கும் ஒரு முரண்பாடுமில்லை.

“இந்தியா டல் துறைகளிலும் உலகுக்கு வழிகாட்ட வேண்டியிருக்கிறது. அரசாங்கத்தால் நிறுவப்படும் பெரும் பெரும் தொழிற்சாலைகளிலும் பார்க்க சோஷலிசமுறையில் தாபிக்கப்படும் சிறு தொழிற்சாலைகள் மூலம் பொருள் உற்பத்தியைச் சிறந்தமுறையில் செய்யலாமென்பதை நாம் செய்துகாட்டவேண்டும். ஆகாயத்தைப் புகையினாலும், ஆறுகளை கழிவுப் பொருள்களாலும் அசுத்தப்படுத்தாமல் அழிய சிறுசிறு நகரங்களைத் தாபிக்கலாமென்பதை யும் அவற்றிலிருந்து அழுகுள்ள பொருள்களை உற்பத்தி செய்யலாமென்பதையும் உலகுக்குக் காட்டவேண்டும்.

‘இன்னும், தற்கால ஆராய்ச்சிகளைக்கொண்டு விஞ்ஞானத்துக்கும் சமயத்துக்குமிடையில் ஒரு உறவை ஏற்படுத்த வேண்டும். விஞ்ஞானத்துக்கும் சமயத்துக்குமிடையில் ஒரு முரண்பாடில்லையென்பதை விளக்கவேண்டும். சமயங்களுக்கிடையில் சமரசம் ஏற்பட்டால் மாத்திரம் போதாது. சமயங்களெல்லாம் இறைவனை அடைவதற்குப் பலவேறுவழிகளென்பதை உலகுக்குக் காட்டவேண்டும். மனிதனுடைய சமூகநிலைக்கும் பலவேறு இயல்புகளுக்குமேற்பச் சமயங்கள் தோன்றியவை என்பதை நிலைநாட்டவேண்டும்.

‘இந்தியா ஒரு தேசமல்லவென்று சிலர் கூறுகின்றனர். பூமிசாத்திர அடிப்படையிலும் கலாச்சார அடிப்படையிலும் இந்தியா ஒரு தேசமென்பதை பாரபட்சமின்றி நோக்குவோர் அறிந்துகொள்வர். தெற்கேயுள்ள இராமேஸ்வரமும் வடக்கேயுள்ள காசியும் இந்துக்களை ஒன்றுக் கூணக்கின்றன. இந்துக்கள் எங்கிருந்தாலும் சிராத்தம் செய்யும்போது இந்தியாவின் பலபாகங்களிலும்ள்ள

கங்கை, யழுனை, கோதாவரி, சரஸ்வதி, நர்மதை, சிந்து, காவேரி என்னும் ஏழு புன்னிய தீர்த்தங்களையும் நினைவு கூருகின்றார்கள். பிதிர்களுக்கு நீர்க்கடன் செய்யும்போது, மேற்கூறப்பட்ட ஏழு நதிகளின் நீரும் வந்து தாமிறைக்கும் நீரோடு கலக்கும்படி பிரார்த்திக்கின்றார்கள்.

“இப்பொழுது பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜியின் வந்தே மாதும் என்னும் கீதம் இந்திய மக்கள் அலைவரையும் இணைக்கும் தாரகமந்திரபாக விளங்குகிறது. இது பிரான்ஸ் தேசத்துப் புரட்சிக்காலத்தில் பாடப்பெற்ற மாசேல்ஸ் என்னும் கீதம்போல் சக்திவாய்ந்தது.

“இந்திய தேசிய இயக்கம் துவேஷம் தன்னலம்போன்ற உணர்ச்சிகளின் வசப்பட்டியங்கக்கூடாது. நேசத்தின் அடிப்படையில் இயங்கவேண்டும். முதலாவது இந்தியா மீது நேசம்; இரண்டாவது இங்கிலாந்துமீது நேசம்; மூன்றாவது உலகத்தின்மீது நேசம். நாம் சேவைசெய்ய விரும்பியே சுதந்திரத்தை நாடுகிறோம். இதனாலேயே நாங்கள் ஆங்கிலேயருக்குக் கூறுகிறோம்: ‘‘நீங்கள் இசைந்தால் உங்களுடைய ஒத்துழைப்போடு சுதந்திரத்தைப் பெறுவோம். அப்படியில்லாவிட்டால் உங்களையெதிர்த்துப் போராடிச் சுதந்திரத்தைப் பெறுவோம்.’’

கடேசி

“இந்தியத் தொழில்களை ஆங்கிலேயர் நசக்கிய விதத்தை ரொமேஷ் சந்திரடற் என்னும் அறிஞர் - இவர் ஒரு காலத்தில் ஐ. சி. எஸ். உத்தியோகத்திலிருந்தவர் - பின் வருமாறு கூறுகிறார்: ‘இந்தியாவின் ஏற்றுமதிப்பொருள்கள் ஜேரோப்பாவில் இறக்குமதி செய்வதைத் தடுப்பதற்கு இந்தியப் பொருள்கள்மீது கடுமொரிகளைப் போட்டனர். பிரிட்டிஷ் பொருள்கள் இந்தியாவில் இறக்குமதி செய்வதற்கு வசதிசெய்யும்பொருட்டு பிரிட்டிஷ் பொருள்கள் மீது மிகவும் குறைவான வரிகளைப் போட்டனர். 1816-17 ஆண்டில் இந்தியா தனது உபயோகத்துக்கு வேண்டிய துணிகளை உற்பத்திசெய்ததோடு 1,645,348 பவண் பெறுமதியான துணிகளை வெளிநாடு களுக்கு ஏற்று மதி செய்தது, 30 வருஷங்களுக்குள் இந்தியாவின் ஏற்றுமதி

முற்றுக் மறைந்துவிட்டது. இதற்கு மேலாக இந்தியர் 40 லட்சம் பவன் பெறுமதியான பருத்தித் துணிகளை இறக்கு மதி செய்தது.

“இதனால் ஏற்பட்ட விளைவை ஓர் ஆசிரியர் பின் வருமாறு கூறுகிறோர். “இந்தியாவிலுள்ள நெசவாளர் சமீப காலம் வரைக்கும் செழிப்பாக வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால் மான்செஸ்டரிலிருந்து இயந்திரங்களினால் செய்யப்பட்ட பருத்தித் துணிகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டதும் யலகைத்தறி நெசவாளர் தங்கள் வேலையை இழந்தனர். இதனால் தரித்திரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவரிற் சிலர் இறந்து பட்டனர். சிலர் விவசாயத்தில் ஈடுபடத் தொடங்கினர்.”

“இந்திலையைச் சமர்னிப்பதற்கு இந்தியர் பம்பாய், கலகத்தா போன்ற இடங்களில் மான்செஸ்டர், லங்கரசையர் போன்றவிடங்களில் தாபிக்கப்பட்டவை போன்ற நெசவாலைகளைத் தாபித்து வருகின்றனர். இப்பெரும் நெசவாலைகள் மூலம் கைத்தறிகளில் நெசவு செய்யப்பட்ட அழகிய துணிகளைப் போல் தயாரிக்க முடியாது. நெசவாலைகளில் வேலைசெய்யும் நெசவாளி இயந்திரத்துக்கு அடிமௌயாகி, தனது கைத்திறனைக் காட்ட முடியாதவருக்கிறுன். மேலும், நெசவாலைகளில் வேலை செய்வோருக்கு நகரங்களில் போதிய வீட்டு வசதி கிடையாது. இதனால் அவர்கள் சேரிகளில் வசிக்க நேரிடுகிறது. அவர்கள் குடிப்பழக்கம் போன்ற தீய பழக்கங்களுக்கு இரையாகின்றார்கள். ஆகவே, சுதேகி இயக்கத்தில் ஈடுபடுவோர் நெசவாலைகளைத் தாபிப்பதை நிறுத்திவிட்டு, கைத்தறி நெசவில் ஈடுபடுவோருக்கு போதிய வசதிகள் செய்து கொடுக்க வேண்டும்; இதுவே ஒன்மையான சுதேகித் தொண்டங்கும்.”

“அனுவசியமான ஆடம்பரப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும். உதாரணமாக, ஆண்களின் உபயோகத்துக்காக பெருந் தொகையிலிறக்குமதி செய்யப்படும் ஜிரோப்பிய உடைவகைகளையும் பென்க-

ஞக்கென இறக்குமதி செய்யப்படும் உயர்ந்த குதிச் சப் பாத்துக்களையும் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம்.

“இந்தியாவில் தற்பொழுது செய்யமுடியாத பொருட் களைச் செய்ய முற்படுவது புத்திசாலித்தனமல்ல. நான் குறிப்பிடுவது விஞ்ஞரன் ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய கருவிகள், மணிக்கூடு போன்றவையாகும். தரத்தில் குறைந்த வற்றை செய்வதிலும் பார்க்க அவற்றை இறக்குமதி செய்யலாம்.

மேனைட்டுநாகரிகத்தின் மோகத்தினால் பாரம்பரியமாகச் செய்யப்பட்டுவந்த கலைப்பொருள்களை வாங்குவோர் தொகை நாஞ்ஞக்குநாள் குறைந்து வருகிறது. இதனால் செம்பி ஒன்றும், வெள்ளியிலும், பொன்னிலும், மரத்திலும், தந்தத்திலும், கல்விலும் அழகிய கலைப்பொருள்களைச் செய்து வந்த கைவினைஞர்கள் வாடி வதங்கி வருகின்றனர். இந்தக் கைவினைஞர்கள் தான் உண்மையான இந்திய நாகரிகத்தின் சிற்பிகள். இவர்களைக் கவனியாது புது ஆலைகளைத் தாபிப்போர் உண்மையான சுதேசிகள்ல. இந்தியா வாழுவேண்டுமானால் இந்தியக் கலைகள் வளர்வேண்டும்.

9 இந்தியக் கலையின் நோக்கங்களும் செயல் முறைகளும்

கலாயோகி அவர்கள் பல்வேறு துறைகளில் உழைத்த போதிலும், அவர்கள் இந்தியக் கலைக்காற்றிய சேவையே அவர்களுக்கு அழியாப் புகனமுத் தேடிக்கொடுத்தது. இந்தியக் கலை தெய்வாம்சம் பொருந்தியது. யோகநிலை கைவரப் பெற்ற கலைஞர்களால் படைக்கப்பட்டவை. அதனை விளக்கி கலாயோகி அவர்கள் பெரியதும் சிறியதுமான பல நூல்களைத் திறம்பட எழுதியுள்ளார். ஒரு செயலைத் திறம்படச் செய்யவரை யோகி என்கிறது கீதை, இவர்கள் திறம்படவும் உள்ளுணர்வோடும் இந்தியக் கலையை விளக்கியுள்ளார். ஆண்படியால் இவர்களை கலாயோகி என்ற மூப்பது மிகப் பொருத்தமர்ன்தே.

இந்தியக் கலையைப் பற்றி கலாயோகி ஆங்கிலத்தில் எழுதியவற்றைத் தமிழிலே கூறுவது மிகக் கடினமான காரியம் எனினும் அவருடைய 'கருத்துக்களில் முக்கியமானவற்றை இங்கு தர முயல்கிறேன்.

இந்திய தத்துவக் கொள்கைகள் எல்லாவற்றிலும் உபநிடத்தில் கூறப்படும் கோட்பாடு எப்படி ஊடுருவி இருக்கிறதோ அப்படியே இந்தியக் கலைகள் எல்லாவற்றுக் குமிடையிலும் ஒரு ஒற்றுமையைக் காணலாம். இந்த ஒரு மைப் பாடும் தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்த ஒரு கோட்பாட்டை ஆதாரமாகக் கொண்டது.

இந்தியாவின் பெருமைக்குக் காரணமென்ன? அது நூல்களிலும் தத்துவக் கொள்கைகளிலும் தங்கியிருக்கின்லை. அதன் பெருமை ஞானத்தைப்பற்றிக் கூறியிருப்பதிலும், அதனை அடைவதற்குக் காட்டிய வழியிலும் தங்கியிருக்கிறது. எல்லா ஞானமும், உண்மைகளும் சாசுவதமானவை. இவற்றைப் புத்தியைக் கொண்டு அறிய முடியாது; இவற்றை அநுபூதி மூலமே உணர்ந்து கொள்ளலாம். இதற்கு உள்ளுணர்வு உதவி செய்யும். இந்த உள்ள

ஞானர்வு, கற்பனு வளரும் அது அற்புத சக்தியும் வாய்ந்த மேதைகளுக்குக் கைவரும். ஓர் அப்பிள் விழக்கண்ட சேர். ஐசாக் நீண்ட்ரஹனுக்கு இப்படி உள்ளுணர்வேற்பட்டே ஒரு விஞ்ஞான உலகமையைக் கண்டு பிடித்தார். போதுமா நிழவிலிருந்த புத்தருக்கு இப்படி ஒரு உள்ளுணர் வினாவேயே பெரும் உண்மைகளைல்லாம் கைவரப் பெற்றன. வேதங்களைல்லாம் ரிஷிகளால் கேட்கப்பட்டவை; காணப்பட்டவை. மனிதரால் எழுதப்பட்டவையல்ல.

ஒரு சிறந்த கவிஞரேயோ, ஒவியமோ, பாடலோ முதலில் கலைஞருக்கு முழுமையாக மனக்கண முன் தோன்றுகிறது. ஒரு திறமையான கலைஞர் இப்படி மனக்கண முன் கண்டவற்றுக்கு முழுமையான உருவத்தைக் கொடுக்கிறான். அரைகுறையான ஆற்றல் வாய்ந்தவன் அரைகுறையாக உருவம் கொடுக்கிறான். ஒரு கலைஞர் தான் கண்டகாட்சிக்கு உருவம் கொடுக்கும் வரைக்கும் அது நிற்குமா வென்று அஞ்சிக்கொண்டேயிருப்பான்.

ஒரு கலைஞரைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறப்படுகிறது: அவன் ஒரு அஸ்கார சித்திரத்தை வரையும் பொழுது அதைப் புதிதாக வரைவதாகக் காணப்படவில்லை. அவனுக்கு முன்னிருக்கும் கடுநாசியில் தோன்றும் சித்திரத்தை வரைவதாகக் காணப்பட்டது. ஏனெனில் அவன் முதலில் மனக்கண ணில் கண்டதற்கே உருவம் கொடுக்கிறான். சிறந்த கலைஞருக்கு இப்படிக் காட்சிசன் அடிக்கடி வந்து கொண்டிருக்கும். சில வேளைகளில் நெளிவில்லாமலிருக்கும். இவன் மனத்தைக்கட்டுப்படுத்தி தான் கண்ட காட்சிக்கு உருவம் கொடுக்கும் வரைக்கும் அதனை மனத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும். இங்குதான் பக்தனுக்கும் கலைஞருக்குமிருள்ள உறவு நன்கு புலப்படுகிறது. மனத்தைப்பற்றி கிடை மீன்வருமாறு கூறுகிறது: “மனாஞ் சஞ்சலழுடையது. கலகத்தைச் செய்வது. அடக்க முடியாதது. அதனை அடக்குவது காற்றை அடக்குவது போன்றது - ஆனால் பழக்கத்தினாலும் வரைாக்கியத்தாலும் அடக்க முடியும்” மனத்தில் ஏற்படும் தோற்றாத இடைவிடாது சிந்தித்தலும் சிந்தையை அடக்குவதும் இந்திய வழிபாட்டின்

சிறந்த அம்சங்களாகும். இங்குதான் இஷ்ட தேவதையின் வழிபாடு முக்கிய இடம் பெறுகிறது. சாதாரண மக்கள் எங்கும் காணப்படுவதும், வழிபாட்டுக்கிலகுவானதுமான கணேச மூர்த்தத்தை வழிபடுகின்றனர். இவர்களிலும் பார்க்கப் பக்குவமுடையவர்கள் நடராசரை வழிபடுகின்றனர். நிர்க்குண உபாசணையில் ஈடுபடுவர்களுக்கு மாத்திரம் விக்கிரகங்கள் தேவையில்லை. இக்கடினமான முறையில் ஈடுபடுவர் மிகச் சிலரே:

இஷ்ட தேவதையை வழிபடுவேர்க் குதலில் அத்தெய் வத்தின் தோற்றத்தை வர்ணிக்கும் தியான சுலோகத்தை ஒதுவர். பின் ஸர் அச்சுலோகத்தில் வர்ணிக்கப்பட்ட தோற்றத்தை மனத்தில் அமைதியாகச் சிந்திப்பார். இதே போலத்தான் கல்குனும் தான் செய்யப்போகும் உருவங்களை மனத்தில் தோன்றச் செய்கிறோன். இதுபற்றிக் கக்கிர நீதி பின்வருமாறு கூறுகிறது: “வழிபடுவோருக்குத் தியானம் சித்தித்தற்பொருட்டு தெய்வத் திருவுருவ இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆதலின் அத்திருவுருவங்களை இயற்றும் சிற்மிகள் அத்திருவுருவ இலக்கணங்களைத் தியானிப் பதில் மிகவும் பற்றுடையவரசுக் கூறுத்தல் வேண்டும். அத்தியான நெறியாலன்றிக் காட்சி முதலிய வேறெல் வழியானும் அத் திருவுருவ இலக்கணங்கள் அமையா”.

இயற்கையை வர்ணிப்பது இந்தியக் கலைகளின் நோக்கமல்ல. ஓர் இந்திய சிற்பமாவது ஒருவரை மாதிரிக்கு வைத்துச் செய்யப்பட்டதாகக் கூறமுடியாது. இந்தியக் கலைஞர் இயற்கைக்குப் பின்னால் இருக்கும் நிலையான பொருளையே உருவாக்க முயன்றார்கள். இயற்கையை, பரம் பொருளை மறைக்கும் திரையாகவே கருதுகிறார்கள். இந்த மானையை நித்தியப் பொருளைக் கருதுவது பிழையாகும்.

“என்னுடைய அழிவற்ற உயர்வற்ற பர சொரு பத்தை அறியாத அறிவிலிகள், புலன்களுக்கு எட்டாத என்னைப் புலன்களுக்குத் தென்படும் இயல்பை அடைந்தவனாக என்னுகின்றனர். மோகமானையினால் நன்கு மூடப்பட்டுள்ள நான் எல்லாருடைய அறிவுக்கும் எட்டு

கிறதில்லை. பிறவாத இறவாத என்னை இந்த மூட உலகம் அறிவதில்லை.' (பகவத்கீதை-7, 24, 25)

இயற்கையைச் சித்திரிப்பது அனுவசியமென்பதை ஓர் ஆசிரியர் பின்வருமாறு வர்ணிக்கிறார்: ‘‘இயற்கை தன் பஸ்வேறு சிறப்புக்களையெல்லாம் நமக்கு பிரத்தியட்ட சமாகக் காட்டுகிறோன். ஏன் கலைஞர் அவளை அரைகுறையாக சித்திரிக்க முன்வர வேண்டும்?’’

அலங்காரச் சித்திரத்துக்கும் இந்தியக் கலைஞர் இயற்கையில் காணப்படும் செடிகள், கொடிகள், மிருகங்கள் முதலியவற்றை அப்படியே உபயோகித்தல் கிடையாது. இவற்றைத் தனது ஞாபகத்திலும், கற்பணையிலும் இருந்தே சித்திரிக்கிறார்கள்.

கற்பணையில் காணப்பட்ட குதிரையும், சிங்கமும் பின் வருமாறு வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன:

‘‘குதிரையின் கணப்பு புயலைப் போன்றது. அதன் கணகள் தாமரை போன்றவை. அதனது ஒட்டம் காற் றைப் போல் விரைவானது. அதன் அசைவு ஒரு நடிகையின் அசைவு போன்றது.

‘‘சிங்கத்தின் கணகள் முயலின் கணகள் போன்றவை. பார்வை பயங்கரமானது. அதனுடைய மயிர் மார்பிலும் விலாவுக்குக் கீழும் நீண்டிருக்கும். அதனுடைய முதுகு ஆட்டின் முதுகுபோல் வளப்பமாயிருக்கும். அதனுடைய உடம்பு செழிப்பான குதிரையின் உடம்பு பொன்றது. அதனுடைய அசைவு கம்பீரமானது. அதன் வால் நீண்டது.’’ (சாலிபுத்திர)

இனி, இந்திய சிறபக் கலைக்கு பாரம்பரியம் எவ்வாறு உதவியதென்பதைக் கவனிப்பாம். ஆதியில் சிறபக்கலை சம்பந்தமான சாத்திரங்கள் வாய்மொழி மூலமே கற்பிக்கப்பட்டன. பின்னர் ஞாபகத்தில் எளிதில் வைத்துக் கொள்ள உதவும் முறையில் இவை திறுசிறு செய்யுள்களாக எழுதப்பட்டன. சிலவேளைகளில் இந்தச் செய்யுள்களோடு சிறபம் சம்பந்தமான வரை படங்களும் வழக்கிலிருந்தன. செய்யுள்களில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்ட விஷ

யங்களின் விபரங்களை மாணவன் ஆசிரியரிடமிருந்து கற்றுக் கொள்வான். சிற்பம் குலத் தொழிலாகவிருந்த படியால் பெரும்பாலும் தந்தையே மகனுக்கு ஆசிரியனாகவிருந்தான். வேலைத்தலமே பாடசாலையாக அமைந்திருந்தது. மாணவன் ஆசிரியனுக்கு பணி செய்வதின் மூலமும் தொண்டாற்றுவதன் மூலமும் அவனைத் திருப்திப்படுத்தி தொழிலைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். வேலைத் தலத்தில் சிற்பிக்கு வேண்டிய நல்லொழுக்கம், கடவுட்பக்தி முதலிய எவும் போதிக்கப்படும். ஆசிரியனே இவற்றுக்கு முன் மாதிரியாக விளங்குவான்.

ஒரு சிற்பத்தைச் செய்யப்போகும் சிற்பிக்கு முன் கூறிய செய்யுள்களோடு அது சம்பத்தமான பரம்பரையான கதைகள், புராணக் கதைகளின் அறிவும் அவசியம். உதாரணமாக, நடராச வடிவத்தை செய்யப்போகும் சிற்பிக்கு அவ்வடிவம் சம்பந்தமான புராணக் கதையை அறிந்திருப்பது அவசியம். சிவபெருமான் எப்பொழுது, ஏன், நடனமாடினார் என்பது கோயிற் புராணத்தில் பின் வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது. தாருகாவனத்து முனிவரின் அகந்தையை அடக்கி அருளும் பொருட்டு சிவபெருமான் தாம் பிழூடனர் உருவம் கொண்டதோடு விஷ்ணுவை மோகினி வடிவம் கொள்ளச் செய்தார். இவ்விருவர்களாலும் மாணபங்கமடைந்த முனிவர்கள் சிவபெருமானைக் கொல்லும் பொருட்டு ஒரு யாகத்தைச் செய்தனர். அந்தயாகத்திலிருந்து வெளிவந்த புலியையும், பாம்பையும், அக்கினியையும், துடியையும் சிவபெருமானைக் கொல்லும் படி ஏவினர். சிவபெருமான் புலியைப் பிடித்து அதன் தோலைத் தனது சிறு விரல் நகத்தால் கிழித்து போர்வையாகப் போர்த்துக் கொண்டார். பாம்பை மாலையாக அணிந்து கொண்டார். அக்கினியையும், துடியையும் தனது கைகளில் ஏந்திக்கொண்டார். கடைசியாக முயலகளைச் சிவபெருமான்மீது ஏவினர். சிவபெருமான் அவனைக் காலால் மிதித்து நடனஞ்ச செய்யத் தொடங்கினார். இந் நடனம் சிவபெருமான் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களைப் பிரதிபலிக்கிறது.

சிற்பம் அமைப்பது பற்றி சுக்கிரநீதி கூறும் சில பிரதானமான விதிகள் பின்வருமாறு:-

‘சிற்பி எப்பொழுதும் தெய்வங்களின் உருவங்களையே செய்தல் வேண்டும். மனித உருவங்களைச் செய்வது பிழையானது; புனிதமற்றது. அழகான மனித உருவத்திலும், செப்பமாக அமையாவிட்டாலும் தெய்வ உருவம் சிறந்தது.

சாத்திரங்களில் கூறப்பட்ட பிரமாணங்களின் படி செய்யப் பட்ட உறுப்புக்களை உடைய உருவங்களே அழகுடையவை. சிலர் தமக்குப் பிடித்த உருவங்களே சிறந்த வையென்பர். ஆனால் அறிவுடையோர் சாத்திரத்துக்கு முரணை சிற்பங்களை அழகுடையவை எனக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

சிற்பத்தில் கை, கால்களின் நரம்புகளும் பொருத்துக்களும் தோன்றுமலிருத்தல் வேண்டும்’

சிற்ப அளவில் அரை அங்குலம் பிழைத்தாலும் அவனுக்கு பொருள் நஷ்டமோ அல்லது மரணமோ ஏற்படுமென்று இன்னுமொருநால் கூறுகிறது.

இப்படிப் பிரமாணங்களுக்கமைய செய்யப்பட்ட உருவங்களைல்லாம் ஓரேமாதிரி இருக்குமென்று சிலர் கூறுவர். இது அறியாதார் கூற்று. சிற்பங்கள் செய்வோரின் திறமைக் கேற்பவும் காலத்துக்கேற்பவும் வித்தியாசப்படும் சிற்பங்களை, பல்லவர் காலச் சிற்பம், சோழர் காலச் சிற்பம், பாண்டியர் காலச் சிற்பம், விசயநகர மன்னர் காலச் சிற்பம் எனச் சிற்பநால் வல்லோர் வகுத்துக் கூறுவதை நாம் காணலாம்.

புத்தர் உருவம் கிரேக்கசிற்ப முறையை தழுவிச் செய்யப்பட்டதெனச் சிலர் கூறுவர். இவர் கிரேக்க சிற்பமுறைக்கும் இந்திய சிற்ப முறைக்கும் உள்ள வித்தியாசங்களை அறியாதவர்களாவர். கிரேக்க தெய்வங்களின் உருவங்கள் சிறந்த இலட்சணங்கள் பொருந்திய மனித உருவத்தைப் போல் செய்யப்பட்டவை. அவ்வருவங்களின் தசை, நரம்பு, விலா முதலிய உறுப்புக்கள் பார்ப்பவர்

இந்தியக் கலையின் நோக்கங்களும் செயல்முறைகளும் 55

மனத்தைக் கவரத்தக்க முறையில் அமைக்கப்பெற்றவை. இந்திய உருவங்கள் அப்படி அமைக்கப் பெறவில்லை. முன் பெடுத்துக் காட்டியது போல், இந்திய உருவங்கள் கை, கால்களின் நரம்புகள், பொருத்துக்கள் தோன்றப் பெறுமல் அமைக்கப்பட்டவை. இந்திய உருவங்கள் சடத்தன் மையை வெளிப்படுத்தாமல் தெய்வத்தன் மையை வெளிப்படுத்துவன. கிரேக்க கடவுளான் அப்பலோவின் உருவம் ஒரு விளையாட்டு வீரன் உருவம் போல் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. புத்தரின் உருவம் ஒரு போகியின் உருவம் போல் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

ஒரு யோகி முதலில் தனக்கு வசதியான ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொள்ளுகிறான். இது பெரும்பாலும் பத்மாசனமாகவிருக்கும். பின்னர் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்துவதற்கும் சம நோக்குடையதாக்குவதற்கும் பழக்குவான். இப்படிப் பழக்கப்பட்டவனின் மனம் காற்றில்லாத இடத்தில் ஏரியும் விளக்குப்போல் ஆடாமல் அசையாமலிருக்கும். இதுபற்றிப் பகவத்கீதை கூறுவது பின்வருமாறு:-

“ஆங்கு ஆசனத்தமர்ந்து, மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி, மனம், இந்திரியங்கள் இவைகளின் செயலை அடக்கி, சித்தசுத்தியின் பொருட்டு யோகம் பயிலுக.”

“தேகம், தலை, கழுத்து இவைகளை நோக அசையர்து வைத்துக் கொண்டு உறுதியாயிருந்து கண் மூக்கு நுனியைப் பார்ப்பவன் போன்று திசைகளைப் பாராதிருந்தல் வேண்டும்”

“உள்ளம் அமைதி பெற்று, அச்சத்தை அகற்றி, பிரமச்சரிய விரதம் காத்து, மனத்தை அடக்கி, சித்தத்தை என்பால் இசைத்து, என்னை குறியாகக் கொண்டு, யோகத்தில் அமைந்திருக்க வேண்டும். இங்ஙனம் யாண்டும் மனத்தை தியானத்தில் நிறுத்தி உள்ளத்தை அடக்கிய யோகி என்னிடத்துள்ள முக்கியிலே (நிர்வாணத்திலே) முற்றுப்பெறுகிற சாந்தி யைய்துகிறான்”.

மேலே கூறப்பட்டது போன்ற தியானத்திலிருந்தே புத்தர் போதிமர நிழலில் நிர்வாண நிலையெய்தினார்,

10. இங்கிலாந்திலும் இந்தியாவிலும் நூல்கள் வெளியிடுதல்; கலைக்காட்சிகள் நடத்தல்

கலாயோகி இலங்கை அரசாங்கத்தோடு செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் 1906-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத் துடன் முடிவடைந்தது. அதன்பிறகு இலங்கையில் தங்காது இங்கிலாந்து சென்று வசிக்கத் தீர்மானித்தார். இதற்குக் காரணங்கள் சரியாகத் தெரியவில்லை. இலங்கையை விட்டுப் புறப்படுமுன் 1906-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 28-ம் திகதி இலங்கை (ரைம்ஸ்) பத்திரிகைக்கு ஒரு பேட்டி கொடுத்தார். அதில் தாம் இலங்கையில் சமூகசீர்திருத்தச்சபைழுலம் செய்த வேலையைப்பற்றியும் இலங்கையின் எதிர்காலம் பற்றியும் பல விஷயங்கள் கூறியுள்ளார். ஆனால் தாம் ஏன் இலங்கையை விட்டுப் போகிறார் என்பது பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை;

கலாயோகி கனிப்பொருள் ஆராய்ச்சிப் பதவியில் தொடர்ந்து வேலைசெய்யாமல் விட்டது நமக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கவில்லை. இலங்கையில் இருந்த காலத் தில் படிப்படியாக கலையார்வம் மேலோங்கி விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியில் ஆர்வம் குறைந்துவிட்டது. 1906-ம் ஆண்டின் பின்னர் விஞ்ஞானம் பற்றி ஒரு கட்டுரை யேனும் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. இவர் இங்கிருந்து போனதற்குக் காரணம் தாம் எழுதிவந்த ‘மத்திய கால சிங்களக்கலை’ என்னும் நூலைச் செவ்வனே வெளியிடுவதின் பொருட்டாக இருக்கலாம்.

இவர் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்புமுன் இந்தியாவில் மூன்றுமாதம் சுற்றுப் பிரயாணங்க்கையைச்செய்தார்.

கலாயோகி இங்கிலாந்து போய்ச் சேரமுன் இவருக்கு ஒரு வீடு அங்கு தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. இவ்வீட்டை ஒழுங்குசெய்துகொண்டிருந்தவர் கலாயோகி யின் நண்பரான ஆஷ்பி என்பவர். இவர் ஒரு கட்டடக்கலைஞர். இங்கிலாந்தில் தொழிற்புரட்சியின் (*Industrial Revolution*) விளைவுகளுக்கெதிராக பிரசாரம் செய்து

காண்டிருந்த பேரறிஞர் ரஸ்கின் கவிஞர், வில்வியம் மொறிஸ் என்பவர்களின் கொள்கைகளைப் பின் பற்றி வாழ்ந்து வந்தவர் ஆவர். ஆனபடியால் கலாயோகிக்கும் இவருக்கும் நட்பேற்பட்டதில் வியப்பில்லை. தொழிற் புரட்சியால் மக்கள் முதலாளிகளுக்கும் யந்திரங்களுக்கும் அடிமைகளாகி விடுவதோடு, அநேக கைவிணைஞர்கள் தங்கள் கைத்திறனையும் இழந்துவருவதைக் கண்ட ரஸ்கின் மொறிஸ் போன்றவர்கள், கைவிணைஞர்களுக்கென சில தாபனங்களை (Guilds) நிறுவினர். அப்படிப்பட்ட ஒரு நிறுவனத்தை தொழிற்புரட்சியால் பாதிக்கப்படாத குளைாள் ரர் ஷையர் என்னும் பிரதேசத்தில் ஆஷ்பி நிறுவினர். அந்த நிறுவனத்திலிருந்த ஏழைது கைவிணைஞர்கள், தள பாடங்கள், ஆபரணங்கள் முதலியவற்றைச் செய்ததோடு புத்தகங்களையும் அச்சிட்டுவந்தனர். இவற்றுக்கு இயந்திரங்கள் உபயோகிக்கப்படவில்லை. எல்லாவேலையும் கையாலேயே செய்யப்பட்டது. இந் நிறுவனத்தில் கலாயோகியும் ஒரு பங்குதாட்டானார்.

இந்த நிறுவனத்துக்கருகில் ‘புரோட்காஸ்டன்’ என்னுமோர் ஊரிருந்தது. அந்த ஊரில் 17-ம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்த ஒரு சப்பவிருந்தது. அதன் பெயர் ‘‘நோர்மன் சப்பல்,’’ அந்த வீட்டையே வாங்கி கலாயோகி வசிப்பதற்காக ஆஷ்பி திருத்திக்கொண்டிருந்தார். கலாயோகி 1907-ம் ஆண்டு இவேனிற்காலத்தில் இவ்வீட்டில் வசிக்கத் தொடங்கினார். அங்கு வசிக்கத் தொடங்கியதும் அவ்வீட்டை தனது இலட்சியங்களுக்கேற்ப அவங்கரித்தார். தளபாடங்களெல்லாம் ஆஷ்பியின் நிறுவனத்தில் கையால் செய்யப்பட்டவை. திரைச்சீலைகளெல்லாம் கையால் நெசவு செய்யப்பட்டவை. இவ்வீட்டை அவங்கரிக்க உபயோகிக்கப்பட்ட சில பொருள்கள் கண்டியில் உள்ள கைவிணைஞர்களால் செய்யப்பட்டவை. இவ்வீட்டைச் சுற்றியுள்ள இடமெல்லாம் இயற்கைவனப்பு மிகுந்ததாயும் அமைதி நிலவியதாயு மிருந்தது.

கலாயோகியும் அவர் மனைவி எதெலும் நோர்மன் சப் புலீச் சேர்ந்த சில தினங்களில் சகோதரி நிவேதிதை அங்கு சென்று “இந்தியப் பெண்களின் இலட்சியங்கள்” என்னும் பொருள்பற்றிப் பேசினர். சகோதரி நிவேதிதை சுவாமி விவேகானந்தரின் உத்தமசிஷ்டையை. கலாயேர்கி யைப்போல இவர் இந்தியக்கலை, பண்பாடு முதலியவற்றில் ஆர்வம் கொண்டவர். பின்னர் இருவரும் சேர்ந்து “இந்து பெளத்த புராணக் கதைகள்” என்னும் நூலை எழுதினர்.

தனது ‘மத்தியகால சிங்களக் கலை’ என்னும் நூலை அச்சிடுவதற்கு ஆஷ்பி என்பவருக்குச் சொந்தமான கையால் இயங்கும் யந்திரத்தை 1907-ம் ஆண்டில் வாங்கி னர். 1907-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் இந்நூலை அச்சிடத் தொடங்கி 1908-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் அச்சிட்டு முடித்தனர். இந்நூலில் காணப்படும் ஐந்நூற்றுக்கு மேற்பட்ட விளக்கப்படங்கள் கலாயோகியின் மனைவி எதெல் குமாரசவாமியால் இலங்கையிலிருந்துகாலத்தில் எடுக்கப்பட்டவை. சிங்களக் கலையையும் மத்தியகால சிங்கள சமூகத்தின் அமைப்பையும் இந்நூல் நன்கு ஸ்ளக்குகிறது. இவ் விஷயங்களை விளக்கி இதுபோன்ற ஒரு நூல் முன்னும் பின்னும் வெளிவரவில்லை. இந்நூலைக் கொண்டு, தொழிற்புரட்சி ஏற்படுமேன் ஐரோப்பாவின் சமுதாயநிலையைவாறு இருந்ததென்பதை நாம் ஊகித்துக்கொள்ளலாம். இந்நூல் அச்சாகிக்கொண்டிருந்த பதினைந்து மாதகாலத்தில் “இந்தியக் கைவினைஞர்கள்” “இந்தியக் கலையின் நோக்கங்கள்” போன்ற பல்கிறு பிரசரங்கள் இவ் அச்சகத்திலிருந்து வெளிவந்தன.

இங்கிலாந்தில் வசித்துவந்து காலத்தில் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போதெல்லாம் இந்திய சுதந்திர இயக்கத்துக்கு தமது ஆதரவைக் கொடுத்து வந்தார். 1908ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதத்தில் லண்டனில் நடந்த இரண்டு சூட்டங்களில் பங்குபற்றி உரையாற்றினர். முதல் சூட்டம் வங்காளப் பரிவினைத்தினம் சம்பந்தமானது. லாலாலஜபதிராய் தலைமையில் நடந்த இக்சூட்டத்தில் கலாயோகி பேசினார்.

தென்னூபிரிக்காவில் காந்தியடிகள் சிறையிடப்பட்டதை எதிர்த்து நடந்த கூட்டத்தில் சவர்க்கார், பெபின் சந்திர போஸ் முதலியோருடன் கலாயோகியம்¹ உரையாற்றினார்.

கள் மேல்நாட்டாரைப் பின்பற்றினால் உங்களை ஒருவரும் மதிக்கமாட்டார்கள். இலங்கையின் நிர்வாகம் திருத்தப் படவேண்டும். இலங்கையர் சுதந்திரத்தால்தான் முன் முன்னேறமுடியும். ஆகையால் நாட்டுச் சுதந்திரத்துக்காக நீங்கள் உழைக்கவேண்டும்.

நான் இப்பொழுதும் ஓர் மாணவனாகவே இருக்கி நேன். இங்கு கூடியிருக்கும் மாணவரெல்லாரும் என்னை உங்களில் ஒருவனாக கருதவேண்டுமென்பதே எனது பெரு வீருப்பம்.'

கலாயோகி தனது பாரிய நூலான "மத்தியகால சிங்களக் கலை" அச்சிட்டு முடிந்ததும் 1909-ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் இந்தியாசென்று அவனீந்திரநாத்தாகூர், ரவீந்திரநாத்தாகூர் என்னேயார் து விருந்தாளியாய்த் தங்கினர். அவனீந்திரநாத்தாகூர் பாரம்பரியமான இந்திய ஓவிய முறையைப் பின்பற்றி ஓவியங்கள் வரைந்து இந்திய ஓவியம் சம்பந்தப்பட்டவரையில் ஒரு புதியசுகாப் துத்தை ஏற்படுத்தினர். இவர் நந்தலால்போல் முதலிய யர்களுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கியவர். இவர் ஓவியங்களைப் பாராட்டி, "மொடேன் ரிவியூ" முதலிய சஞ்சிகை களில் கலாயோகி பல கட்டுரைகளை எழுதினார். இவரும் இவர் மாணவர் நந்தலால்போகும் பின்னர் கலாயோகி எழுதிய "புத்தரும் புத்தர் கொள்கைகளும்" என்னும் நூலுக்கு பல ஓவியங்கள் வரைந்து கொடுத்தனர். இக்காலத்தில் கலாயோகி கஸ்கத்தாவில் பல இடங்களிலும் கலை சம்பந்தமான சொற்பொழிவுகளை ஒனிப்படங்களின் உதவியோடு (Lantern Lectures) ஆற்றினர். இச் சொற்பொழிவுகள் கலைசம்பந்தமாக பெரும் விழிப்பை ஏற்படுத்தியதாக சிறந்த கலாவிமர்ச்கரசன் ஓ. சி. கங்குலி கூறியுள்ளார்:

அக்காலத்தில் மிகப் பிரபல்யமாயிருந்த இரவிவர்மா வின் ஓவியங்களை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாயிருக்கும். இவர் சேரளத்தைச் சேர்ந்தவர். தமது சுற்றுத்தார் ஒருவரிடமும் ஓர் ஜோப்பியரிடத்தும் ஓவியம் கற்றவர்.

இவர் இந்தியத் தேவ தேவியர்களையும், புராண இதிகாசக் கதைகளையும், பெரிய என்னென்பதங்களாக சித்திரித் தார். இவை ஜெர்மனியில் வர்ணப் படங்களாக அச்சிடப் பெற்று இந்தியாவில் பெருந்தொகையாக விற்கப்பட்டன. ஒருகாலத்தில் இவர் வரைந்த இலட்சமி, சரஸ்வதி படங்கள் இந்துக்களின் வீடுகளையெல்லாம் அலங்கரித்தன. ஆனால் இவை இந்தியக்கலைப் பரம்பரைக்கு மாறு எனவே என்பது கலாயோகியின் கருத்து. மேலே குறிப் பிடப்பட்ட இலட்சமி சரஸ்வதி படங்களில் பல கைகள் காணப்பட்டபோதிலும் தேவியரின் தோற்றம் ஒரு அழகான பெண்ணின் தோற்றுத்தையே பிரதிபலிக்கிறதென்றும், இவற்றில் தெய்வாமசத்தைக் காணமுடியாதென்றும் கட்டிக்காட்டினர்.

கலாயோகி 1911ம் ஆண்டில் அவகபாத்தில் நடை பெற்ற பொருட்காட்சியில் கலைப்பகுதிக்குப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டார். இதன்பொருட்டு 1910-ம் 11-ம் ஆண்டுகள் கலைப்பொருள்களைச் சேகரிக்கும் பொருட்டு இந்தியாவின் பலபாகங்களிலும் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தார். இப் பிரயாணங்களில் அவர் மனைவி எதெல்குமாரசவாயியும் பெரும்பாலும் உடன் சென்றனர். இப்பிரயாணங்களைப்பற்றி எதெல்குமாரசவாயி தமது நண்பன் ஆஷ்பிக்கு பல கடிதங்கள் எழுதினர். முதல் கடிதத்தின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு: “நாங்கள் கலைக்காட்சிக்கு பொருள்களைச் சேகரிக்கும் பொருட்டு வ்டாஇந்தியாவில் நகரநகரமாய் பிரயாணம் செய்து வருகிறோம். பெரும்பாலான பொருள்கள் தரம் குறைந்தவையாயிருந்தபோதிலும், சில கலையமசம் பொருந்தியவையாகக் காணப்பட்டன. அக்ராவும் டில்லி யும் இன்றும் பழுதடையாமல் காணப்படுகின்றன. கடைகளுக்குள் போன்று, ஒரளவு பண்டைய இந்தியாவை காணமுடிகிறது. ஆனந்தா போய் மக்களைப்பேட்டி காணும்போது, நான் வண்டியிலிருந்தபடி எல்லாவற்றையும் பார்த்து அப்படியே மனதில் பதித்து வைத்துக்கொள்கிறேன். அக்காட்சிகள் அற்புதமானவை. பெண்கள் தோற்றம் அபாரமானது. இவர்களின் உடைகளும்

அவற்றின் வர்ணங்களும் சொல்லுக்கடங்காத அழகுடையவை. இங்கு அவசரமென்பதைக் காணமுடியாது. இவர்களிடம் காணப்படும் பண்பாட்டைப்போல வேறெங்கும் காணமுடியாது. நாகரிகமின்னதென்று அறிந்த மக்களிடையே இருக்கிறேன் என்னும் உணர்ச்சி எனக்கேற்பட்டது”.

இன்னும் ஒரு கடிதத்தில் அவர் கூறுவது:

“‘ஆனந்தா இங்கு வசிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து விட்டார். அவருடைய சேவை இங்கு மிகவும் வேண்டப்படுகிறது. அவருக்கு மிகவும் செல்வாக்கு இருக்கிறபடியால் இங்கு அவர் தங்கவேண்டியதின் அவசியத்தை உணர்கிறேன். அவர் எங்கு சென்றாலும் மாணவர் அவரை வழிபடுகின்றனர். மற்றையவரும் அப்படியே. கல்கத்தாவில் இந்திய கலைகளில் ஆர்வமுள்ள சில ஆங்கிலேயர் இருக்கின்றனர். அவர்கள் இவருக்கு எந்த உதவியையும் செய்ய ஆயத்தமாக விருக்கிறார்கள். இந்தியாவில் ஒரு பெரும் கலைக்கூடத்தை தாபிக்க இவர் திட்டம் போட்டிருக்கிறார். அது ஒருகாலத்தில் கைகூடுமென்ற நம்பிக்கை அவருக்குண்டு. எனக்கும் அப்படியே. இது திட்டத்தின் எதிர்காலம் எப்படியிருந்தபோதிலும் அவர் காசியில் சிலகாலம் தங்கத் தீர்மானித்துவிட்டார். இதில் துக்ககரமான அம்சமென்னவெனில், இங்கிலாந்திலிருக்கும் நோர்மென்சப்பலை விடவேண்டுமென்பதே. இதுபற்றி என்னால் நினைக்கவும் எழுதவும் முடியாமலிருக்கிறது. ஆனால் அதை விடவேண்டும் போலத்தான் தோன்றுகிறது’’

வடிந்தியாவில் கலைப்பொருள்களைத் தேடிப்பிரயாணஞ் செய்தபோது கலாயோகி பாடுபகவான்தாஸ் என்னும் மகாபுருஷரை சந்தித்தார். இவர் அன்னிபெசன்ட் அம்மையாருக்கு பிரம்மான சபையைத் தாபிப்பதற்கு பேருதலீபுரிந்தவர். வேதங்கள், உபநிடதங்கள், ஸமிருதிகள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் இவற்றைத் திறம்படக் கற்றவர். இவற்றின் சமரத்தை பல நூல்களாக காலத்துக்கேற்ற முறையில் வெளியிட்டவர். பலவேறு சமயங்களுக்குள் காணப்படும் அடிப்படை உண்மையை

ஒரு பெருநாலில் வெளியிட்டுள்ளார். இவர் இந்திய கலாச்சாரத்துக்கு செய்த பெரும் சேவையைப் பாராட்டி. இவருக்கு இந்திய அரசாங்கம் ‘பாரத ரத்ன’ என்னும் உன்னத விருதுவை வழங்கியது. இவர் குடும்பத்தில் பாரம்பரியமாகவிருந்த சில ஒவியங்களை கலாயோகி வாங்க முயற்சித்தார். இவர்கள் அவற்றை விற்க விரும்பாத தால் அவற்றை இரவலாகப் பெற்று பிரதி பண்ணி க்கொண்டு திருப்பிக் கொடுத்தார். அவ்கபாத்தில் பொருட்காட்சி நடந்தபோது கலாயோகியும் அவரது மணிவியும் பாடு பகவான்தாசின் விருந்தினராக ஆறுவராக காலம் தங்கியிருந்தனர்.

மேற்கூறிய பிரயாணத்துக்கும் கலீப்பொருள்களை வாங்குவதற்கும் கலாயோகி தன் பொருளையே செலவழித் தார். முன்னர் இங்கிலாந்தில் வீடு வாங்குவதற்கும், முதலில் சில நூல்களை வெளியிடுவதற்கும் தன் பொருளையே செலவழித்தார். இவருக்குத் தகப்பனார் பெருந்தொகையான சொத்துக்களை விட்டுச்சென்றபடியால் இவருக்கு ஒருபொழுதும் பணக்கஷ்டமேற்படவில்லை.

பொருட்காட்சி முடிந்தபின் 1912ம் ஆண்டில் சிலமாதங்கள் சாந்திநிகேதனில் தாகூர் அவர்களோடு தங்கினார். இருவருக்குமிடையில் ஏற்பட்ட நட்பு தாகூர் மறையும்வரை நீடித்திருந்தது. கலாயோகி அஜித்குமார் சட்டர் ஜியின் உதவியோடு தாகூர் கவி தை களை ஆங்கிலத்தில் சிலவற்றை மொழிபெயர்த்து ‘மொடேன்றிவியு’ சஞ்சிகையில் 1911ம் ஆண்டு ஏப்ரல், மே மாத இதழ்களில் வெளியிட்டார். இம்மொழிபெயர்ப்பே ஆங்கிலத்தில் வெளி வந்த முதல் மொழிபெயர்ப்பாகும். பிற்காலத்தில் தாகூரின் ஒவியங்களை உலகுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தவரும் கலாயோகியே. சாந்திநிகேதனில் எடுக்கப்பட்ட படமொன்றில், கலாயோகி ஒரு நாற்காலியில் இருக்க தாகூர் பக்கத்தில் நிற்கிறார். இதிலிருந்து தாகூர் கலாயோகியை எவ்வளவு கனம்பண்ண ஞார் என்பதுதெரியக்கூடியதாகவிருக்கிறது. கலாயோகி அமெரிக்காவுக்குப் போகத் தீர்மானித்தபோது, தாகூர் இவரைத் தனது அமெரிக்கநண்பருக்கு அறிமுகம் செய்து கடிதங்கள் எழுதிவைத்தார்.

கலாயோகி விரும்பியமாதிரி அலகபாத் பொருட்காட்சி முடிந்தபின் இந்தியாவில் தங்கவில்லை. 1912-ம் ஆண்டுக்கும் 1916ம் ஆண்டுக்கும் இடையில் பெரும்பாலான காலத்தை இங்கிலாந்திலேயே கழித்தார். இக்காலத்தில் பலநூல்களை எழுதிவிட்டார். முன்புபோல இவற்றைத் தாமே வெளியிடாது பல பதிப்பகங்களுமல்ல வெளியிட்டார். இந்தியக் கலைகளும் கைத்தொழில்களும் (1913) இந்து பொத்த புராணக் கதைகள் (1914) புத்தரும் புத்தரின் கொள்கைகளும் (1916) ராஜபுத்திர ஓவியங்கள் (1916) முதலியவையே இக்காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட முக்கிய நூல்கள். மேற் குறிப்பிடப்பட்ட நூல்களில் இந்தியக் கலைகளும் கைத்தொழில்களும் என்பது ஒரு முக்கிய நூலாகும். இந்தியக் கலைகள் பற்றிய ஒரு கையேடாக இதைக் கொள்ளலாம். வழக்கமான அடிக்குறிப்புக்களில் லாமல் சகலரும் படித்து விளங்கக்கூடிய முறையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதில் 225க்கு மேற்பட்ட விளக்கப்படங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆபரணங்களைப்பற்றிக் கூறும்போது யாழிப்பாணத்தில் காணப்படும் ஆபரணங்களைப்போல் வேறெங்கும் காணமுடியாதெனக் கூறியுள்ளார். (பக்கம் 155). இந்நாலீல்த் தமிழில் மொழிபெயர்த்தால் இந்துசமயம் இந்துநாகரிகம் முதலியவற்றைப் படிக்கும் மாணவருக்கு பேருதவியாயிருக்கும்:

“புத்தரும் புத்தர் போதனைகளும்” என்னும் நூலில் முக்கிய விஷயங்களில் இந்துசமயமும் பொத்தமும் ஒத்திருக்கின்றனவென்று இவர் கூறியிருப்பது (பக்கம் 219) சாதாரணமாக மக்கள் பொத்தத்தைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள கருத்துக்கு மாறுபட்டதாகும். இராஜபுத்திர ஓவியங்கள் என்னும் நூலில் அவை இந்து ஓவிய மரபைப் பின்பற்றி எழுந்தனவென்றும், முகாலயர் காலத்து ஓவியங்களுக்கு மாறுபட்டவையென்றும் ஜயந்திரிபற விளக்கியுள்ளார்.

தென்னேபிரிக்காவில் இந்தியர்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடிவிட்டு 1914-ம் ஆண்டு இங்கிலாந்து மார்க்கெமாக இந்தியா திரும்பியபொழுது காந்தியடிகளுக்கு ஸ்டெலில் ஒரு வரவேற்பவரிக்கப்பட்டது. இவ்வரவேற்பில்

எம். ஏ. ஜின்னு, சரோஜினிதேவி முதலியோருடன் கலா
யோகியும் பாராட்டுரை வழங்கியபின்னர், ஒரு சந்தர்ப்பு
பத்தில் சரோஜினிதேவி கலாயோகியை, இந்தியாவின்
தலையாய தூதுவர் (*Supreme Ambassador*) எனக் கூறியது
இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தியாவில் ஒரு கலைக்கூடத்தை தாபிக்க எடுத்த
முயற்சி கைகூடாது என்ற நிலையேற்பட்டபொழுது அமெரிக்காவிலிருந்து ஒரு அழைப்பு வந்தது.

11 அமெரிக்காவில் கலைப்பணியும் தத்துவ ஆராய்ச்சியும்

இந்தியாவில் ஒரு கலைக்கூடத்தைத் தாபிக்க எடுத்த முயற்சி கைகூடாத சமயத்தில் தான் அமெரிக்காவிலிருந்து அழைப்பு வந்ததெனக் கூறினாலும். இந்த அழைப்பை விடுத்தவர் டாக்டர் டென்மன் வால்டோ ரோஸ் (Dr. Denman Wald, Ross) என்பவர். இவர் பொஸ்ரன் நகரிலிருந்த சிறந்த கலைக்கூடத்தின் தர்மகர்த்தாக்களில் ஒருவர். ஒரு பேராசிரியராக விருந்ததோடு பெரிய செல்வந்தர்; சிறந்த கலாரசிகர். இவர், கலாயோகியை வண்டனில் அவர் (கலாயோகி) தாபித்த இந்தியக் கழகத்தில் சந்தித் தார். இவர் கலாயோகியின் கலைப்பொருள்களை வாங்குவதோடு, அவரை இப்பொருள்களுக்குக் காப்பாளராக நியமிக்கவும் முன்வந்தார்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் பொஸ்ரன் கலைக்கூடத்தைப்பற்றி சிறிது கூறுவது பொருத்தமாயிருக்கும். 1970-ம் ஆண்டில் அதன் நூற்றுண்டு விழாச் சம்பந்தமாக இருபெரும் தொகுதிகளாக வெளிவந்த சரத்திலிருந்து அதன் பழைய யையும் பெருமையையும் அறியக்கூடியதாகவிருக்கிறது. இங்கு ஏற்கனவே பண்டைய கிரேக்க, ரோம, எகிப்திய, பாரசீக, சீன, யப்பானிய கலைப்பொருள்கள் சேகரிக்கப்பட்டிருந்தன. சீன, யப்பானிய கலைப் பொருள்களுக்கு காப்பாளராகவிருந்தவர் யப்பானியப் பேரறிஞர் ஒக்ககூரககுச்சோ (Okakura kakusai). இவர் தாகூர், சகோதரி நிவேதித்தை ஆகியோரின் நண்பர்; ஆகிய ஒருமைப்பாட்டுக்காக அதிகம் உழைத்தவர்; கலாச்சார அடிப்படையில் ஆகியா ஒன்று (Asia is one) என்னும் கருத்துடையவர். இவரைத் தொடர்ந்து இவரைப் போன்ற கருத்துடைய கலாயோசிகி அங்கு சென்றது பொருத்தமானதே.

கலாயோகியின் கலைப்பொருள்கள் பொஸ்ரன் கலைக்கூடத்துக்கு சேர்க்கப்பட முன்னும், இந்திய கலைப்பொருள்கள் சில அங்கிருந்தன. இவை முன் கூறப்பட்ட யப்பானிய அறிஞர் போன்றவர்களால் சேகரிக்கப்பட்டனவ.

ஆனால் கலாயோகியின் பொருள்கள் சேர்க்கப்பட்டதின் னரே அவ்விடம் இந்தியக்கலைப் பாரம்பரியத்தைப் பிரதி பலிக்கும் கூடமாக மாறியது. இதன்பின்னரே அக்கலைக் கூடத்திலிருந்த ஆசிய பகுதி நிறைவெய்தியது. ஏனெனில் கலாயோகி கூறியிருப்பதுபோல் ஆசிய கலாச்சாரத்துக்கு எல்லாம் இந்தியாதான் ஊற்று.

கலர்யோகி செய்யவிருந்த ஆராய்ச்சிகளுக்கு அமெரிக்கா தகுந்தவிடமாக இருந்தது. அமெரிக்காவைப்போல் ஆராய்ச்சியாளருக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்துகொடுக்கும் தேசத்தை வேறொங்கும் காணமுடியாது. இதனாலேயே ஆராய்ச்சியாளர் அமெரிக்காவை நாடிச்செல்கின்றனர். இரண்டொரு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஏறக்குறைய எல்லா நோபல்பரிசில்களையும் அமெரிக்கவாசிகளே பெற்றனர். மேலும், புதுக்கருத்துக்களை வரவேற்க அமெரிக்கா தயங்குவதில்லை. இதனைச் சுவாமி விவேகானந்தருக்கும் அவருடைய சீடருக்கும் கிடைத்த வரவேற்பிலிருந்து நாமறியலாம்.

1917-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1921ம் ஆண்டு வரைக்கும் கலாயோகி இந்தியப் பெர்மிள்களுக்கு காப்பாராகவிருந்தார். 1922ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1933ம் ஆண்டு வரைக்கும் இந்தியக் கலைப்பொருள்களோடு, பாரசீகமக்மதியக்கலைப்பொருள்களுக்கும் காப்பாராகவிருந்தார். 1937 தொடக்கம் 1947ம் ஆண்டில் இறக்கும் வரைக்கும் இந்திய, பாரசீக, மகமதிய கலைப்பொருள்கள் சம்பந்தமான் ஆராய்ச்சியாளராகவிருந்தார்.

1917ம் ஆண்டில் கலைக்கூடத்தில் கலைப்பொருள்களை ஒழுங்காக வைக்கும் வேலையோடு தமது முக்கிய நூல்கள் என்றான ‘சிவநடனம்’ என்னும் நூலை வெளியிடும் வேலையிலும் ஈடுபட்டார். அமெரிக்காவில் இவர் வெளியிட்ட முதல் நூல் இதுவே. இந்நூல், காலத்துக்குக் காலம் கலாயோகி இந்தியக் கலை, கலாச்சாரம் சம்பந்தமாக எழுதிய பதினெண்கு கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகும். இதில் முக்கியமானது ‘சிவ நடனம்’ என்னும் கட்டுரையாகும். இக்

கட்டுரை முதன் முதலில் 1912-ம் ஆண்டில் திரு. ஜே. எம். நல்லசாமிப்பிள்ளை நடாத்திய ‘சித்தாந்த தீபிகை’ என்னும் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. திரு. நல்லசாமிப்பிள்ளையே இக்கட்டுரைக்கு வேண்டிய தமிழ் மேற்கோள்களை கொடுத்துதவியவர். இந்திய விக்கிரகங்களைப் பற்றிப் பல தொகுதிகளைக்கொண்ட ஒரு பெரும் நூலை எழுதிய திரு. ரி. ஏ. கோபிநாதராவ், நடராஜ விக்கிரகத்தைப்பற்றி எழுதுவதற்கு விஷயத்தைச் சேகரித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, கலாயோகி நடராஜ விக்கிரகத்தைப்பற்றி எழுதிய கட்டுரையைக் கண்டதும் அதனிலும் பார்க்க சிறப் பார்க்க தம்மால் எழுதமுடியாததை உணர்ந்து, கலாயோகியின் அனுமதிபெற்று தமது நூலில் அதனைச் சேர்த்துக் கொண்டார். சிவ நடனத்துக்கு கலாயோகி எழுதிய விளக் கத்தைப் பற்றி எழுத இங்கு இடம் போதாது. அதுபற்றித் தனியாக எழுதவேண்டும். இறைவனின் பஞ்சகிருத்தியத்தைப் பிரதிபலிக்கும் சிவ நடனத்தை விளக்கி கலாயோகி எழுதிய கட்டுரையே இந்தியக் கலைகளின் சிறப்பை உலகுக்கு முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்தியது. கலாயோகி பற்றி நினைக்கும்பொழுது நமது மனக்கணமுன் முதல்வருவது அவர் சிவநடனம் பற்றி எழுதிய கட்டுரையே. இந்திய அரசாங்கம் கலாயோகியின் நூற்றுண்டையொட்டி வெளியிட்ட முத்திரையில் கலாயோகியின் பக்கத்தில் நடராஜ உருவும் காணப்படுகிறது. அமெரிக்க இந்திய ஒத்துழைப்பால் வெளிவந்த கலாயோகியின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் படத்துக்கும் “சிவநடனம்” (*Dance of a shiva*) என்னும் பெயரே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உலகெங்கும் சிவநடனத்தின் பெருமையை அறியச்செய்த கலாயோகியை தமிழ் மக்கள் எப்பொழுதும் மனதில் வைத்து பூசிக்கக் கடமைப்பட்டவர்.

சிவநடனம் பிரெஞ்சு மொழியிலும் வெளிவந்தது. இந்நாலுக்கு முன்னுரை எழுதிய ரேபேயின் ரேலன்ட் (*Komalai Rollana*) ஒரு பிரெஞ்சு அறிஞர். இலக்கியத்துக்கு நோபஸ்பரிசு பெற்றவர். முதலாம் யுத்தகாலத்தில் யுத்தத்துக்கு எதிராகப் பிரசாரம் செய்தபடியால் நாடுகடத்தப்

பட்டவர். அறிஞர் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கு எப்பொழுதும் உரிமையுள்ள என்னும் பிரகடனத்தைத் தயாரித்து உலக அறிஞர்களின் கையொப்பத்தோடு வெளியிட்டவர். இப்பிரகடனத்தில் ஆசியாவிலிருந்து கையொப்பமிட்டவர்கள் ரவீந்திரநாததாஸரும், கலா யோகியுமே.

1920-ம் ஆண்டில் கலைக்கூடத்துக்கு பொருள் சேகரிக்கும்பொருட்டும், கலைபற்றிமேலும் ஆராய்ச்சி செய்யும் பொருட்டும் கலாயோகி ஒரு உலகப்பிரயாணத்தை மேற்கொண்டார். இப்பிரயாணத்தின்போது யப்பான், கம்போடியா, யாவா, மலேசியா முதலிய இடங்களுக்குப்போன்றும், இவ்விடங்களுக்குப் போன்றன் நோக்கம் தான் வெளியிடவிருந்த ‘இந்திய இந்தோனேஷிய கலை’ என்னும் நூல் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சியைச் செய்வதற்கெனக் கருதலாம்.

இப்பிரயாணத்தில் இலங்கைக்கும் வந்தார். இலங்கையில் கலை சம்பந்தமான சுற்றுப் பிரயாணம் செய்ததோடு சொற்பொழிவுகளும் ஆற்றினார். இலங்கை ரேயல் ஏசியாற்றிக் கழகத்தின் (*Royal Asiatic society*) ஆதரவில் சேர். பொன்னம்பலம் அருணசலம் தலைமையில் ‘இந்திய ஓவியங்கள்’ என்னும் பொருள் பற்றி சொற்பொழி வாற்றினார். ஆனந்தாக் கல்லூரியில் ‘பண்டைய சிங்களக் கலை’ என்னும் விஷயம் பற்றிப் பேசினார்.

1922-ம் ஆண்டில் உலகப் பிரயாணத்தை முடித்துக் கொண்டு பழையபடி கலைக் கூடத்தில் தமது கடமைகளை ஆரம்பித்தார். கலைக்கூடத்திலிருந்து பொருட்களைப் பட்டியல் படுத்துவதும், அங்கு காணப்படும் சிறந்த கலைப் பொருட்களைப் பற்றிக் கலைக் கூடச் சஞ்சிகைக்கு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதுவதும் இக்காலத்தில் அவராற்றிய முக்கிய பணிகளாகும். இப்பணிகளுக்கெல்லாம் அவருடைய பன்மொழிப் புலமை மிகவும் உதவியாயிருந்தது. அதுபற்றிச் சிறிது இங்கு கூறுவது பொருத்தமாயிருக்கும். விக்கிளில் கல்லூரியில் படித்தபொழுது தாயாரின் விருப்

பப்படி கிரேக்கம், லத்தீன் பாண்டிகளைக் கற்றுக்கொண்டார். வண்டன் சர்வகலாசாஸையில் படிக்கும்பொழுது உயர்விஞ்ஞானம் கற்கும் மாணவர் படிக்கவேண்டிய பிரஞ்சு, ஜெர்மன் பாண்டிகளைக் கற்றுக் கொண்டார். இலங்கையில் கடமையாற்றியபொழுது தமது சொந்தப் பாண்டியாகிய தமிழையும், சிங்களக்கலை ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய சிங்களம், பாளி, சமஸ்கிருதம் முதலிய பாண்டிகளையும் கற்றுக்கொண்டார். இராஜபுத்திர ஓவியங்களை ஆராய்ந்தபொழுது இந்திமொழியையும் ஓரளவு கற்றார். பாரசிக, மகமதிய கலைகளை ஆராய்வதற்கு பேர்ஷியன் மொழியையும், அரபு மொழியையும் கற்றார். மேலே கூறப்பட்டவற்றுள் முக்கிய மொழிகளில் காணப்படும் நூல்களை பிறருதவியின்றி தாமே படித்து விளங்கக்கூடிய அறிவைப் பெற்றிருந்தார். இப் பன்மொழியறிவு கலை ஆராய்ச்சிக்கு மாத்திரமல்லாமல் பின்னர் அவர்காற்றிய தத்துவ ஆராய்ச்சிக்கும் உதவியளித்தது.

கலைக்கூடத்திலிருந்த பொருள்களை ஆறு பட்டியல்களாக வெளியிடத் திட்டமிட்டு ஐந்தாக வெளியிட்டார். அந்தப் பட்டியல்களின் விபரம் வருமாறு: (1) பொது அறிமுகம், (2) சிறபம், (3) சமண ஓவியங்களும் கையெழுத்துப் பிரதிகளும், (4) இராஜபுத்திர ஓவியம், (5) முகலாய ஓவியம்.

கலைக்கூட சஞ்சிகைக்கு 1917-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1947-ம் ஆண்டு வரைக்கும் 61 கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொண்ட பொருள்களைப் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து பார்த்து - சரித்திரம், சமயம், கலைகட்டுரையை எழுதினார். ஒவ்வொரு கட்டுரையும் உன்னதமானதாயும் பூரணமானதாயும் காணப்பட்டு கிறது.

இவற்றை விட இந்தியக்கலைபற்றி ஒரு கையடக்கமான நூலை (A Portfolio) விளக்கப்படங்களுடன் வெளியிட்டார்.

அமெரிக்காவிலிருந்துகொண்டு உலகத்தின் பலபாகங்களிலும் கலை கலாச்சாரம் சம்பந்தமான சஞ்சிகை

கஞ்சன் தொடர்பு வைத்திருந்தார். பல்வேறு சஞ்சிகை கஞ்சுக்கும் வாழ்நாளில் நானூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளும் புத்தக மதிப்புரைகளும் எழுதியுள்ளார். இவையெல்லாம் பொருள் பொதிந்தவையாகவும், புதுக் கருத்துக்கள் கொண்டவையாகவும் காணப்படுகின்றன. இவர் கட்டுரைகள் வெளிவந்த நாடுகள் இந்தியா, இலங்கை, இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஜூர்மனி, வின்லன்ட், சவீடின், போர்த்துக்கல், ரூமேனியா முதலியவையாகும். கலா யோகியின் 65-ம் ஆண்டு நிறைவையொட்டி இக்கட்டுரைகளின் விபரமான அட்டவணையொன்று ஆர்ஸ் இல்லாமிக் கா (*Ars Islamica*) என்னும் சஞ்சிகையில் வெளிவந்துள்ளது. மலேசியா வாசியான திரு. எஸ். துரைராசசிங்கமும் ஒரு அட்டவணையை தயாரித்துள்ளார். இலங்கையில் கலா யோகி வசிந்தகாலத்தில் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கடிதங்கள், கட்டுரைகளின் அட்டவணையை ஜேம்ஸ் கிறவுசு (*James Crouch*) என்னும் அவுஸ்திரேலியப் பேராசிரியர் தயாரித்து இலங்கைச் சரித்திர சமூகவியல் சம்பந்தமான சஞ்சிகையில் *The Ceylon journal of Historical and Social studies New series Voll III No. 2*) வெளியிட்டுள்ளார்.

இவர் இவ்வளவு பாரிய வேலைகளை எப்படிச் செய்து முடித்தாரென்ற கேள்வி எழுகின்றது. இதற்கு இவரை நன்கு அறிந்த ஓர் அமெரிக்கர் பின்வருமாறு விடையிறுத்துள்ளார். “இவர் தம் வாழ்நாளில் இருவருடைய வேலையைச் செய்துள்ளார். இவர் நாள்தேர்தாமும் கடைப்பிடித்து வந்த ஒழுங்குமுறையே எல்லோரும் வியப்பட்டையத்தக்க அளவில் பிரமாண்டமான வேலைகளைச் செய்து முடிக்க வைத்தது. காலை ஐந்தரை மணி தொடக்கம் ஒன்பது மணி வரைக்கும்-அதாவது பொஸ்ரனுக்கு போகும் வரைக்கும் வீட்டில் படித்தல் எழுதுதல் செய்தார். கலைக்கூடத்தில் பிற்பகல் நால்வரை மணிவரைக்கும் வேலை செய்தார். மாலைவேளைகளில் காலநிலை இடங்கொடுத்தால் சிறிதுநேரம் தோட்டத்தில் வேலை செய்வார். அது முடிந்ததும் இரவு பத்துமணிவரை படித்தல், எழுதுதல் முதலியவற்றில் ஈடுபட்டார்.”

இங்கு, கலாயோகிக்கு தோட்டக்கலையிலிருந்த ஈடுபாட்டைக் குறிப்பிடுவது டொருத்தமாயிருக்கும். இவர் சிறு பையனை இருந்தபொழுது தாயாருடனும், சிறிய தாயாருடனும் தோட்டவேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார். சர்வ கலாசாலையில் தாவர சாஸ்திரத்தை ஒருபாடமாகக் கற்றார். பொஸ்ரன் நகரத்தில் சிறிதுகாலமிருந்தபின் அந்நகருக்கு அருகிலிருந்த நீட்காம் என்னும் நாட்டுப்புறத் தில் ஒரு வீட்டிலிருந்துவந்தார். அவ்வீட்டுக்கு அருகில் ஒரு தோட்டத்தை அமைத்திருந்தார். அத்தோட்டத்தில் அரிய பூச்செடிகள் வளர்க்கப்பட்டன. சில செடிகளை கண்ணுடி அறைகளில் வைத்திருந்தபடியாக அவை கால நிலையால் தர்க்கப்படாமல் எப்பொழுதும் பூத்துக்கொன்றிருக்கும்.

1927ம் ஆண்டில் இந்திய கலை சம்பந்தமான ஒரு முக்கிய நூலை வெளியிட்டார். அதுதான் 'இந்திய, இந்தோனேசிய கலையின் சரித்திரம்' என்பதேயாகும். இந்நால் ஜூர் மன் மொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் ஒரே காலத்தில் வெளிவந்தது. இதில் இந்திய நாகரிகம் - விசேஷமாக இந்தியக் கலை இலங்கை, பர்மா, சீயம், சுமத்திரா, ஜாவா, மலேசியா முதலியவிடங்களில் பரவிய வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது. ஆசிய நாகரிகத்திற்கு இந்தியாதான் ஊற்று (Source) என்னும் கலாயோகியின் கூற்றை இந்நால் நன்கு விளக்குகிறது. இந்நாலில் கொழும்பு பொன்னம்பலவாணேசவரர் கோயிலைப்பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது: கலாயோகி தமது மைத்துஞர் சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதனுக்கு இக்கோயில் கட்டப்படும் முறையைப் பற்றி விசாரித்தெழுதிய கடிதத்துக்கு அவர் எழுதிய விடை இங்கு இடம்பெற்றுள்ளது. (பக்கம் 125)

அமெரிக்காவில் ஹார்வர்ட், பிரின்ஸ்ரன் முதலியசர்வகலாசாலைகளிலும் கலைக்கூடங்களிலும் காலத்துக்குக் காலம் இந்தியக்கலை, கலாச்சாரம், சமயம் முதலிய விஷயங்களைப்பற்றி கலாயோகி விசேஷ சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தினார். அவை “கலையில் இயற்கையின் திரிபு” (*The Transformation of nature in Art*) 1935, கலைப் பொருட்களை

அமெரிக்காவில் கலைப்பணியும் தத்துவ ஆராய்ச்சியும் 73

formation of nature in Art) -1935, 'கலைப் பொருட்களைக் காட்சிக்கு வைப்பதேன்' (Why Exhibit works of Art) 1943, 'சொற் சித்திரமும் நினைவுச் சித்திரமும்' (Figures of Speech and Figures of Thought)-1946 போன்ற நூல்களாக வெளி வந்தன. "கலைப் பொருட்களைக் காட்சிக்கு வைப்பதேன்" என்னும் கட்டுரையில் கலைக்கூடங்கள் பற்றிய சில முக்கிய விஷயங்களை கூறியுள்ளார். கலைக்கூடங்களில் காணப்படும் பொருள்கள் ஒரு காலத்தில் மக்களால் உபயோகிக்கப் பட்டவை. அவை உபயோகிக்கப்பட்டிருந்த இடங்கள் அழிந்தபோகவே அவை பாதுகாப்புக்காக கலைக்கூடங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. கலைக்கூடங்களின் கடமை அவற்றைப் பாதுகாப்பதோடு, மக்களுக்கு அவற்றைப்பற்றிய அறிவையும் புகட்டுவதாயிருக்கவேண்டும். அதனைச் செவ்வனே செய்வதற்குக் கலைக்கூடங்களில் வழிகாட்டி களாகவிருப்போர் சரித்திரம், சமயம், சிற்பம் முதலிய துறைகளில் அறிவுடையவர்களாயிருக்கவேண்டும்.

கலாயோகி பலவிடங்களில் சொற்பொழிவுகளாற்றி ஞானக் கூறினாலும். அச் சொற்பொழிவுகள்பற்றி மூவர்-ஒருவர் இந்தியர், இருவர் அமெரிக்கர்-கூறியுள்ள அபிப்பிராயங்களை இங்கு தருகின்றேன். இப்பொழுது அண்ணுமலை சர்வகலாசாலையில் உபவேந்தராகவிருக்கும் டாக்டர் சந்திரசேகரன் கூறியவை பின்வருமாறு: "அவர் இந்தியக் கலைபற்றி ஆற்றிய சொற்பொழிவு பொருள் பெர்திந்ததாயும், அறிவு புகட்டுவதாயும், இந்தியாவின் பல பாகங்களையும் இடையிடையே குறிப்பிடுவதாயும், சமஸ்கிருத பதங்கள் இங்கும் அங்கும் கலந்ததாயுமிருந்தது. இந்தியரையும் தவிர, சபையிலிருந்த மற்றையோருக்கு அது அப்பாற்பட்டதாயிருந்தது. இளம் மாணவனுகளிருந்த எனக்கு இப்படியொருவர் இந்தியக் கலையைப்பற்றி அழகாக எடுத்துக் கூறுவதை எல்லோரும் அமைதிபாகவும் கவனத்தோடும் கேட்பதைப் பார்க்க பெருமிதம் ஏற்பட்டது. அவர்கூறுவது தங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாயிருந்த போதிலும்,

அவர் நிறை கல்வியால் வசீகரிக்கப்பட்டிருந்தனர். கல்வி மாண்களுக்குரிய தேஜஸ் அவரிடம் காணப்பட்டது.”

அமெரிக்க மாணவர் ஒருவர் சூறியிருப்பது:- “1930ம் ஆண்டு கலெக்கூடத்தில் அவர் இந்தியக் கலைபற்றி நிகழ்த் திய தொடர் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டவர்கள் அந்த அனுபவத்தை மறக்கமாட்டார்கள். குறிப்பெடுக்க நாங்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. முன்னரே அவை எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன, அந்த இருட்டறையில், புனர்க்கத்துக்கு மத்தியில், எங்கள் கவனம் ஒன்றன்பின் ஒன்றுக்க காட்டப்பட்ட சிற்பங்களால் ஈர்க்கப்பட்டது. சொற்பொழிவாளருடைய அமைதியான சாரீரமும், வரர்த்தைகளும் எங்களை ஒரு புது உலகத்துக்கு அழைத்துச் செல்கின்றன. அவர் சூறியது கலைபற்றிய விமர்சனம் போல்ளாமல் உபதேசமாயிருந்தது.”

ஒரு அமெரிக்கக் கலைஞர் சூறியிருப்பது:- “ஒருமுறை அவருடைய பேச்சை பொஸ்ரனில் கேட்டேன். அவருடைய பேச்சு விஷயத்தோடு தொடர்புடையதாயும், கடின பிரயோகங்களல்லாததாயும் ரசிக்கக்கூடியதாயும் இருந்தது. அங்கிருந்த கல்விமாண்களும், இந்திய சமூகத்தினரும் அவருடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் கவனமாகக் கேட்டனர். இன்னுமொருமுறை அவருடைய பேச்சைக் கேட்டேன். அதுவும் கவர்ச்சிகரமாகவிருந்தது. அமெரிக்காவில் சிறந்த பத்துக் கட்டுரையாளர்களில் (Essayists) இவரும் ஒருவராகக் கணிக்கப்படுவதாக ஒரு சஞ்சிகையில் படித்தேன்.”

1930ம் ஆண்டு வரையில் சிந்துவெளிப் பள்ளத்தாக்கில் நடைபெற்ற அசம்வாராய்ச்சியில் பொஸ்ரன் கலெக்கூடத்தையும் பங்குபெறச் செய்தார். இதனால் கலெக்கூடத்துக்குச் சிந்து வெளி நாகரிகம் சம்பந்தமான 5000க்கு மேற்பட்ட முத்திரைகளும் மட்பாண்டங்கள் முதலியன வும் கிடைத்தன.

கலாயோகி ஆங்கிலத்தில் ஒரு கவிஞராகவுமிருந்தார். இவர் எழுதிய கவிதைகளுக்கு இவருடைய நண்பர் எரிக்

ஜில் (Eric Gill) என்பவர் எழுதிய சித்திரங்கள் அழகுக்கு அழகு ஊட்டுபவையாகக் காணப்படுகின்றன. இவர் வரை தலிலும் ஓவியம் தீட்டுவதிலும் திறமை பெற்றிருந்தார். யக்ஷரைப்பற்றிய இவரின் நூலுக்கு இவரே திறம்படச் சித்திரம் வரைந்துள்ளார்.

இலங்கை, இந்தியா, இங்கிலாந்து முதலியநாடுகளில் இருந்த காலங்களில் கலாயோகி இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தில் ஆர்வங் கொண்டிருந்ததை நாம் முன்பு கவனித தோம். எழுத்தின் மூலமும் பேச்சின்மூலமும் தமது ஈடுபாட்டைக் காட்டினாராழிய நேரடியாக சுதந்திரப்போராட்டத்தில் ஈடுபடவில்லை. அப்படியிருந்தும் இங்கிலாந்தில் இருந்தகாலத்தில், உலகப் பிரசித்திபெற்ற ஸ்கோர் லன்ட்யாட் இரகசியப் பொலிசார் இவரைக் கண்காணித்து வந்தனர். அமெரிக்காவுக்குப் போகவிருந்த சமயத்தில் இவரைப் பல கேள்விகள் கேட்டனர். இதனால் இவர் அமெரிக்காவுக்கு ஒரு சங்கிதக் கோட்டியுடன் பேரனதாகத் தெரிகிறது.

அமெரிக்காவிலிருந்துகொண்டும் இந்திய சுதந்திர இயக்கத்துக்கு உதவிசெய்து வந்தார். இந்தியாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்குமிடையில் நல்லுறவை வளர்ப்பதற்காக 1924ம் ஆண்டில் நியூயோர்க் நகரில் நிறுவப்பட்ட தாபனத்துக்கு தலைவராகத் தெரிவிசெய்யப்பட்டார். இரண்டாவது யுத்தகாலத்தில் இந்திய சுதந்திரத்துக்காக உழைக்கும் பொருட்டு அமெரிக்காவில் தேசியரீதியில் அமைக்கப்பட்ட சபைக்கு கலாயோகி தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். இந்திய சுதந்திர இயக்கத்துக்கு ஆதரவாகவும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் அடக்குமுறையைக் கண்டித்தும் அமெரிக்க பத்திரிகைகளுக்கு பல கடிதங்கள் எழுதினார். 1947ம் ஆண்டில் அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற இந்திய சுதந்திரத்தினக் கொண்டாட்டத்தில் பெரும்பங்கெடுத்தார்.

கலாயோகி தமது கடைசி பதினைந்தாண்டுகளில் ஒப்பியல் முறையில் சமயங்களை ஆராய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தாரென அவரது மனைவி கூறியுள்ளார். ஆனால் ஒப்பியல்

ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய மனப்பான்மை இலங்கையிலிருந்த காலத்திலிருந்தே அவரிடம் காணப்படுகிறது. இலங்கையிலிருந்த காலத்தில், தலதாமாளிகைக்கு அருகில் ஒரு கிறிஸ்தவ ஆலயம் கட்டப்படவிருப்பதைக் கண்டித்து பத்திரிகைக்கு ஒரு கழிதமெழுதினார். அக்கடிதத்தில் தாம்மதக் காற்ப்புக்கொண்டு அக்கடிதத்தை எழுதவில்லையென்றும், இடப்பொருத்துமின்மை பற்றியே எழுதியிருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். மேலும், மதவெறி காரணமாகவும் அறியாமை காரணமாகவும் மதங்களுக்குள் ஏற்றத் தாழ்வு காணப்போரிடத்து, அமெரிக்க அறிஞரான தோரோ (Thor eau) வைப்போல் தமக்கும் அனுதாபமில்லையெனக் கூறியுள்ளார். தோரோவுக்கு நவநாகரிக வாழ்வு பிடிக்காத தினால், காட்டுப்புறத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். எமெர்சன் என்னும் அறிஞரைப் போல் தோரோவும் இந்துசமய நூல் களான உபநிடதங்கள், கீதை முதலியவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். வால்டன் (Walden) என்னும் நூலையும் காந்தியடிகளின் சர்வோதயக் கொள்கைக்கு வித்திட்டரஸ்கின் (Kuskin) என்னும் அறிஞரின் நூல்களையும் கலாயோகி படித்திருந்தாரென்பது அவர் இலங்கைப் பத்திரிக்கைகளுக்கு எழுதிய கடிதங்களிலிருந்து அறியக்கிடக் கிறது.

கலைப்பணிசெய்து வந்த முப்பதாண்டு (1903-33) காலத்திலும் சமய ஆராய்ச்சியிலிரும் ஈடுபட்டிருந்தார். வளென்னில் அவர் ஆராய்ந்த கலைகளைல்லாம் - இந்து, பெளத்த, சமண, கிறிஸ்த, இஸ்லாமியகலைகள்-சமய சம்பந்தமானவையே. இவற்றிற்கு மேலாக சமய சம்பந்தமான சில நூல்களை எழுதினார், நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட “இந்து, பெளத்த புராணக்கதைகள்”, “புத்தரும் புத்தர் கொள்கைகளும்” என்பவை இக்காலத்தில் எழுதப்பட்டவையே. புராணக்கதைகள் பற்றிய நூல், இவருக்குப் புராணங்கள் இதிகாசங்களிலிருந்த ஆட்சியை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. பிற்காலத்தில் புராண சம்பந்தமான விஷயங்களுக்கு (உதாரணமாக பிரயனம், வில்வித்தை) கிறந்த விளக்கம் கொடுத்துள்ளார்.

புத்தரும் புத்தர் கொள்கைகளும்' என்னும் நூலில் புத்தர் சரித்திரத்தையும் புத்தசமயத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளான ஹீனயானம், மகாயானம், சென் (Zen) பெளத்தும் முதலியவற்றைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்திருப்பதோடு பெளத்தத்துக்கும் இந்து சமயத்துக்கும் உள்ள தொடர்பை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இந்து சமயத்துக்கும் பெளத்தத்துக்குமுள்ள தொடர்பு கத்தோலிக்க மதத்துக்கும் புரோட்டஸ்தாந்து மதத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு போன்றதெனக் கூறியுள்ளார். பிற்காலத்து பெளத்தர்-அதுவும் தேரவாத பெளத்தர்-கூறுவதுபோல் பெளத்தத்தில் அநாதமகோன் கைக்கு இடமில்லையென்பது கலாயோகி கருத்து. இவர் கருத்தை பெளத்தத்தை ஆராய்ந்த மேல்நாட்டு அறிஞரும், ஆதரித்துள்ளனர். டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் இலங்கையில் புத்தரைப்பற்றி ஒரு விசேட சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியபொழுது, புத்தர் இந்துசமயத்தைச் சீர்திருத்த வந்தவரேயொழிய டதுச்சமயத்தைத் தாபிக்க வரவில்லையெனக் கூறினார். இவர் கருத்துக்களை மறுத்து, முன்னான் பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா இலங்கைப் பத்திரிகைகளுக்கு ஒருகடிதம் எழுதினார்.

சென். பெளத்தத்தை சீனதேசத்துக்குக் கொண்டு சென்றவர் காஞ்சியைச் சேர்ந்த போதித்தரமர் என்னும் புத்தபிக்கு என்பர். சென். பெளத்தத்துக்கும் சித்தர் மார்க்கத்துக்கும் ஒற்றுமையுண்டு. போகர் என்னும் சித்தர் சிஞவைச் சோந்தவரென்பார்.

இப்பியல் ஆராய்ச்சிக்கு வேண்டிய பல்லவரு சமயநூல் கலைக் கற்றுக்கொண்டதை இங்கு கவனிப்பது பொருத்த மாயிருக்கும். இந்து சமயத்துப் பிரஸ்தான திரயங்களான (முக்கியமுன்று நூல்களான) வேதங்கள், உபநிடதங்கள், கிடை என்பவற்றை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்துள்ளார். வேத காலத்து சமஸ்கிருதம் (Vedic Sanskrit) பிற்காலத்துசமஸ்கிருதிலிருந்து யிகவும் வித்தியாசமானது. இப்படியிருந்தும் அப்பாலையைத் திறம்பாடக்கற்று வேதங்களுக்குப் புத்துரை கண்டார். கிழும் (Hume) என்பவர் பதின்மூன்று முக்கிய உபநிடதங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து ஒரு தொகுதியாக வெளியிட்டுள்ளார். இந்துநூலில் ஒவ்வொ

வெராரு பக்கத்துக்குமிடையில் வெள்ளைத்தாள்களை வைத்து கலாயோகி இரு தொகுதிகளாக கட்டிவைத்துக் கொண்டார். இத்தாள்களில் அம்மொழிபெயர்ப்புக்கு பலதிருத் தங்களைக் குறித்துள்ளார். இத் திருத்தங்கள் அவரின் பெரும் புலமையைக் காட்டுவதாகக் கூறப்படுகிறது. கீதை இந்துசமயத்தின் சிறந்த நூல் என்பது இவர்களுத்து. இதுபற்றி இவர் கூறியிருப்பது: “இந்தியாவில் வெளிவந்துள்ள எல்லா நூல்களிலும் மிக முக்கியமான நூலான பகவத் கீதையை இங்கு விச்சடமாகக் குறிப்பிட வேண்டும். பதினெட்டு அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இந்நூலை ஒரு மதப்பிரிவின் (*Sectarian*) நூலாகக் கொள்வது பிழையாகும். இந்துமதத்தைச் சேர்ந்த புல பிரிவினரும் இந்நூலை தினசரிப் பாராயணத்துக்குரிய நூலாகக் கொள்கின்றனர். இதன்பொருட்டு நூல் முழுவதையும் மனப்பாடம் செய்யும் வழக்கமிருந்து வருகிறது. வேதங்கள், பிராமணங்கள், உபநிடதங்களின் சாரமாக இதனைக் கொள்ளவேண்டும். இந்நூல் பிற்காலச் சமய வளர்ச்சிக்கு மையமாக அமைந்துள்ளது. மேலும் போலிச்சரித்திரபுருஷர்களான சிருஷணையும், அருச்களையும், அக்கினியும் இந்திரனுமாகக் கொள்ளவேண்டும்”.

கலாயோகி இந்துசமய, பெளத்த நூல்களைப் படித்ததுக்கோல் மறு சபை நூல்களையும், சிறப்பாக அநுபூதி மாண்களின் நூல்களையும் படித்துள்ளார். கிரேக்க தத்துவ ஞானிகளான பிளாட்டோ, அரிஸ்டோட்டில் முதலியவர்களின் நூல்களை கிரேக்கி மொழியிலும் புளோற்றினகடையதும் (*Platonic*), அவர் வழிவந்த ரோமன் கத்தோலிக்க அநுபூதியான்களினதும் நூல்களை லத்தீன் மொழியிலும், எக்காட் (*Weister Eckhart*) என்பவரின் நூல்களை ஜூர் மன பொழியிலும், அவரின் சமகாலத்தவரும் நண்டருமான கெரேனன் (*Guernon*) நூல்களை பிரெஞ்சு மொழியிலும், நூமி (*Rumi*) என்னும் சூவியின் நூல்களை அரபு மொழியிலும் படித்தார்.

இவர் பலவேறு நூல்களைப் படித்தது பற்றியும் அவற்றைப் பயன்படுத்திய முறைபற்றியும் ஜீ. பி. ஹோனர் (*J. F. Horner*) என்னும் அறிஞர் கூறியிருப்பது பின்வரு

மாறு: “ஆனந்தகுமாரசவாமி அவர்களை அதிமேதை அல்லது வித்தகர் என்றழைப்பது பொருத்தமாயிருக்கும். அவர் தனது அபாரமூலையின் சக்தியை மெய்ப்பொருள் காண்பதில் செலுத்தினார். இதுவே அவரின் வாழ்க்கை இலட்சியமாகவிருந்தது. அவர் தனது அயராதஉழைப்பையும், பல நூற்கணக்கான மூலையின் ஆற்றலையும் இந்த நோக்கத்துக்கே பயன்படுத்தினார். அவர் தானறிந்த விஷயங்களை தேவைக்கேற்றபடி மிரித் தும் ஒன்று சேர்த்தும் பார்க்கப் பழகியுமிருந்தார். அவர் பல விஷயங்களையும் பல நூல்களையும் படித்தபோதிலும், அவர் மனதில் குழப்பத்துக்கிடபேயில்லை. எல்லாவற்றையும் சீர்ப்படுத்திவைத்திருந்தார். இதனால் அவர் ஒரு நடமாடும் கலைக்களஞ்சியபாக விளங்கினார். அவரைப்போல் பல்துறைகளிலும் பாண்டி தியம் பெற்றவரைக் காண முடியாது.

“அவர் தமது அறிவை பல துறைகளிலுமிருந்து பெற்றுக் கொண்டார். இதற்கு அவருடைய பலமொழிப் பயிற்சி உதவியாயிருந்தது. இதனால் அவர் மொழிபெயர்ப் பாளரை நம்பி இருக்க வேண்டிய நிலைமையேற்படவில்லை. தேவைப்படும்போது தாமே மொழிபெயர்த்துக்கொள்வார். அவரின் மொழிபெயர்ப்புக்களின் அழகுதான் என்னே! அவர் ஒரு பந்தியை மொழிபெயர்த்தாலென்ன அல்லது ஒரு சொல்லை மொழிபெயர்த்தாலென்ன அது மிகவும் பொருத்தமாயிருக்கும். இதனால், அவர் ஒரு நாளையேனும் முழுதாக மொழிபெயர்க்கவில்லையேயென்ற குறையிருந்துதான் தீரும்.

“அவர் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் எந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாலும் அதற்குப் பொருத்தமான, கவர்ச்சி கரமான விடை கிடைக்காமல்போகாது. நாம் கேட்கும் கேள்விகளை உயர்நிலையில் வைத்துமறுமொழி கொடுப்பார்.”

இப்பொழுது இந்தியாவில் சுயத் துறையில் ஹூரே கிருஷ்ண, ஆழ்ந்த தியானம் போன்ற பல புதிய இயக்கங்கள் கணப்படுகின்றன. ஆனால் கலாயோகி சமயம்பற்றி

பல நூல்களைப் படித்தும் பலவாறு சிந்தித்திருந்தும், ஒரு புதிய சித்தாந்தத்தை ஏற்படுத்த விரும்பவில்லை. அவர் இது விஷயமாகக் கூறியிருப்பது பின்வருமாறு:

“கலைத்துறையிலோ, சமயத்துறையிலோ சொல்ல வேண்டியதெல்லாம் சொல்லியாய்விட்டது. புதுக்கச்சொல் வதற்கு ஒன்றுமில்லை. நமது கடமை சொல்லப்பட்ட வற்றை சிந்தித்து, தெளிந்து அதன்படி வாழ்வதே.” இதுபோன்ற கருத்துடையவர்களை பாரம்பரியவாதிகள் (*Traditionalists*) என்பர். இவர்களில் கலாயோகிக்கும், பிரெஞ்சு அறிஞர் ஹென்னேன் ((*Gounon*) என்பவருக்கும் முக்கிய ஒற்றுமையுண்டு. சேர் இராமநாதன் ஹிப்பெட்ஜேன் (*Hibbet Journal*) என்னுஞ் சஞ்சிகையில் எழுதிய கட்டுரையான்றில் மேனூட்டு விஞ்ஞானத்தை அறியாமைபாற பட்ட அறிவு (*Western Science is ignorant knowledge*) எனக் கூறியுள்ளார். இதற்கு ஹென்னேன் தனது “மேற்கும் கிழக்கும்” (*East and West*) என்னும் நூலில் சிறந்த விளக்கம் கொடுத்துள்ளார். “விஞ்ஞானம் பஞ்சபூதங்களின் செயல்களை விளக்குவதால் ஒருவகை அறிவு ஏற்படுகிறது. ஆனால் ஆத்மீக விஷயங்களைப்பற்றி அது ஒன்றும் கூருத படியால், அது அறியாமை பாறப்பட்ட அறிவாகும்.”

இந்துக்கள் காலதேச வர்த்தமானத்தைக் கடந்த உண்மைகளை சான்றன தர்மமென்றனர். இச்சான்றன தர்மத்தை ஆங்கிலத்தில் ‘பெரினியல் பிலோசபி’ (*ierenial Philosophy*) என்பர். இதை ஆராய்ந்தவர்கள் பலநாட்டு பலசமய ஞானிகள் வாழ்க்கையிலும் ஓர் ஒரு நூற்றுமையைக் காண்கின்றனர். இதுபற்றி கலாயோகி, பல சமயங்கள் ஒரு பாஷையின் பல்வேறு பிரதேசவழக்குகள் (*Dialects of the same Language*) போன்றவையென்றும், ஒரே சிகரத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் பல்வேறு நூழிகளைச்சொல்லும் (*different paths leading to the same summit*) கூறியுள்ளார்.

ஆங்கிலத்தில் சிறந்த நாவலாசிரியரும் சமயத்துறையில் பல ஆராய்ச்சிகளை செய்தவருடான் அல்டஸ் ஹக்ஸலி (*Aldous Huxley*) ‘பெரினியல் பிலோசபி’ என்னும் நூலை

வெளியிட்டுள்ளார். இந்நாலில் பல தலைப்புக்களில் பல நாட்டு ஞானிகள் அநுபூதிமான்களின் கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளார். விததோல்பெரி (*Whittall A perry*) என்பவர் ஆயிரம் பக்கங்கள் கொண்ட இன்னெரு நூலை (*Treatise on Traditional Wisdom*) வெளியிட்டுள்ளார். ஆனால் இந்நால்களில் தமிழ்நாட்டு அநுபூதிமான்களின் கருத்துக்கள் இடம்பெறவில்லை. பொருத்தமான கருத்துக்கள் இல்லாமலில்லை. அப்படியிருந்தும் அவை இடம்பெறுமைக்குக் காரணம் அவை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் படாமையாகும். சில நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருந்தாலும் அவை கிடைப்பது அரிதாய்விட்டது. சேர். பொன்னம் பலம் அருணசலம் திருவாசகம், தாயுமானவர் பாடல்கள் முதலிய நூல்களிலிருந்து சில பகுதிகளையும், திருமுருகாற் றுப் படையையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். கலாயோகி இந்நாலை தமது நூலென்றில் மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார். சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அமெரிக்காவில் செய்த பிரசங்கங்களின் சார்யாகவிளங்கும் “‘மேல்நாட்டு மக்களின் ஆத்மீக வாழ்வு’” (*Culture of the soul among the Western Nation*) என்னும் நூலில் சைவசித்தாந்த உண்மைகளை திருவாசகம், தாயுமானவர் பாடல் முதலியவற்றிலிருந்து மேற்கோள்காட்டி தித்திக்கும் ஆங்கிலத்தில் விளக்கியுள்ளார். இந் நூல்கள் இப்பொழுது கிடைப்பது அரிதாய்விட்டது. இவற்றை மறுபிரகரம் செய்யவேண்டியதவசியமாகும். புதிதாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் இராமநாதன் தர்மத்தைப் பரிபாலிக்கும் சபையினர் இம்முக்கிய பணியைச் செய்வார்களென எதிர்பார்க்கிறோம்.

மேற்கூறப்பட்ட தொகுப்பு நூல்களில் இடம்பெறத் தக்க கருத்துக்கள் தமிழில்லாமலில்லையென்று கூறினே மஸ்லவா. உண்டென்பதற்கு ஒரு சிறு உதாரணம் காட்டுவோம். நிறத்தாலும் சமயத்தாலும் பிளவுபட்டுக்கிடக்கும் இக்கால உலகுக்கு வழிகாட்ட ‘ஒன்றே குலமும் ஒரு வனே தேவனும்’ என்னும் திருமூலர் வாக்கைப்போல்

வேறென்றையும் காணமுடியாது. ஒருபெரும் இலட்சி யத்தை நான்கே நான்கு வார்த்தைகளில் சொல்லிவைத்த திருமூலர் பெருமையை என்னென்று எடுத்துரைப்பது! தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டுக் கூட்டமொன்றில், ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்வி’ என்னும் வார்த்தைகள் ஜக்கிய நாடுகளின் சபையின் கட்டிடத்தில் முன் வாயிலில் எழுதப் படவேண்டும் என்று கூறினேன். அவற்றை ஒரு பக்கத்திலும் ‘ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்’ என்னும் மந்திரத்தை மறுபக்கத்திலும் எழுதுவது பொருத்தமாகும்.

அடுத்த கட்டுரையில் வித்தகரான கலாயோகி புகழ் உடம்பு எய்தியதைக் கவனிப்போம்.

12 வித்தகர் புகழுடம்பு எஃதுதல்

கலாயோகி எழுபதாண்டுகள், மேலே எடுத்துக்காட்டிய படி நோய்வாய்ப்படாமல் வேலை செய்யமுடிந்ததென்றால் அந்தப் பெருமை, அவருடைய வாழ்வின் பிற்பகுதி யில் அவர் மனைவியாயிருந்த ஹசாகுமாரசுவாமியையே சாரும். அவர் ஒரு வாழ்க்கைத் துணைவிக்கு வேண்டிய நற்கணங்களெல்லாம் பெற்றிருந்தார். இது பற்றி கலாயோகி குடும்பத்துடன் நெருங்கிப் பழகிய மாக்ஸ் ஆர். குரோஸ் மன் (Max R Grossman) என்பவர் கூறுவது:-

‘எனக்கு இது நன்கு விளங்குகிறது. ஹசா குமாரசுவாமி ஓர் உத்தம பெண்மணி, உலகரங்கில் கலாயோகி ஒரு பிரிசித்ததத்துவஞானியாக விளங்கப்போகிறாரென்றால் -இதுபற்றி எனக்கு ஐயமில்லை-அந்தப் பெருமையில் பெரும் பங்கு அவருடைய யனைவியையே சாரும். அவரே இவர் வேலைசெய்வதற்கு வேண்டிய வசதிகளை எல்லாம் செய்து கொடுத்தார். தினசரி எழும் பிரச்சினைகளை எல்லாம் தாமே ஏற்றுக்கொண்டார்.’

தமது கணவர் விளம்பரத்தை விரும்பாதவரென்பதை நன்கறிந்திருந்தார். கல்விமான்கள் வரிசையில் தனக்கொரு இடத்தைத் தேடிக்கொள்ள விரும்பவில்லை என்பதையும் அறிந்திருந்தார். கணக்குக்கும் கலாயோகிக்கும் வெகுதூர மென்பதை அறிந்து, தாமே அவரின் வரவு செலவுக் கணக்குகளுக்குப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். கணவன் செய்யும் ஆராய்ச்சிகளுக்கு உதவி செய்து வந்தபடியால் தாமும் ஓர் ஆராய்ச்சியாளரானார்.

கலாயோகியின் விரும்பப்படி ஹசா குமாரசுவாமி இந்தியா சென்று ஓராண்டு கங்கேரி குந்குலத்தில் சமஸ்கிருதம் கற்றார். கருங்கச் சொன்னால், ஹசா, குமாரசுவாமி அவனே தானும்பிட்டார்.

மனைவி எவ்வளவோ கவனமாயிருந்தபோதிலும் கடைசி இரண்டொரு வருடங்கள் உடல் நலம் குறைந்திருந்தார், இவர் மறைந்தபின் திரு, துரைராசசிங்கத்

துக்கு அவ்வம்மையார் எழுதிய கடிதத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘இவ்வாண்டு (1947) வசந்தகாலம் ஆரம்பித்ததிலிருந்து உடல்நலம் குறைவற்றது. இவர் கணப்புற்று மிகவும் சோர்வுற்றிருந்தார். வேலைகளை ஆறுதலாகச் செய்யத் தெண்டித்தார். ஆனால் இவருக்கு நேரம் போதாமலிருந்தது. எவ்வளவோ வேலைசெய்யவேண்டியிருப்பதை உணர்ந்தார் நான் எத்தனையோ வைத்தியர்களிடம் அழைத்துச் சென்றேன். எல்லோரும் அதிக உழைப்புத்தான் காரணமென்றனர். இது இவருக்கும் தெரியும். இவருக்கு வைத்தியர்களிடம் நம்பிக்கையில்லை. பொது வாக சுகதேகியாகவேயிருந்தார். ஆனால் மெழுகுதிரி அதற்குரிய காலம் வரையும்தான் ஏரியமுடியும். வேலை இவருக்குத் தவம். இதற்குமேல் நாமொன்றும் கூறமுடியாது.’

1947-ம் ஆண்டில் இவர் மறையுமுன் சில முக்கிய சம்பவங்களில் கலந்துகொள்ள முடிந்தது தெய்வசங்கற் பயமென்றே கூறவேண்டும். 1947ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதனால் இவர் வாழ்க்கையின் ஒர் இலட்சியம் கைகூடியது. இது சம்பந்தமாக ஹார் வாட்டில் நடந்த கூட்டத்தில் இவர் இந்தியத் தேசியக் கொடியை ஏற்றிவைத்தார். இந்தக் கூட்டத்தில் பேசும் போதும், இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றிருப்பது உலக நன்மைக்கு உழைப்பதற்கு ஒரு சாதனமாகக் கருதவேண்டுமெனக் கூறினார். உலகின் எதிர்காலம் இந்தியா தான் பெற்ற சுதந்திரத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறதென்பதில் தங்கியிருக்கிறதாகவும் கூறினார். இக்கூட்டத்தில் உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தபடியால் இவர் மிகவும் கணப்புற்றுக் காணப்பட்டார்.

இவர் பங்குபற்றிய அடுத்த நிகழ்ச்சி இவரின் எழுப்பதாவது பிறந்த தினக் கொண்டாட்டமாகும். இவ்வைப்பு வம் பொஸ்ரன் நகரிலுள்ள ஹார்வாட் கிளப்பில் கொண்டாடப்பட்டது. இதற்கு பொஸ்ரன், கேம்பிரிச் (அமெரிக்கர் விலுள்ளது) முதலிய இடங்களிலுள்ள அறிஞர்கள் வந்திருந்தனர். இதில் பங்குபற்றிய ஜேம்ஸ் மார்ஷல் புனுமர் (James Marshall Plumer) என்பவர், எழுதியிருப்பது பின்

வருமாறு: “பிரதம விருந்தினருக்கு வலதுபக்கத்திலிருந்த ஹார்வாட் பல்கலைக்கழக முன்னாள் பேராசிரியரும் இப்பொழுதுபொஸ்ரன்கலைக்கூடத்தின் நிர்வாகிகளில் ஒருவருமான George Horal Edgel என்பவர் மூலம் அமெரிக்காவிலுள்ள எல்லாச் சர்வகலாசாலைகளும் கலைக்கூடங்களும் தங்கள் பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்தன. அவருக்கு இடப்பக்கத்திலிருந்த ஹார்வாட் காப்பாளரும், சிறந்த ஆசிரியருமான லாங்டன் வாணர் (Langdon Warner) மூலம் தூர்கிழக்கு நாடுகளுடன் கலாச்சாரத் தொடர்பு வைத்திருந்த சகல அமெரிக்கரும் பேசினர். திட்மான கொள்கையுடைய கிரகர்ம் கெளரி (Graham Gurney) என்பவர் அங்கு கூடியிருந்த சகலர் சார்பிலும் பேசினர். தந்திச் செய்தி கள்மூலம் உலகத்தின் பலபாகங்களிலுமுள்ள அன்பர்கள் தங்கள் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தனர்.

இதன்பின்னர் அன்பளிப்புகள் வழங்கப்பட்டன. பாரத ஐயரால் தொகுக்கப்பட்ட ‘கலையும் சிந்தனையும்’ (Art and Thought) என்னும் பாராட்டுவிழா மலர் அச்சிட்டு முடியாதபடியால் அதன் படிவம் ஒன்று வழங்கப்பட்டது. இம்மலருக்கு உலகின் பலபாகங்களிலுள்ள அறிஞர்கள் நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளை வழங்கியுள்ளனர். இப்பெரியார்களெல்லாம் தமக்காக ஏன் இவ்வளவு சிரமம் எடுத்தனரெனப் பின்பு கலாயோகி கூறினார். அவ்விருந்தில் கூடியிருந்தவர்கள் சார்பாக இரு சோடி வெள்ளிப்பீலீசுகளும் கோப்பைகளும் வழங்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்துப் பெரும்புலவர் நவநீதகிருஷ்ணபாரதியாரால் பாடப்பெற்று மலேசியா துரைராசசிங்கம் அவர்களால் மஞ்சள் பட்டில் அச்சடித்து அனுப்பப்பட்ட வாழ்த்துக்கவிதையும் வழங்கப்பட்டது.”

இவற்றுக்கு மேலாக, இலங்கையில் நடைபெற்ற விழாவை வியர்சித்து அனுப்பப்பட்ட தந்திச் செய்தியும் இவ்விருந்தின்போது வாசிக்கப்பட்டது. இவற்றையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு அவர் உணர்ச்சிவசப்பட்டார். அவரால் நின்றுகொண்டு பேசுமுடியாமல் தமது நன்றியரையை இருந்துகொண்டே நிகழ்த்தினார். அதன் சாரம் பின்வருமாறு:

“நீங்கள் எல்லோரும் இங்கு கூடியிருப்பதினாலும், அன்பளிப்புக்கள் வழங்கியதினாலும், படிக்கப்பட்ட வாழ்த் துச் செய்திகளினாலும், பாரதஜயர் தயாரித்தனுப்பிய விழாமரைனாலும் நான் கெளரவிக்கப்பட்டதோடு, மிகவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டுவிட்டேன். நானிங்கு காணுத நால்வர்பற்றி-உயிருடன் இருந்திருந்தால் அவர்கள் இங்கு கட்டாயம் வந்திருப்பார்கள் - குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அவர்கள் டாக்டர் டென்மன் டபிள்யூ ரோஸ் (Rr. Denman W Ross), டாக்டர் ஜோன் லொட்ச (Dr. John Lodge) டாக்டர் லூசியன் ஷேர்மன் (Dr. Lucian Schirman), பேராசிரியர் ஜேமஸ் லூட்ஸ் Prof. James Woods) என்பவர்களாவர். இவர்களுக்கு நான் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். டாக்டர் டென்மன் ரோஸ் என்பவரே பொஸ்ரன் கலைக்கூடத்தில் இந்தியப் பகுதியை ஆரம்பிப்பதற்குத் தூண்டுகோலாக விருந்தவர். டாக்டர் லொட்ச் அதிகம் எழுதாவிட்டாலும் வாயிங்டனிலும் இங்கும் ஆற்றிய சேவையினாலும், அவர் கொண்டிருந்த குறிக்கோளினாலும் - கற்காலம் தொடங்கி இக்காலம் வரைக்குமுள்ள அரியபொருட்கள் கலைக்கூடத்தில் இடம்பெறவேண்டுமென்ற குறிக்கோள்—அவர் எப்பொழுதும் ஞாபகத்தில் வைக்கப்படவேண்டியவர். டாக்டர் ஜேர்மன், மறுபிறப்புப் பற்றி நான் எழுதவேண்டுமென்று அவர் இறக்குமுள்ள எனக்கிட்டபணியை நிறைவேற்ற எண்ணியுள்ளேன். ஆசிரியர்களுள் தலைசிறந்தவரான பேராசிரியர் ஓட்சின் இடத்தை நிரப்புமுடியாது.

என் வாழ் நாளில் அரைவாசியை பொஸ்ரனில் கழித்துள்ளேன். இங்கிருந்து கலை, சரித்திரம், சமயம் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகளை நான் விரும்பியடித் தெய்வதற்கு இடம் தந்த பொஸ்ரன் கலைக்கூட நிர்வாகிகளுக்கும் தர்மகர்த்தாக்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

எனது கருத்துக்களை ஏற்காவிட்டாலும் அவற்றைக் கூறுவதற்கு இடம் தந்த அமெரிக்க சீழ்நாட்டுக் கலாச்சாரம் சம்பந்தமான சங்கத்தின் (American Oriental

Society) சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்களுக்கு நான் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அதில் சிறப்பென்னவெனில், எனது ஆராய்ச்சி முடிபுகள் இக்கால சமுதாயக்கொள்கைகளுக்கு மாறாகவிருந்த போதிலும் அவர்கள் அதைப்பொருட்படுத்தவில்லை. ரஸ்கின் சுறியிருப்பது போல், கலைசம்பந்தப் படாத தொழி வெள்ளாம் மிருகத்தன்மையடையவை (Industry without Art is Brutality) என்பதைஎன்னுல்சொல் லாமலிருக்க முடியாது. மனிதன் தான் படைக்கும் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் அதன் தரத்திற்கும் பொறுப்புடைய வனகை விருக்காவிட்டால் அவன் சந்தோஷத்துடன் வாழ முடியாது. இப்பொழுதிருக்கும் நிலையில் தொழிலாளி, முதலாளிக்கும் யந்திரத்திற்கும் அடிமையாயிருப்பதால் அவன் சந்தோஷமாக வாழமுடியாது. பொதுவுடைமை நாடுகளிலும் தொழிலாளியின் தனிப்பட்ட ஆற்றலுக்கு இடம் தொழிலாளியின் காணப்படும் பொருள்களைப் பிடியாது. கலைக்கூடங்களில் காணப்படும் பொருள்களைப் பார்க்கும்பொழுது, அவை ஒரு காலத்தில் மனிதனால் உபயோகிக்கப்பட்டவையென்பதும் நமக்குத்தெரிகிறது. மனிதன் எப்பொழுது தனது சுவ தர்மத்தின்படி வாழ்கிறுகிறேன் அப்பொழுததான் அவன் சுதந்திர புருஷனாக வாழமுடியும்.

“மேலும், நான் ஒருபுதுச்சித்தாந்தத்தையோ ஒரு புதுஇயக்கத்தையோ உண்டாக்க முயலவில்லை என்பதை வலியுறுத்தவிரும்புகிறேன். சொல்ல வேண்டியதெல்லாம் சொல்லியாய்விட்டதென்பதை நான் நன்கறிவேன். எல்லாவற்றையும் நடத்திவைக்கும் பரம்பொருள் காட்டும் வழிப்படி நடப்பதே நமது கடமை. எல்லா - வித்தியாசங்களுக்கும் அடிப்படையில் ஒரு ஒற்றுமையிருக்கிறது. சமயங்களைல் வாரம் ஒரு பாஷையின் பிரதேச வழக்குகள் போன்றவையாகும்.

“இன்று எனது எழுபதாவது பிறந்த தினமாயிருப்பதால், பிரியாவிடை கூறுவதற்குத் தகுந்த சந்தர்ப்பமாகும். எங்கள் திட்டமிதுவாகும். அதைத் தீட்டு நானும் எனது மனைவியும் வேலையிலிருந்து ஒய்வெடுத்துக்கொண்டு இந்தியாவுக்குப் போகத் தீர்மானித்துள்ளோம். இது எமது

சொந்த வீட்டுக்குப் போவது போலாகும். இப்பொழுது மஸர்க்கொயாலிஸ் (Marco Polis) என்பவரோடு திபேத்தில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்துவிட்டு, எனது மனை விக் கற்றுக் கொண்ட ஆசிரியரிடம் - கங்கேரி குருகுலத்தில் - சமஸ்கிருதமும் இந்தியும் கற்றுக்கொண்டிருக்கும் எங்கள் மகன் ராமாவை மீளவும் சந்திப்போம். சுதந்திரநாடாகவிருக்கும் இந்தியாவில் எமது எஞ்சிய வாழ்நாளை கழிப்போம்.

‘நான் கலைகளின் சரித்திரத்தைப் படித்ததன் மூலம் தத்துவ ஆராய்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்லப்பட்டேன். இதனால் என் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பம் ஏற்பட்டது. இனி வேலை செய்வதைக் குறைத்துக்கொண்டு தியானத்தில் ஈடுபட விரும்புகிறேன். இதுகாறும் தர்க்கரீதியாக அறிந்து கொண்டவற்றை அநுபூதியுலம் உணரவிரும்புகிறேன். நான் உயிருக்குமிராம் பரம்பொருளை அறிய நாடுகிறேன்’

மேலேகூறியவற்றை விவரித்தவர் பின்வருமாறு கூறி முடிக்கின்றார்; “இவர் சொற்களின்நாதம் ஓலித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது. விருந்தில் பங்குபற்றுவதற்கு நண்பர்களாக வந்தவர்கள் சீடர்களாகி விட்டார்கள். பிறந்ததின விழாவில் பங்குபற்றவந்தவர்கள், கடைசி இராப்போசனத்தில் (Last Supper) பங்குபற்றினவரானார்கள். இராப்போசனவிருந்தில் பேசப்படும் பேச்சைக் கேட்க வந்தவர்கள் இவரின் கடைசியைப்போதேசங்களைக் கேட்டனர்.”

(சிலுவையில் அறையப்படு முன் யேகவும் சீடர்களும் கடைசி இராப்போசனத்தில் பங்கு பற்றினார்.) கலாயோகி யும் விருந்து நடந்து சில தினங்களில் மறைத்துவிட்டபடி யால் அவ்விருந்தும் கடைசி இராப்போசனமாயிற்று.

இவர் பேச்சு முடிந்ததும் கூடியிருந்தவர்கள் ஒருவராக இருவராக வீடு திரும்பினார். கலாயோகி நண்பர்களின் உதவியுடன் காரில் ஏறி. மனைவி காரைச்செலுத்த வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்.

எழுபதாவது பிறந்ததின விழாவின் பின்னரும் தாம் கடைப்பிடித்து வந்த கிரமப்படி தமது வாழ்க்கையை நடாத்தி வந்தார். புது நூல்கள், கட்டுரைகள் எழுதுவ

தோடு பழைய நால்களையும் திருத்தி வந்தார். அவர் மறைந்த தினத்தன்று காலைகூட தாம் திருத்தி அச்சிடுவ தற்கு தயாராக வைத்திருந்த 'சிவநடன' த்தையும் அதற்குரிய விளக்கப் படங்களையும் திருமதி குமாரசுவாமிக்குக் காட்டினார். ஒக்டோபர் மாதத்தில் நியூயோர்க் நகரத்தில் ஒரு பெரிய உபசாரத்துக்கு இவரின் அன்பர்கள் ஒழுங்கு செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இதற்குமேன் செப்டம்பர் மாதம் ஓன்பதாம் திகதி (9-9-47) 'நண்பகவில் மாரடைப்பினால் திடீரென உயிர்நீத்தார். இதுபற்றி அன்று அவருடனிருந்த மாணவன் ரொபேட் வின்சர் புரூஸ் (Robert Winzer Bruce) பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்: "டாக்டர் குமாரசுவாமி இறந்த தினத்தன்று நான் அவர் வீட்டிலிருந்தேன். நர்ன் வரைந்த படங்களை அவருக்குக் காட்ட ஒழுங்கு செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது மாரடைப் பினால் தாக்கப்பட்டார்.

"காலைநேரம் முழுவதையும் தாம் திருத்தி முடித்துக் கொண்டிருக்கும் புத்தகம் சம்பந்தமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். பகல் பதினெட்டாண்டு மணியளவில் திருமதி குமாரசுவாமியும் நானும் வேலைசெய்துகொண்டிருந்த வீட்டுக்கு முன்னாலிருந்த புற்றரைக்கு வந்தார். "எனக்கு பத்து வயது குறைவாயிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்" என்றார். அப்படியிருந்திருந்தால் தாழும் எங்களுடன் கூடி வேலைசெய்திருக்கலாம். (என்னும் கருத்துப்பட அப்படிக் கூறினார். பின் னர் திருமதி குமாரசுவாமியும் நானும் காருக்குப்போய் எனது படங்களை எடுத்துக் காரோடு சாத்திவிட்டு கலாயோகியைக் கூப்பிட்டேன்: என் காரருகில் வரும்பொழுதே "எனக்கு மயக்கமாகவிருக்கிறது" என்று கூறிக்கொண்டு வந்தார். வந்து திருமதி குமாரசுவாமியின் உதவியோடு தரையில் உட்கார்ந்தார். பின்னர் தரையில் படுத்துவிட்டார். படுத்தவடன் அறிவிழுந்துவிட்டார். சிறிது நேரத்தில் இறந்துவிட்டாரென்ற எண்ணம் எனக்கேற்பட்டது. அப்படியிருந்தும் முகத்தில் தெளிப்பதற்கு தண்ணீருக்கு ஒடின்தோடு டாக்

தருக்கும் ஆள் அனுப்பினேம்: டாக்டர் வந்து 'மாரடைப் பினால் இறந்துவிட்டார். செய்யக்கூடியதொன்றுமில்லை' என்றார். என்னைப் பொறுத்தவரை ஒருவர் இறக்கும்போது கூட இருந்தது இதுதான் முதன்முறை. மரணம் என்பது எவ்வளவு சாதாரணமானது; இயற்கையானது என என்னினேன். அது களைத்தவன் தூங்குவதுபோல் எனக்குப்பட்டது."

மரணச் சடங்குகள் மிக அமைதியாகவே நடைபெற்றன. மலர் வளையங்கள் முதலியன் இடம்பெறவில்லை. வந்திருந்த இந்திய மாணவர் ஓவ்வொருவரும் ஓவ்வொரு மலரை அவரின் பாதத்தில் வைத்து தங்கள் மரியாதை யைத் தெரிவித்தனர். கார்வாட் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் உல்லிச் என்பவர் கலாயோகியின் சேவைகளைப் பாராட்டி உருக்கமான ஓர் உரை நிகழ்த்தினார்.

திருமதி குமாரசவாமிக்கு கிரேக்கமொழியைப் போதித்த கிரேக்க திருச்சபையை (*Greek Orthodox Church*)ச் சேர்ந்த ஒரு பாதிரியார் மரணக் கிரியைக்குரிய கிரந்தத்திலிருந்து சில பகுதிகளை கிரேக்க மொழியில் படித்தார்.

இவற்றுக்குப் பின் அவர் உடல் தகனம் செய்யப்பட்டது. அஸ்தி சேர்க்கப்பட்டு ஓர் அழகான பேழையில் சேமித்து வைக்கப்பட்டது. வசதியான நேரத்தில் அஸ்தியை இந்தியாவுக்கு எடுத்துச் சென்று கங்கையில் கரைப்பதென திருமதி குமாரசவாமி தீர்மானித்தார்.

மரணச் சடங்குகள் முடிவடைந்ததும் கலாயோகி விட்டுப்போன வேலைகளை அவர் மனைவி தொடர்ந்து செய்யவேண்டியதாயிருந்தது. அவருடைய நூல்கள் கட்டுரைகள், கடிதங்கள், சிலைட்ஸ் (*Slides*) முதலியனவற்றைப் பாதுகாத்து வெளியிடும் பொறுப்பை பிறிஸ்ரன் சர்வகலாசாலையிடம் (*Princeton University*) ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவரின் கட்டுரைகள் முதலியவற்றைப் பிரசரத்துக்கு ஒழுங்கு செய்துகொடுக்கும் பொறுப்பை திருமதி குமாரசவாமி தாமே ஏற்றுக்கொண்டார்.

இவ்வேலைப் பொறுப்பினால்தான் போலும் இந்தியாவுக்கு உடனே திருமதி குமாரசவாமி வரமுடியவில்லை: 1965ம் ஆண்டுதான் அஸ்தியைக்கொண்டு இந்தியாவுக்கு வரமுடிந்தது: இந்தியாவுக்குப் போகும் வழியில் இலங்கைக்கும் வந்தார். கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் இவருக்குச் சிறந்த வரவேற்பளிக்கப்பட்டது

யாழ்ப்பாணத்தில் திருமதி குமாரசவாமி அவர்களை வரவேற்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. கலாயோகியை நான் சத்திக்கா விட்டாலும் இவரைச் சந்தித்தது அக்குறையை நிவர்த்தி செய்தது போலிருந்தது. தது இவர் தங்குவதற்கு ஒரு ஹோட்டலில் இடம் ஒழுங்குசெய் திருந்தோம். உணவுக்கு மேல்நாட்டு முறையில் ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். அவ்வணவை உண்ணுவதற்கு மறுத்து செய்திருந்தோம். அவ்வணவை உண்ணுவதற்கு மறுத்து செய்திருந்தோம். அவர்களைச் சாதமும், தயிரும், பழமும் விட்டார். தமக்கு ஊரரிசிச் சாதமும், தயிரும், பழமும் கொடுக்கும்படி கேட்டார். அகால நேரமாயிருந்த போதி லும் வரவேற்புக் குழுவிலிருந்த டாக்டர் சண்முகரத்தி னமும், டவுலத்ராமும் உடனே வேண்டிய ஒழுங்கைச் செய்து கொடுத்தார்கள். மேல்நாட்டிலிருந்து வரும் அறிஞர்கள் நாம் வாழும் முறைப்படி வாழுவே விரும்பு கின்றனர்; அமெரிக்காவிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்தி ருந்த ஜெர்மனியரான சவாமி அகேகானந்தபாரதி முன் பின் என்னை அறியாதிருந்தும், ஹோட்டலிலிருந்து என்னுடன் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு தமக்கு சைவ உணவு ஒழுங்குசெய்து தரும்படி கேட்டார்.

திருமதி குமாரசவாமிக்கு யாழ்ப்பாணத்தின் பல பாகங்களைக் காண்பிக்கும் பொறுப்பு என்னிடம் விடப் பட்டது. விசேஷமாக கலாயோகியின் முதாதையர் வசித்து வந்த இடத்தை அவருக்குக் காண்பித்தேன். இவ் விடங்களுக்குப் போகும் பொழுது பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது “இது கலியுகம், வெறைதை எதிர்பார்க்க முடியும்” என்றார். இதிலிருந்து அவர் இந்திய பாரம்பரி யத்தில் எவ்வளவு ஊறியிருந்தாரென்பது புலப்படுகின்றது. இவர் ஆங்கிலத்தை அமெரிக்கதொணியில்லாமல்

அழகாகப்பேசினார். அதுபற்றி நான் பாராட்டியபொழுது “இவையெல்லாம் ஆனந்தாவின் கொடை” என்றார்.

இவர் இலங்கையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் இலங்கை அரசாங்கமும், மக்களும் முயற்சியெடுத்திருந்தால் கலா யோகியின் நூல்கள், எழுத்துப் பிரதிகள், கடிதங்கள், அவர் உபயோகித்த பொருள்கள் முதலியவற்றில் சிலவற் றையேனும் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் ஒருவரும் முயற்சி யெடுக்கவில்லை.

இலங்கையிலிருந்து அஸ்தியுடன் அலகபாத் சென்றார். அங்கு அமெரிக்காவில் இவருடன் நன்கு பழகிய பார்ஸிக் மூர் (Patrick Moore) என்பவர் வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்தார். அவர் இதுபற்றி எழுதியிருப்பது: ‘‘நாங்கள் இந்தியாவுக்கு மாற்றப்பட்டபின் ஹாசா குமாரசவாமி, குமாரசவாமி அவர்களின் கட்டுரைகளை அச்சிடுவதற்கு ஒழுங்கு செய்வதில் நெடுங்காலமாக ஈடுபட்ட பின்னர் தரம் தாய்நாடாக ஏற்றுக்கொண்ட இந்தியாவுக்கு யாத் திறர் செய்தார். அவர் வந்த முக்கிய காரணம் கங்கையில் குமாரசவரமி அவர்களின் அஸ்தியைக் கரைப்பதாகும். அலகபாத்தில் உள்ள நண்பர்களின் உதவியோடு இதற்கு வேண்டியவற்றைச் செய்தேன். 1965-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் ஒரு சுபதினத்தில் திரிவேணி சங்கமத் துக்கு ஒரு தோணியில் புரோகிதருடன் போனேம். ஹாசா குமாரசவாமி புரோகிதர் சொல்லியபடி எல்லாவற்றை யும் செய்தார். வழக்கமாக உணர்ச்சிகளை வெளிக்காரட்டாத இவர், பேழையைத் திறந்து அஸ்தி கங்கையில் போடப்படும் நேரத்தில் கலங்கினிட்டார். கடைசிக் கிரியையாக அஸ்தி குரைக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்து நீரை இரு கைகளாலும் அள்ளிப்பருகினார். ஆனந்தகுமாரசவா மியின் பூரவுடல் அதன் உற்பத்தியிடத்தை அடைந்து விட்டது.’’

கலா யோகியை அமெரிக்கா முற்று முழுதாகப் பயன் படுத்தியதுபோல் அவர் விட்டுப்போன செல்வங்களையும் அமெரிக்கா தக்கபடி பிரயோசனப்படுத்தி வருகிறது. திரு

மதி குமாரசவாமி இந்தியாவிலிருந்து திரும்பிய சிலகாலத்தில் இறந்துவிட்டார். அவர் மறைந்தபின் அவர் செய்து வந்த வேலைகளை, கலாயோகியைப்பற்றி தனது கலாநிதிப்பட்டத்துக்கு ஆராய்ச்சி செய்த ரோஜர் லிப்சே (Roger Lipsey) என்பவர் செய்து வருகிறார். கலாயோகியின் நூற்றுண்டு விழாவையொட்டி பிறின்ஸ்ரன் சர்வகலாசாலை மூன்று பாரிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. இரு நூல்கள் அவருடைய முக்கிய கட்டுரைகளைக் கொண்டவை. மற்றையது அவரின் வாழ்க்கையையும் பணிகளையும் பற்றியது. லிப்சே என்பவரே மேற்கூறப்பட்ட மூன்று நூல்களையும் தொகுத்தும் எழுதியும் உதவியவர். இவர் தொகுத்துக் கொடுத்த தத்துவம் சம்பந்தமான கட்டுரைகளை பென்குவின் (Penguin) பிரசரத்தார் வெளியிடத் தீர்மானித்திருந்தனர். ஆதுவரை இது வும் வெளிவந்திருக்கவேண்டும். அமெரிக்கா பிரின்ஸ்ரன் சர்வகலாசாலை வெளியிட்ட நூல்களோ, பென்குவின் பிரசரத்தார் வெளியிட இருந்த நூல்களோ இன்னும் இலங்கை வந்து சேரவில்லை.

கலாயோகியைப்பற்றி நினைக்கும் பொழுது மலேசியாவாழ் இலங்கைத் தமிழரான எஸ். துரைராசசுங்கம் அவர்களை நினைக்காமல் இருக்க முடியாது. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் மூன்று சர்வகலாசாலைகளும் கலை, கலாச்சார சம்பந்தமான ஸ்தாபனங்களும் செய்யாத ஓர் அரும்பணியை அவர் செய்துள்ளார். உலகத்தின் பலபாகங்களிலும் மூன்று கலாயோகியின் அன்பர்களுடன் தொடர்புகொண்டு, அவர்களிடமிருந்து கலாயோகி பற்றிய கட்டுரைகளைப் பெற்று 1947, 1951, 1974-ம் ஆண்டுகளில் வெளியிட்டார். 1974-ம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்த நூல் தோற்றத்திலும், பொருட் செறிவிலும் சிறந்து விளங்குகிறது. இந்நூல் மூலம் கலாயோகியைப்பற்றிய சுகல விஷயங்களையும் அறிந்துகொள்ளலாம். இப்பொழுது இவர் கலாயேர்கியின் வாழ்க்கை வரலாற்றை மூன்று தொகுதிகளாக எழுதி வெளியிடுவதில் ஈடுபட்டுள்ளார். கலாயோகியின் நூல்கள் பலவற்றை யாழ்ப்பாணம் பொதுநூல் நிலையத்துக்கு அன்பளிப்புச் செய்துள்ளார்.

இப்பொழுது ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலியநாடு களில் கலாயோகியின் கருத்துக்களை உலகில் பரப்புவதில் ஒரு 'திருக்கூட்டம்' ஈடுபட்டுள்ளது. இதில் பிரெஞ்சு அறிஞர் ஷன் (Shoun), பிரபல ஆங்கில அறிஞர்களான மாக்கோபாலிஸ் (Marco Pallis) வித்தோல் ஏ பெரி (Whittall a Perry) முதலியோர் விசேஷமாக குறிப்பிடவேண் டியவர்கள். இவர்கள் கலாயோகி கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்கு ஆங்கிலத்தில் ஒரு சஞ்சிகை (Studies in Comparative Religion) நடாத்தி வருகின்றனர். நியுயோர்க் நகரின் இரு தய சத்திரவைத்திய நிபுணராக விளங்கிவரும் கலாயோகி யின் ஒரே மகனான ராமா குமாரசுவாமி கீதை பற்றியும், யேசுநாமம் பற்றியும் ஒப்பியல் முறையில் இரண்டு கட்டுரைகள் இச் சஞ்சிகையில் சமீபத்தில் எழுதியுள்ளார்.

இவர்கள் வழியைப் பின்பற்றி நாமும் கலாயோகி விட்டுப்போன செல்வங்களைப் பயன்படுத்துவோமாக.

கங்குல் பகலற்ற திருக்காட்சியர்கள் கண்டவழி எங்கும் ஒருவழியே என்தாய் பராபரமே

~~39~~

~~T11221~~

~~39~~

~~T11221~~

